

Marriage Migrants from Turkey: Hopes, Realities, and a Life In-between

A case study of the migrant experience of female marriage migrants living in Vollsmose

By Kim Lindgaard Jørgensen

Aalborg University – Department of Culture and Global Studies

MA programme: Culture, Communication and Globalization – International Migration and Ethnic Relations

Supervisor: Sahra-Josephine Hjorth

Thesis language: English

Hand in date: August 31, 2015

Table of Contents

LIST OF FIGURES AND TABLES.....	3
ABSTRACT.....	4
FOREWORD.....	6
INTRODUCTION.....	8
RESEARCH QUESTION	11
<i>Working questions.....</i>	<i>11</i>
IMMIGRATION FROM TURKEY.....	12
HISTORICAL PERSPECTIVES.....	12
LIFE IN TURKEY VS. LIFE IN DENMARK	16
A CURRENT SNAPSHOT OF TURKISH IMMIGRANTS IN DENMARK.....	19
METHODOLOGICAL REFLECTIONS.....	21
RESEARCH STRATEGY	21
RESEARCH DESIGN	22
CHALLENGES TO THE RESEARCH DESIGN.....	25
DATA COLLECTION	26
<i>Life story interviews.....</i>	<i>26</i>
<i>Interview guide.....</i>	<i>27</i>
<i>Implications of the life story approach.....</i>	<i>28</i>
<i>Data treatment.....</i>	<i>29</i>
<i>Selection and recruitment of informants.....</i>	<i>29</i>
<i>The background of informants.....</i>	<i>33</i>
<i>The diamond model.....</i>	<i>33</i>
THE ROLE OF THE RESEARCHER	35
QUALITATIVE DATA ANALYSIS	35
THEORETICAL FRAMEWORK.....	37
SOCIAL RECOGNITION	37
SOCIAL CONTROL.....	40
SOCIAL EXCLUSION	43
A CONTEXTUALIZED AND OPERATIONALIZED FRAMEWORK.....	45
THEORETICAL FRAMEWORK.....	45
DEFINITION OF CONCEPTS	47
ANALYSIS.....	51

WORKING QUESTION #1.....	51
WORKING QUESTION #2.....	61
WORKING QUESTION #3.....	76
CONCLUSION	93
BIBLIOGRAPHY	95
APPENDIX.....	99
APPENDIX 1: BIOGRAPHICAL INFORMATION	99
APPENDIX 2: INTERVIEW GUIDE	103
APPENDIX 3: TRANSCRIPTIONS.....	105
<i>Ayşe</i>	106
<i>Zekina</i>	125
<i>Irem</i>	150
<i>Sevim</i>	164
<i>Fatma</i>	181
<i>Zarife</i>	198
APPENDIX 4: NODES.....	212

List of figures and tables

Figures

Figure 1: Inductive approach

Figure 2: The diamond model

Tables

Table 1: Recruitment of informants

Table 2: The background of informants

Table 3: Honneth's theory of recognition

Abstract

This thesis examines the migrant experience of female Turkish marriage migrants living in Vollsmose. Based on semi-structured life story interviews with six marriage migrants, the thesis investigates their hopes and expectations in relation to life in Denmark, and the realities of the lived life. This thesis is based on an inductive approach, and is designed as a case study. To investigate the migrant experience, I use a theoretical framework consisting of Axel Honneth's theory of social recognition, James J. Chriss' understanding of the concept of social control, and the concept of social exclusion.

Most of the female Turkish migrants enter into marriage migration as a result of an arranged marriage, and the majority of them did not want to leave Turkey. Generally, the women have very limited knowledge of Denmark, and their notions are often shaped by what they are told by their future husband and his family. Moreover, they based their expectations on an idealized Europe as a consequence of seeing other Turkish migrants returning on vacation, seemingly enjoying a richer and freer lifestyle.

The study shows how the female marriage migrants built up hopes of getting an education and obtaining a good job, which they conceptualize as helping other people, mainly senior citizens, children, vulnerable groups, and other immigrants. At the same time, they are often very realistic about their hopes before coming to Denmark.

Furthermore, the study finds that for most of the women life in Denmark turns out to be very different from what they had hoped. Most of them struggle to find footholds in the Danish society in the beginning, primarily as a result of living in an extended household with their husband and family-in-law. Informal control within the household impedes the women's opportunities of participating in some of the most important arenas for language learning, such as education and social activities. The study also finds that to several of the women, taking a low-paying and hard-working job is a rational choice based on prioritizations, where financial and social security is more important than their hopes of getting an education.

The study further shows how the women often find it difficult to integrate into Danish society because of a lack of recognition and self-esteem. The women leave their family in Turkey in a very young age, and often find it difficult to become part of their new family in Denmark. This influences their feeling of being excluded from the most basic spheres of life. When the women have children and leave the extended household to live with their husband and children, most of them start to feel a stronger sense of belonging to Denmark, and experience inclusion in society.

Keywords

Marriage migration; female Turkish immigrants; Social exclusion; Social recognition; Social control; Migrant experience; Vollsmose; Denmark

Foreword

The process of writing this thesis has at times been a long stretch and challenging endeavor, but mostly it has been an interesting and instructive experience, professionally as well as personally. The time I have spent in Vollsmose working on my thesis has offered me insights into the complexity of the everyday research process, including its possibilities and limitations. Also, through close contact and interaction with people living in the community—both related and unrelated to the thesis work—I have gained insights into a marginalized area close to where I once grew up, and faced my own prejudices and conceptions. I am truly grateful for this experience and for the openness and support I have met during my time here.

My greatest thanks go to each of the persons who have contributed in the process through professional discussions, friendship, and support. With that said, there are a few people, who have all made a difference to this thesis, who deserve to be mentioned.

Firstly, I want to express my gratitude to Vollsmose Kulturhus. My time as an intern was a valuable experience for me, and I came to meet a group of wonderful people. I would like to give a special thanks to Liv Seerup for assisting me in the process of recruiting informants.

This thesis rests on interviews with Turkish women living in Vollsmose. I would like to express my thanks to the informants, both those who are mentioned in the thesis, but also those who for various reasons were not included. Without your contributions, this thesis would not have been possible.

I am particularly grateful to my supervisor Sahra-Josephine Hjorth, who besides her efficient and critical feedback has been an inspiration and motivation for me, not only in the process of writing this thesis, but also in general. I am truly thankful for the confidence you have shown in me during the time we have worked together.

Also, I want to thank Nadine Erichsen, my friend and fellow student, for discussions, feedback and your friendly support.

I would like to thank my family for their support in the final stage of the thesis writing process. This has been of great value to me.

Finally, I want to thank Kalena S Thomhave for your various contributions to this thesis. You are a great inspiration to me, and without the support and care you have shown me in the final months of writing this thesis, I would not have made it.

Kim Lindgaard Jørgensen

30th of August 2015

Introduction

In the summer of 2014, I moved to Vollsmose to work with the local Culture House and ended up staying a year in Vollsmose. Through my interactions there, I became interested in obtaining a better understanding of the experience of the female Turkish marriage migrants. For most Turkish women I met and interviewed entering into marriage migration with a Turkish man living in Denmark, the situation is filled with hopes of possibilities and expectations of a good life. One of the women I interviewed explained it like this:

Jeg kommer en høj sted, og jeg vil hjælpe der andre. Jeg tænker på god uddannelse, og så jeg skal hjælpe også andre udlændinge. Jeg skal vise vej, jeg skal vise, hvordan vi skal klare det heroppe.¹

In the quote, we see how Zekina had great hopes for her life in Denmark. She wanted to get an education and a high position from where she could help others. Moreover, it is important to Zekina to support other immigrants. She wants to set an example and show that it is possible to make a good life in Denmark.

This is not a unique position to be found solely among the women, with whom I came into contact. According to Danish researcher Anika Liversage, female migrants from non-Western societies may see an opportunity for social mobility through education in Denmark (Liversage, 2014:149-150). While these women in Liversage's 2014 study seem to be aware that they have to leave their home country to achieve a "better life," to most women in this research project migration was not a rational choice, but a logical consequence of the norms in Turkey. Thus, to the women in this study, entering into marriage migration is a decision made by the family. While it is difficult to estimate the extent to which these women are coerced into marriage agreements, it becomes clear that they, for most women, have not been involved in the decision-making. And in most cases the women do not want to leave their home country.

¹ *I get a high position and I will help there others. I am thinking of a good education, and then I will also help other foreigners. I want to set an example, I want to show how we can make it up here.*

The women in this study conceptualize a good life in relation to education and work where they can help other people, especially senior citizens, vulnerable groups, and other immigrants. While they built up hopes of education and work in Denmark, they have a very limited knowledge of what life is in Denmark. This can be connected with the fact that most of the women do not enter into marriage migration with a Turkish man in Denmark because of personal aspirations of a better life, but because of a marriage arrangement established by their family.

Moreover, the women's notions of Denmark are often shaped by what they are told by a future husband, and by what they see as experiences of other Turkish immigrants living in Europe who go back to Turkey and appear to have richer and different lifestyles. Fatma explains it like this:

Jeg tænker bare Europa, for jeg kom fra Istanbul. Når jeg kommer til folk fra Europa de viser, de viser, altså de har penge, de har god bil. Jeg kender ikke Europa, så vi kigger bare folk kommer, altså, de rejse, de har bil.²

We see in the quote how Fatma's knowledge of Europe is limited, and her notions are shaped by others, who visit Turkey.

For most of the women, life in Denmark turns out to be very different from what they expect. According to Abadan-Unat, one of the leading figures in studies on Turkish labour migration, "Female newcomers in particular find themselves completely dependent on their husband and/or his family because their traditionally dependent role is further enhanced by their lack of knowledge of the host society (Abadan-Unat, 2011:109). The same picture appears from the narratives of the women I interviewed for this project.

While the women entering into marriage migration built up hopes for a better future, the realities often turn out to be very different. According to Gretty Mirdal, professor

² *I am just thinking Europe, because I came from Istanbul. When I come to people from Europe they show, they always show, well, they have money, they have a good car. I don't know Europe so we just look at people who come, well, they travel, they have a car.*

at University of Copenhagen, “the young brides in Denmark seem to have a difficult life here. Their young age, the geographic distance from their family, the fact that their husbands and families-in-law have a knowledge of the new country that they lack”...“are all factors likely to intensify their feelings of alienation and to place them at the bottom of the new family’s hierarchy” (Mirdal, 1984:991). One of the strongest memories I have from the data collection is from the interview with Ayşe. In the quote, we see how Ayşe experiences many of the factors mentioned by Mirdal above when she first arrived in Denmark. She explains it like this:

...jeg kom lige pludselig en fremmed land. Og så jeg har mistet kontakt, fordi jeg har ikke sprog, til at kontakt med de fremmede mennesker. Så det var et problem. Og så jeg har mistet min drøm om uddannelse. Og så vi var meget forskellige sammen med min eksmand. Så jeg var ikke glad for min ægteskab. Og sådan. Og så det var mørk om vinteren. Og stresset vejr.

For most women in this study, life in Denmark was very difficult in the beginning and they have found themselves between two cultures, not fully being part of either one. For most, realities are that they have not been able to fulfill their hopes of getting an education or a good job, but instead ended up with no education and in short-term employment or unemployment. Moreover, all of the women have worked in hard-working jobs such as garden centers and cleaning.

However, most women I came into contact with seem to be satisfied with life in Denmark. In the beginning of their life in Denmark they struggled to find footholds. They are separated from their families at a very young age—the average of the women I interviewed was 18,3—and brought to a new family in a country they know very little about. In time, they learn how to adapt to life in Denmark and accept that they did not achieve their hopes and expectations of getting an education or a good job and create a better life for them and themselves. What hinders them from living out their hopes and what implications do they emphasize in their narrations?

In this thesis, I investigate the migrant experience of the female Turkish marriage migrants living in Vollsmose anno 2015. Based on semi-structured life story interviews with six migrant women, I aim to capture the contrast between their hopes and

expectations of possibilities in relation to life in Denmark, and the realities of their lived lives. The aim is to contribute to the existing literature on migrant experiences and provide an understanding of the implications of the migrant experience. I do so by examining the following research question.

Research question

How do the Turkish marriage migrants of Vollsmose describe their hopes and expectations in relation to life in Denmark, and how does this differ from their lived lives?

Working questions

1. How do the Turkish marriage migrants of Vollsmose describe their hopes and expectations in relation to life in Denmark?
2. How are the lives of the Turkish women in reality?
3. How may we analytically explain the difference between their hopes and expectations and their lived lives?

Immigration from Turkey

In this section, I give an insight into the historical context of immigration from Turkey, and present some of the significant differences between life in Turkey and life in Denmark. According to Hacisoftaoğlu and Pfister, the migrant experience “cannot be understood without any knowledge of the society, culture, and conditions of life in their country of origin” (Hacisoftaoğlu and Pfister, 2011:386). Moreover, I have included a current picture of the situation for the Turkish immigrants in Denmark. I acknowledge that the topic is far too complex to account for everything here, for which reason I have chosen to include information that directly relates to the narratives of the informants: these topics are education, language barriers, work and unemployment, family relations, and notions of belonging.

Historical perspectives

Immigration from Turkey to Western European countries started in the late 1950s. Demographic changes, including rapid population growth, put pressure on the labour market in Turkey. To solve the problem of unemployment, the government developed a plan that aimed to export some of the unskilled workers. At the same time, there was a demand for unskilled labour in many Western European countries. Thus, the migration flow of Turkish labour migrants was a result of domestic push factors in Turkey and pull factors in the receiving Western-European countries (Abadan-Unat, 2011:5; Sari, 2003:5-6).

Turkey is a new arrival in the history of migration. The right to leave and enter the country freely was first included as a “basic right” in the constitution of 1960. According to Abadan-Unat, “Looking for a new job, or a new life in an unknown country was not part of the common person’s aspiration” (Abadan-Unat, 2011:xxiii). Since the 1960s, migration from Turkey to Western Europe increased rapidly (Abadan-Unat, 2011:7-8). Özlem L. Sari, from the Department of Sociology and Anthropology at Northeastern University, divides the flow of Turkish immigrants to Western European countries into three major phases, starting with the labour migration described above (Sari, 2003:6-7).

The first phase took place from the late 1950s to 1973. Between 1961 and 1973, the Turkish Employment Service (TES) sent 789,980 Turkish laborers to Western Europe

through bilateral labour recruitment agreements. More than 80% of the laborers were sent to West Germany—the rest to countries such as France, The Netherlands, Austria, Switzerland, and Belgium (Sari, 2003:6). The second phase was characterized by family reunification and formation. This phase followed a halt of migration in 1973, as migrants earned the right to stay and bring their families to the host country. The third phase, which started in the mid-1980s, saw an increase in asylum seekers, undocumented workers, and specialized persons seeking to migrate to Western Europe (Sari, 2003:7).

Immigration from Turkey to Denmark began in the 1960s, a few years after it started in most other Western European countries (Andersen, 2011:289). The influx of labour migrants was a result of a healthy Danish economy and full employment, which created a demand for low-skilled workers. The Danish government invited labour migrants (or guest workers, as they were referred to at that time) primarily from Yugoslavia, Pakistan, and Turkey to come to Denmark to perform blue-collar jobs (Hjorth, 2015; Andersen, 2011:289).

Like most other receiving countries in Western Europe, the Danish government introduced a ban on non-Western immigration in 1973. This ban was the result of a domestic economic recession that followed the international oil crisis, and the Danish government feared an increased number of immigrants seeking to find jobs (Eriksen et al., 2003:292). At the time of the halt, there were a total of 54.716 people with work and residence permits in Denmark (Hjorth, 2015). In 1975, rules permitting family reunification for those who arrived before the 1973 ban were introduced (Eriksen et al., 2003:292). In 1983, a law was enacted that entitled immigrants to stay and apply for family reunification through the asylum procedure (Hjorth, 2015).

During the 1980s and 1990s the Danish legislation was regulated and tightened as a result of an increased influx of immigrants, primarily refugees from Bosnia, Afghanistan, Iraq, Somalia, and Lebanon. However, until the start of the millennium, the legislation could be characterized as quite liberal. Since then, we have seen a shift towards a more restrictive stance on immigration. In 1999, the first Danish Integration Act was implemented. The law entailed a restructuring of the responsibility for newcomers, which was placed at the level of the individual

municipality. Furthermore, the law required newly arrived immigrants to complete a three-year integration program, which included knowledge of the Danish society, language courses, and job training (Hjorth, 2015). Municipalities were required to formulate an individual action plan for immigrants. However, a 2005 study by Rambøll Management showed that only one out of two municipalities successfully managed to do so within the expected time (Aagaard, 2005). Moreover, only one of four contracts was based on the immigrant's competencies. A 2002 study from the Center for Alternative Societal Analysis (CASA) revealed that municipalities chose to focus on job training and company internship programs more so than education (Aagaard, 2005). This is reflected in the life stories of the informants, several of whom stopped their educations due to municipality requirements, and started working or began job training instead.

Since the women in this research project arrived in Denmark before the law was enacted (1987-1995), they were not affected upon arrival. However, consequences of the law are seen in their narratives. While Ayşe and Zarife both expressed a positive attitude towards their contact with the municipality, Zekina felt let down by the Danish system. Ayşe expresses her attitude as such:

*Hvis man kan ikke arbejde eller bliver syg og gamle, så tænker ikke, hvem skal passe mig. De kan godt få hjælp fra kommunen. Det er godt system. Det er godt system.*³

In the quote above, we see how Ayşe has a sense of security because of the social safety net and health care provided by the municipality. Below, Zarife describes how she received support and counseling from the municipality during a difficult life situation:

Ja, førhen børnene meget dårlig fordi min mand han er lidt, han har problemer i Danmark, så fængsel og så han er udlænding og udvist i Danmark til Tyrkiet.

³ *If you cannot work or get sick or old, the system will take care of you. You can always get help from the municipality. It is a good system.*

Så efter at min mand er død, mine børn psykologi er meget dårligt. Men ja, jeg snakker kommunen, og det er altid kommunen, der vil hjælpe mig.⁴

As the quote shows, the imprisonment, deportation, and later death of her husband has been a psychological strain for Zarife's children. In this hard and stressful situation, the municipality provided her with the help she and her family needed, and it is clear that she trusts the municipality to help her in the future.

In contrast, Zekina is frustrated with how the municipality dealt with her generation when they came to Denmark. It is worth to point out that she arrived in 1987, before the responsibility for newcomers was reorganized. Zekina describes her frustration as such:

Så dengang for eksempel vores generation de kommer, det danskerne det er svært de forstår, for eksempel vi bor sammen mange familie, og så vi vil gerne komme ud og lære mere dansk kursus. Det svære ved det, det er kommunen eller andre. Det er ligesom de presser familien fra familien, men den nye generation de er meget heldig. De kommer og de går med det samme i kursus, de skal lære uddannelse. Det før det var ikke sådan.⁵

In the quote, we see how Zekina blames the municipality (and others) for not understanding the obstacles she and her generation met in Denmark. Since most women in her generation live in large households with family-in-laws, they do not have the opportunity to learn Danish. Zekina feels that the municipality has let her down, and as a result, she feels pushed away from her family.

⁴ *My kids are sad because my husband got into trouble in Denmark and he went to prison and got expelled back to Turkey. Then, he died and it was psychologically rough for my kids. But I'm in contact with the municipality and they are always willing to help.*

⁵ *When my generation arrived it was difficult for Danes to understand why we all lived together. We wanted to learn Danish, but we did not get any help. The new generation is more blessed. They are getting help, they get education. It was not like that in the past.*

While the above examples show how the restructuring has had a direct impact on the women in the research project, the examples also demonstrate the importance of analyzing the *individual's* experience, since these differ—both in terms of what they have experienced and how they have experienced it.

In line with the more restrictive attitude towards immigration, Denmark passed a new law in 2002, which among other things, introduced an amendment that required both spouses to be at least 24 years old before a partner could be brought to Denmark from another country. The direct consequences of this law have been both a postponement of marriages and an increase in marriages between spouses raised in Denmark. In spite of the law, transnational marriages remain a central family form among Turkish immigrants living in Denmark (Liversage, 2012:1121).

Life in Turkey vs. life in Denmark

For the women in this research project, coming to Denmark has brought about a radical change of their life conditions. Life in Denmark has carried with it multiple implications, and most find themselves in a situation that can perhaps best be described as a life “in-between.” This picture is reflected in the existing literature on female marriage migrants in Denmark. While there are certainly more reasons for this, cultural differences between Turkey and Denmark seem to be crucial to the informants’ possibilities of adjusting to Danish society. In this section, I will present some of these differences and relate them to the informants’ experiences.

The women in this study come from a society that can be characterized as tradition-based, as opposed to the Danish society, which is considered modern. Even though there are variations of these forms of societies, and truly clear distinctions between the two are difficult to make, some common characteristics are central to understanding cultural differences, and thus the experiences of the female marriage migrants (Eriksen et al., 2005:177-178; Liversage and Rytter, 2014:143).

While the tradition-based society is characterized by hierarchy, family-based organization, religion, duties, and oriented towards the collective, the modern society is oriented towards the individual, and based on duties and rights, nuclear families, and is mostly secular (Eriksen et al., 2007:177-178).

In Turkey, there is no welfare system as we see it in Denmark, which means that the *family* provides for economic and social support. Thus, the individual is dependent on family relations to a greater extent than in Denmark. This type of family—characterized as a patriarchal gender relation regime—is a hierarchy based on gender and age. For the women in this particular study, this means that they are at the bottom of the hierarchy, and thus have to comply with the decisions of the parents-in-law (Liversage and Rytter, 2014:143; Eriksen et al., 2007:176-177).

This is reflected in the interview with Zekina, who lived with her family-in-law for 11 years. While living with her parents-in-law, Zekina was subject to their rules and wishes. She had to work—both at a paying job and within the household—and was expected to take care of “everything.” This is illustrated in the following extract from her interview:

Zekina: Vi selv bestemmer. For eksempel hvis vi bor alene, men vi bor sammen, så det er svigerforældre, der bestemmer. Jeg skal arbejde, jeg skal hjemme arbejde, jeg skal uden for, jeg skal klare alt. Det er ligesom, de giver mig opgave.

Interviewer: Ja. Og det er der ikke mere, altså efter at I flytter, så bestemmer de ikke?

Zekina: De stadigvæk de bestemmer.

Interviewer: Okay, også i dag?

Zekina: Det er nogen gange ja.

Interviewer: Okay, er det sådan, hvordan har du det med det?

Zekina: Det er ikke så godt, jeg er utilfreds med det sådan.⁶

⁶ *Zekina: We make our own decisions if we live by ourselves. But we live with the parents-in-law, so they make the decisions. I must work, I must do everything. It's like they are giving me duties.*

In the above, we see how the traditional family structure from Turkish culture has been carried on to Denmark. This is not a unique situation, but rather the norm, according to Hamburger, author of the book *Assimilation eller integration – Dansk indvandrerpolitik og tyrkiske kvinder*: “Ægteskabsformen og -mønsteret blandt tyrkiske indvandrere i Danmark adskiller sig stort set ikke fra ægteskabet i de tyrkiske landområder (Hamburger, 1989: 86)”⁷. For Zekina, this means that she has to work because of her parents-in-law. After she and her husband moved into their own apartment, they have a higher degree of freedom to decide things, however, the parents-in-law still have somewhat of an influence over their lives.

According to Hacisoftaoğlu and Pfister, typically in Turkish culture, “Men and women of all ages and classes are convinced that the main duty of a woman is to be a good wife and mother” (Hacisoftaoğlu and Pfister, 2012:387). As such, there is a clear separation of the areas of responsibility between the man and the woman. The man is expected to provide for the family, while the woman is in charge of the household (Hamburger, 1989, 56). According to Hamburger, “Manden og kvindens arbejdsområder er gensidigt udelukkende og komplementære, og der eksisterer derfor en stærk afhængighed mellem de to køn”⁸ (Hamburger, 1989:56).

While most of the women in this research project had hopes of a different life in Denmark, Zarife is an example of a woman where the traditional gender role is ingrained in her way of thinking, and even though she too had hopes of getting an education, her expectations for life in Denmark resemble the life she lived—or expected to live—in Turkey. She explained it to me like this:

Interviewer: They still make the decisions when you move?

Zekina: They are still making the decisions.

Interviewer: Okay, today as well?

Zekina: Yes, sometimes.

Interviewer: How do you feel about that?

Zekina: I am unhappy with the way things are.

⁷ *The patterns of marriage among Turkish immigrants in Denmark do not deviate from marriage in Turkey.*

⁸ *The field of work for men and women is mutual, exclusive and complementary, and there is therefore a strong dependency between the two sexes.*

Jeg var kommet Danmark her, fordi jeg tænkte på, jeg ikke arbejder, jeg er hjemme, jeg laver mad, gør rent og så jeg passer børnene. Så min mand arbejder. Fordi alle i Tyrkiet, min far også. Min mor er hjemme, laver mad, også gør rent. Min far arbejder. Men da jeg kom i Danmark, okay, også der man arbejder, også går i skole.⁹

In the quote above, we see how the norms in Denmark came as a surprise to Zarife. In Turkey, she went to school, learned how to sew, and worked within the household. Her expectations for life in Denmark were to carry on the traditional role of the Turkish family norm. The fact that Zarife, at the same time, had hopes of getting an education might seem contradictory. However, in Turkey, women are often getting an education and still working within the household.

A current snapshot of Turkish immigrants in Denmark

While the previous sections have given insight into the historical and cultural context of immigration to Denmark, this section provides a snapshot of the current situation of Turkish immigrants in Denmark. To do so, I include secondary statistical data from Statistics Denmark. The purpose of this section is place the narratives and experiences of the informants in a broader picture in the analysis.

Turkish immigrants make up the largest group of immigrants in Denmark. In 2014, there were 32.364 persons of Turkish origin. Among this group, 31 percent are between the ages of 40-49, including five of the informants in this research project. Irem, the youngest of the informants, is in the group of 30-39-year-olds, which make up 27 percent of the group. The third largest group is between the ages of 50-59, making up 17 percent (Statistics Denmark, 2014:13-14). As described earlier, the group of Turkish immigrants in Denmark consists mainly of migrants coming as labour migrants or through family reunification. Descendants of Turkish immigrants

⁹ *In Denmark, I don't have a job. I am a housewife and I cook, clean, and take care of the children. My husband has a job. It's just like Turkey. My father works and my mother is a housewife. When I came to Denmark I learned that people work and go to school.*

are by far the largest group and make up 19 percent of all descendants in Denmark (Statistics Denmark, 2014:16).

If we look specifically at the municipality of Odense, 14,5 percent of the population is made up of immigrants and their descendants, which is above the 9,3 percent average in the Region of Southern Denmark (Statistics Denmark, 2014:18).

Statistical data available on the educational level of Turkish immigrants in Denmark is limited, but the general picture is that their educational level is low (Hjorth, 2015). While several of the women in this study have started an education, none of them have finished their studies.

The employment rate for the group of 30-59-year-old Turkish immigrants is 42 percent. For men the number is 63,2 percent. The difference between the male and female employment rate is remarkably high, and the group of Turkish immigrants is one of only six among the 40 countries included in the statistics where the differences between the male and female employment rate exceeds 20 percentage points (Statistics Denmark, 2014:44-45). Currently, three of the informants are employed. Most of them have fluctuated between employment and unemployment.

Among the aged 30-59 female immigrants, 56 percent are on full-time relief from the state. Only persons from Bosnia and Herzegovina, Afghanistan, Iraq, Somalia, and Lebanon—all countries where the groups in Denmark are refugees and not immigrants—receive more social welfare benefits as a whole (Statistics Denmark, 2014:96). Among Turkish men, this number is 37 percent, and compared to the other groups of immigrants, the picture is the same as the Turkish women. Thus, non-Western immigrants are overrepresented in the statistics of relief from the state (Statistics Denmark, 2014:95). In the group of informants, three are currently on social welfare benefits.

The statistical data paints a picture of a group for which it has been difficult to gain a foothold in Danish society. A minority of Turkish immigrants have gotten an education, and the number of those who are unemployed and dependent on social

welfare benefits is very high, resembling the numbers of some of the biggest refugee groups in Denmark.

Methodological reflections

In this section, the methodological framework of the study is outlined, including research strategy and design, reflections of data and its collection, choice of methods, and the role of the researcher.

Before outlining the methodological reflections, I want to introduce the reader to the circumstances surrounding the thesis process, since it has largely influenced the approach I used investigating the migrant experience of the Turkish marriage migrants of Vollsmose. In the late summer of 2014, I moved to Vollsmose for an internship at the local Culture House. I wanted to work on a problem that I could personally relate to and where I could invest myself, which is why I decided to write my thesis on a social issue in the community of Vollsmose. In my thesis work, I have found inspiration in the social anthropological approach. Thus, I have spent a lot of time in the community, observing and interacting—directly and indirectly—with the inhabitants. This has provided me with a different perspective than if I had been an outside party to the case. The time spend in Vollsmose has also provided me with an enhanced understanding of the group of Turkish women, their realities, and how they interpret their social worlds (Berg and Lune, 2014:337). From living and working in Vollsmose, I have gained an insight into the case and its real-life context. However, this approach does implicate the social position of the researcher, the view of the social world, and how data is collected and analyzed. These implications will be clarified in the following section.

Research strategy

This thesis is based on a qualitative research strategy. This means that I have emphasized key words and how the informants interpret their social worlds in the collection and analysis of data (Bryman, 2012:36). Data is collected by the means of semi-structured life story interviews. I have then applied a thematic content analysis of the narratives, a process which is described in detail in the end of this section. My approach to the relationship between theory and research is inductive. Inductive reasoning—sometimes also referred to as a “bottom-up” approach to knowing

(Lodico et al., 2010:10)—begins with detailed observations of the world (Neuman, 2003:51). As described, the initial part of this thesis was highly connected to my internship at the local Culture House, where I experienced the everyday life and issues of many of the people living in the area. These observations created a basis for the more abstract generalizations and ideas forming the research project. According to Bernard, induction, in its idealized form, “involves the search for pattern from observation and the development of explanations—theories—for those patterns through series of hypotheses” (Bernard, 2011:7). Since the purpose of my research is not to generate theory as such, but to explain the migrant experience of the Turkish women of Vollsmose by the use of *existing* theories, I have not established hypotheses that could be tested against more cases, as Bernard suggests (Bernard, 2011:7). Moreover, this task is beyond the scope of this research. While it is not the explicit purpose of this research to generate theory, I recognize that it is necessary to adjust, refine, and critically evaluate the applicability of the theoretical framework.

Figure 1 below illustrates the inductive approach of the research project.

Figure 1: Inductive approach

While the thesis primarily rests on qualitative data material, it also includes quantitative data in the form of secondary statistical data gathered through databases such as Statistics Denmark. The quantitative element is included to establish factual background information and form the basis of arguments.

Research design

This thesis uses a single case study design. The research design reflects my intent to investigate the migrant experience of female Turkish marriage migrants in Vollsmose. According to Yin, the case study is particularly useful when “the phenomenon under study is not readily distinguishable from its context” (Yin, 2003:4). In this particular

case, the context is thought to contain relevant information about the phenomenon, and at the same time the boundaries between the phenomenon and the context are not clearly evident (de Vaus, 2001:235). However, it is necessary to somehow distinguish what is the unit of analysis of the particular research (de Vaus, 2001:220). In this thesis, the unit of analysis is considered to be the migrant experience of the female Turkish marriage migrants, while Vollsmose constitutes the surrounding context informing the case. However, the context is not limited to merely a geographical location, and is thus informed by historical, political, and cultural elements. According to de Vaus, the quality of the case study largely depends on how well it identifies and includes historical, contextual, and maturational factors (de Vaus: 2001:236). To incorporate these factors in my thesis, I have included a preliminary section of some historical and contextual perspectives, which will serve as a reference point throughout the analysis. Moreover, I have applied “the diamond model,” which incorporates the history, context, told story, and subjectivity into the analysis. The model is described later in this section.

The case study is based on the tradition of “*verstehen*.” The “*verstehen*” tradition is centered on “understanding that focuses on the meaning of human behavior, the context of social interaction, an emphatic understanding based on subjective experience, and the connections between subjective states and behavior” (Flyvbjerg, 1988:4). In the “*verstehen*” tradition, the understanding of others is based on “sympathetic introspection and reflection from detailed description and observation” (Flyvbjerg, 1988:4). In my research, I base this understanding primarily on the subjective narratives of the informants and the observed interviews. Even though the informants share many characteristics—and I am searching for patterns in the data—it is necessary to respect the contextual meaning of each individual narrative. The same behaviour can mean different things in a different context, which is why interpretation of behaviour must be in relation to the specific context. Moreover, it is necessary to appreciate how behaviour has meaning to the performer of the behaviour (de Vaus, 2001: 235). de Vaus argues that “To simply look at behaviour and give it a meaning rather than take the meaning of the actors is to miss out on an important source of understanding human behaviour” (de Vaus: 2001: 235). This meaning is integrated into the research by applying “the diamond model,” which places

significance on analyzing the subjectivity of both the informant and the researcher (Wengraf, 2001).

To build a thorough and contextualized understanding of the migrant experience of the Turkish women, I have used an embedded approach. Yin uses the term “embedded” to distinguish case studies designed to conceive the case as consisting of various levels and components as a contrast to a holistic approach, where the case is seen as a whole. Such an approach enables a more in-depth investigation of the phenomenon, because the complexity of the case and its context is integrated into the research and analyzed (de Vaus, 2001:220-221). I will include an example to illustrate what this approach specifically means to the outcome of the research.

As described in the previous section, marriage is an example of a component that is construed differently depending on the historical and cultural context. At a holistic level, marriage would be regarded as a whole, and interpreted on the basis of explicit characteristics such as its type, length, equality, etc. (de Vaus, 2001:220). Even if the researcher takes into account the historical and cultural differences, and accounts for these, the interpretation is still grounded in his perception of marriage. However, if the marriage is studied from an embedded approach, it includes the experience and perspectives of the married couple, which means that the understanding of marriage is grounded in the experience of the informant (de Vaus, 2001:220)

As the example shows, the purpose of this approach is to develop a more comprehensive explanation built on information from various levels that “will tell us more than, and something qualitatively different from, that which any constituent element of the case could tell us” (de Vaus, 2001:221). While this approach adds nuances and quality to the final conclusions and internal validity of the research, it is also time and resource demanding, and highly influences the data and its collection. This is described more thoroughly in the following section.

While the above-mentioned approach adds valuable nuances to the specific research, it is important to note that the case study cannot consist of everything about the case. Therefore, there must be a clear focus (de Vaus, 2001:224-225). This focus is established “using implicit theories of what is relevant and what categories are

important” (de Vaus, 2001:225). The inductive approach implies that theoretical guidance of the data collection based on predetermined explicit theories has not been possible. The theoretical framework has emerged as a result of this process, and thus gradually influenced the collection of data. The theoretical framework, which is based on social recognition, social control, and social exclusion, has guided the subsequent analysis of the data.

Challenges to the research design

All social research is required to meet the criteria of validity, reliability, and replication (Bryman, 2012:46; de Vaus, 2001:233), and it is often thought that case studies are deficient in many of these areas. Certainly, within the methodological discussion of research design, case studies have sometimes been labeled a “soft” option (de Vaus, 2001:219). But, while it is true that validity, reliability, and replication relate more to the natural sciences and the adequacy of measures (Bryman, 2012:48), it is possible to comply with most requirements by carefully paying attention to the criteria in the *design* stage of the research (de Vaus, 2001:233). In the following, I clarify how I have acknowledged these criteria.

Validity

High *internal validity* of the thesis is achieved by adopting an idiographic approach. This implies that a complete and contextualized explanation of the particular case is developed (de Vaus, 2001:233-235). As accounted for earlier in this section, I have done so by applying an embedded approach, where I conceive the case as consisting of various levels and components, which means that the different levels and contextual elements are subject to a detailed and intensive examination.

While high internal validity can be achieved, it is not possible for the thesis to achieve *external validity*: “A case is just that – a case – and cannot be representative of a larger universe of cases” (de Vaus, 2001:237). But, this research is not undertaken because it represents a broad category of cases, but because of an interest in the *specific case itself*. Rather than statistical and theoretical generalization, this study is engaged in analytic generalization, which is based on similarities and differences between the cases and on assertoric logic (Brinkmann & Kvale, 2009:289). Thus, I will generalize internally in the group of informants and to existing literature.

Ecological validity is achieved by respecting the narratives of the informants (Bryman, 2012:48). Thus, I have been careful to make sure that passages are not removed from its context and interpreted in a way that is not recognizable to the informant. Furthermore, definitions and conceptualizations used by informants have been respected and compared to the ones used in the thesis. I believe that this adds valuable nuances to the thesis.

In situations where doubts about the validity of the information have occurred—either as a result of contradictory or incoherent stories, or as a result of misunderstandings between interviewer and the informant—the specific information is omitted from the analysis to respect the criteria of validity.

Reliability

The reliability of the thesis is high in the sense that concepts used are discussed in detail and then defined. Moreover, the concepts are used with consistency throughout the analysis (Bryman, 2012:46).

Replication

Throughout this thesis, I have described the process in great detail so that it would be possible for others to replicate it (Bryman, 2012:47). However, it is not possible to replicate the findings of my research, since it largely relies on subjective interviews with informants who cannot be seen as representative for the whole group of female Turkish marriage migrants in Vollsmose. The dynamics and nature of the semi-structured life story interviews, as well as the subjective interpretations, makes replication difficult (described in a section below).

Data collection

As described earlier in this section, the thesis primarily rests on qualitative interviews with six informants. Here, I account for the collection of data and how it is analyzed, as well as considerations relating to these processes.

Life story interviews

The purpose of my research is to investigate the migrant experience of female Turkish migrants. As I have described above, I have attempted to capture the meaning of the informants rather than look at their behaviours and give them meaning. To do so, I have used qualitative life story interviews. Atkinson defines a life story as “a fairly

complete narrating of one's entire experience of life as a whole, highlighting the most important aspects" (Atkinson, 1998:8). Thus, the life story is the informant's own experience and understanding of life as the informant chooses to tell it to me (Atkinson, 1998:8; Brinkmann and Kvale, 2009:176). This approach enables me to interpret the contextualized meaning of the migrant experience of the female marriage migrants based on their own subjective experiences. The informant herself makes the implicit in her experience explicit, which enables me to take the meaning of the informant's experience. Thus, Atkinson argues: "It is through story that we gain context and recognize meaning. Reclaiming story is part of our birthright. Telling our story enables us to be heard, recognized, and acknowledged by others. Story makes the implicit explicit, the hidden seen, the unformed formed, and the confusing clear" (Atkinson, 1998:7). While the quote illustrates the above point, it also shows how the life story format creates a space for the participants to tell their story, thereby giving them an opportunity to be heard (Atkinson, 1998:19).

Interview guide

I have used a semi-structured interview guide created based on the life story interview approach. While the life story interview approach is often coupled with the biographical interview (Brinkmann and Kvale, 2009:179), the semi-structured format worked better with this group of informants, mainly for two reasons. First, the semi-structured format was helpful to guide informants in situations where language problems made it difficult for the narrator to tell a detailed and coherent story. Secondly, in some situations I experienced what could be interpreted as a reluctance to tell an informant's personal experience, or as a general skepticism to the idea that the informant's story could actually be of any importance to my research. In such cases, the semi-structured interview guide was helpful to make the informant tell about an experience.

To guide the interview I identified specific life themes in relation to the migrant experience (Atkinson, 1998:6). These themes were found by exploring existing academic literature in the field of migration studies related to the migrant experience. Based on these themes, I developed a template of open-ended questions intended to encourage informants to tell their experience of a specific life circumstance, such as family relations, experience of work or studies, or the experience of living in Turkey

and Denmark. During the interview, I attempted to invite the informant to tell her experiences as stories rather than reports, and to secure a flow in said stories. The interview situation is a balance between providing the informant with the time to tell her story, and asking more direct questions, following up on a specific topic to get a deeper understanding (Atkinson, 1998:31).

Implications of the life story approach

Informants were encouraged to describe their experiences as nuanced and descriptive as possible (Atkinson, 1998:31; Brinkmann and Kvale, 2009:48). In most interviews, this proved to be far more difficult than I had expected, mainly because of language problems. But, in some situations, I also sensed that the informant did not really understand how her story could be of value and contribute to my research. Too often, this resulted in fragmented and indistinct answers, without the level of description that is intended in a life-story interview. To illustrate this point, I have included an example from the interview with Sevim:

Interviewer:

*Jamen vil du ikke først og fremmest fortælle lidt om din familie. Både din familie...*¹⁰

Informant:

*Min familie de bor i Tyrkiet. Men jeg blev gift, da jeg kom til Danmark. Og næsten 23 år jeg bor i Danmark. Jeg har været på kursus og jeg har arbejdet og jeg har lavet mange ting. Nu jeg arbejdsløst ligesom der er mange. Selvfølgelig jeg savner min familie, det er lidt svært, men altså.*¹¹

Before I had finished asking the opening question, she started answering, touching upon various experiences such as the migration process, her life in Denmark, her

¹⁰ Interviewer: *First and foremost will you tell us about your family? Both your family and...*

¹¹ Informant: *My family lives in Turkey. I was married when I came to Denmark. I have lived here for 23 years. I have enrolled in some courses, worked, and tried a bit of everything. Now, I'm unemployed like many others. Of course I miss my family, it is sometimes difficult up here.*

educational situation, and her employment history. In situations like the one depicted above, guidance of the informant has been of great importance in order to obtain a coherent narration. Thus, I have tried to break down the answers by asking more specific questions. This means that I in some cases have deviated from the life story format. The extent of guidance mostly depended on their language skills, but also their attitude towards the interview situation. This has impacted the quality of the data material and the subsequent analysis.

Data treatment

Interviews have been recorded and transcribed. Afterwards they were coded in NVivo. I coded the interviews with nodes identified during the interview process. The nodes are attached as appendix (Appendix 3). This process is further described in the paragraph about qualitative data analysis.

Selection and recruitment of informants

The process of recruiting informants ended up presenting a bigger challenge than I had anticipated. As an intern at the local Culture House, I had created a network in the milieu of Turkish immigrants and identified strategically selected gatekeepers. However, the process, from contacting gatekeepers, to arranging and conducting the interviews, was filled with quite a few obstacles. These obstacles mainly related to the appointments I made with informants, who more often than not failed to show up at the time of the appointment. Hence, most appointments were rescheduled, while some in the end were cancelled after several unsuccessful attempts to contact the informant. As a result, the recruitment process turned out to be longer than planned, and I ended up with fewer interviews.

According to Mirdal, doing interviews with informants of migrant background further complicates the methodological challenges of cross-cultural research, since the informant no longer lives in his own culture, but is new to the researcher's country (Mirdal, 1984:985). Based on experiences with the Turkish population living in Denmark, Mirdal argues: "we knew that this group is reluctant and anxious of authorities. They feel insecure in the host country and are afraid of giving genuine information, not knowing what could eventually be used against them. Even when they are in their homeland, Turks in rural areas have also been reported to give conventional answers to interviewers" (Mirdal, 1984: 985). As a result, Mirdal

concludes that reliable information can only be obtained when the recruited informants *want* to participate in the study, without any pressure exerted on them (Mirdal, 1984:985). This is the approach I have chosen to apply to the recruitment of informants in my research. I will discuss the implications of this later in this section.

Before the recruitment of informants was initiated, some eligibility criteria were introduced. During the process, these criteria were redefined, and as a result I ended up leaving out 3 informants. In the end, I decided on final criteria being that informants were women of Turkish origin, who entered into marriage migration with a Turkish husband living in Vollsmose, hence categorized as marriage migrants or “daughters-in-law”. To secure that no person identifying as Turkish was excluded from the study, the definition of Turkish origin was based on the informant’s own identification (Hjorth, 2015). As a result, five of the informants were of Turkish origin while one was of Kurdish background.

Informants were recruited by the means of gatekeepers and snowball sampling. I started the process by using two gatekeepers to contact informants in the Turkish milieu. Both gatekeepers were female; one of them was ethnically Danish and the other was of Turkish background. One was a long-term employee at the Culture House and the other, whom I had previously interviewed for a project, owns a restaurant at the local center. The gatekeepers established contact with three informants. Contact with the three remaining informants was established as a result of snowball sampling. According to Atkinson and Flint, snowball sampling is useful to “obtain evidence of the experiences of some of the more marginal excluded groups” (Atkinson and Flint, 2001). Snowball sampling is thus a way to penetrate hard-to-reach environments and reach so-called “hidden” populations. However, the method is often considered to be deficient when it comes to recruitment of a representative group (Atkinson and Flint, 2001). This condition is discussed in the following paragraph.

Table 1 below shows an overview of how the informants were recruited.

Table 1: Recruitment of informants

<i>Informant</i>	<i>Method of recruitment</i>
Ayşe	Gatekeeper
Irem	Snowball sampling
Sevim	Snowball sampling
Zekina	Gatekeeper
Fatma	Gatekeeper
Zarife	Snowball sampling

The informants cannot be seen as representative of the group of Turkish marriage migrants in Vollsmose, or in Denmark in general. While this would surely constitute a problem in some types of research, the case study is not suitable for generalizations, which is why a representative group is not required (de Vaus, 2001:240). Most women participating in the thesis are in one way or another connected to the Vollsmose Center—a combined shopping, food, and activity center, which includes the Culture House, a library, local fund-raising for charity, and women’s clubs. This means that the informants, at least to some extent, are active in the local community and represent a group of the community’s more socioeconomically-advantaged women (Mirdal, 1984:986). Undoubtedly this influences the general findings of the study; however, breaking down the barriers of hard-to-reach environments has been beyond the scope of this thesis.

I want to include one of my strongest recollections from the recruitment phase as an example of this. I recruited an informant through a gatekeeper—who shared the characteristics of the other informants of the study—and made an appointment with her. In the beginning she was slightly reticent, but ended up agreeing to participate in an interview for the following day. However, she did not show up to our appointment, and when I contacted her, she explained to me that her son forbid her to participate, apparently because he did not think her language skills were good enough. Of course such an incident can have many explanations and it is not my intention to draw any conclusions, but rather illustrate the interesting fact that no matter the reason why she

stayed away, she considered it a legitimate reason that her son had made a decision on her behalf.

Had the thesis specifically been designed to investigate social control among marriage migrants in Vollsmose, this condition would have posed a problem since it would be expected that women experiencing strong social control would not be reachable—both because of the lack of resources to enter these environments, but also because it could be expected that they would not want or be allowed to participate. Moreover, it could be hypothesized that most women experiencing social control are not aware of it. However, in this study social control is used to understand the implications of the migrant experience, rather than a focus in itself.

Interviews were conducted in a meeting room at Vollsmose Kulturhus. Specific interview situations indicated that meeting at a “neutral” location (I am aware that the location influenced the power relations between interviewer and informant, which will be discussed later in this section), provided some of the informants with more anonymity and trust than if the interview had taken place at a public space or at their homes with their family present. An example of this is Zekina, who talks openly about the implications of her situation for the first time:

”Ikke dybt jeg taler. For eksempel hvis du spørger, så jeg fortæller, men ikke dybt. Det er første gang, jeg snakker”.¹²

Participants were informed of the overarching purpose of the thesis, as well as the use and treatment of the data material. According to Brinkmann, informed consent in qualitative research is a balance between providing the informant with too much information and respecting the ethics of the research (Brinkmann og Kvale , 2009:89). Moreover, the focus of the thesis has changed throughout the thesis-writing process, which implies that the information given before the interview has also been revised during the interview process.

¹² *I do not talk deep. If you ask, I will talk, but not deep. It is the first time I am talking.*

The background of informants

The table below presents an overview of some of the central characteristics of the informants. A definition of female Turkish migrants is available in the operationalization.

Table 2: The background of informants

<i>Name</i>	<i>Age</i>	<i>Marital status</i>	<i>Number of children</i>	<i>Age of migration (year)</i>
Ayşe	46	Divorced	2 (1 girl and 1 boy)	18 (1987)
Zekina	44	Married	2 (1 girl and 1 boy)	16 (1987)
Irem	37	Married	3 (2 girls and 1 boy)	18 (1995)
Sevim	41	Married	2 (both boys)	18 (1992)
Fatma	47	Married	2 (both boys)	22 (1990)
Zarife	41	Widowed	4 (1 girl and 3 boys)	18 (1992)

The six informants in the data material are Turkish women currently living in Vollsmose, between the ages of 38 and 47. All of the women were born in Turkey and entered into marriage migration with a Turkish man living in Denmark. On average, the women were 18,3-years-old when they migrated to Denmark. The youngest, Zekina, was 16, and the oldest, Fatma, was 22. Fatma is also the oldest of the women, and the only one to make the decision of entering into marriage migration without the family. Zarife and Irem have four and three children respectively, while the rest of the women have two. Four informants are still married, while one is divorced and one is widowed. Only two out of six women have finished an education, while several of them have unsuccessfully tried. At the time of the interviews, two of the women were employed, while the four remaining were unemployed and on social welfare benefits. In the following section, I present more detailed biographical information of the individual informants.

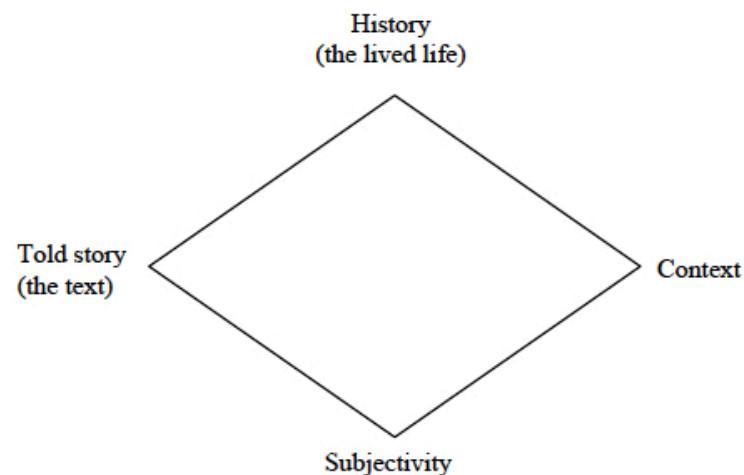
The diamond model

The diamond model connects the four elements of biographical research: history, context, text, and subjectivity. According to Tom Wengraf, who is a professor at Middlesex University and author of the book *Qualitative Research Interviewing*, the elements are mutually connected, and even if the particular research is only explicitly

concerned with one of the components, the others are implicit and should be attended to (Wengraf, 2001; Lund Thomsen, 2005:79).

Figure 2 illustrates the four interconnected components of the diamond model.

Figure 2: The diamond model

(Source: Lund Thomsen, 2005:79).

“The diamond model” explains how to develop an understanding of the narrative interview. This process involves the following two steps:

1. Describe each of the four components
2. Relate them to each other for the specific informant

(Wengraf, 2001)

The model connects the four implicit components to the individual informant (Wengraf, 2001). The “told story” is the narrative of the interview person, and must be related to the history of the individual, which is understood as the hard biographical data. The told story and the “history” must be placed within the context of the informant to create coherence in the interpretation. The last component that

has to be connected to the individual informant is the subjectivity of both the informant and the interpretation of the researcher (Lund Thomsen, 2005:79).

The role of the researcher

The nature of the research and the methods used in this thesis mean that I am bringing my own subjectivity and interpretations into the investigation, which creates uncertainties about the validity of the results (Lund Thomsen, 2005:102). According to Hoerning, the life accounts collected in social research are a result—or even a product—of the researcher (Lund Thomsen, 2005:102). As a researcher I am presenting “a specific version of social reality, rather than one that can be regarded as definitive” (Bryman, 2012: 33). The meaning of social phenomena is produced and revised through social interaction (Bryman, 2012:33). As an intern at the local Culture House, I established contact with the group of Turkish migrants. Even though I had no previous contact with the informants, my interactions with the group influenced my interpretations and how I ascribe meaning to the concepts and categories applied in the thesis. Hervik argues that an understanding of the social position of the researcher and the relationship to informants requires that “betydningen af magtrelationerne, vort eget klassesforhold, etnicitet, religion, alder, ægteskabelig status og livserfaring”¹³ (Hervik, 1995:65) is incorporated into the analysis to legitimize a plurality of subjectivities (Hervik, 1995:65).

The interview situation carries an asymmetric power relation between the interviewer and the informant. Kvale argues that the interviewer rules the interview situation by leading the interview and deciding the topics and questions asked (Kvale, 2006:484; Brinkmann and Kvale, 2009:51). Both the relation to the interviewer as well as the interview situation might have also been influenced by the fact that I am a male ethnic Dane conducting interviews with female Turkish migrants. I have attempted to minimize these influences by respecting each informant’s focal points and emphasis on what is important, without interrupting her story.

Qualitative data analysis

In this section, I outline how the qualitative data material is analyzed. I have used a thematic analysis on the content of the transcribed interviews.

¹³ *The importance of power relations, our own class affiliation, ethnicity, religion, age, marital status and life experience.*

Thematic analysis

I have used thematic analysis to reduce data and identify patterns in the qualitative interview material. Based on these patterns, I have identified themes that are used to analyze the material. I describe my procedure of reduction and analysis of the data material below:

The procedure of reduction and analysis of data material

1. Data are collected and transcribed
2. Nodes are inductively identified in the data
3. Nodes are transformed into categorical themes
4. Material is sorted by these categories
5. Sorted material is examined to find patterns
6. Identified patterns are compared to existing literature and theory
7. Analytical generalizations are established

(Berg and Lune, 2014:338).

The content of the thematic analysis is based on extracted segments from the transcribed interviews that are placed in the broader context of the individual marriage migrant (Lund Thomsen, 2005:98). I have identified the themes by locating significant topics in the narrations of the informants. I have identified five significant themes in relation to the migrant experience of the female Turkish marriage migrants living in Vollsmose:

- Education
- Language barriers
- Work and unemployment
- Family relations
- Notions of belonging

The themes are sensitized to the theoretical concepts of social recognition, social control, and social exclusion. This process is described in the operationalization.

Theoretical framework

In order to examine the themes that emerged from the narratives of the Turkish women, I have included the theoretical concepts of social recognition, social control, and social exclusion. While some of the theories correspond more to certain themes, I have chosen to apply them as supplementary in order to capture the interrelation between the themes in the analysis. Thus, the themes can only be categorically separated, and it is my intention to make the analysis flexible and dynamic to reach a deeper understanding of the phenomenon. In the following, I present the theoretical foundation of the research project.

Social recognition

In this part, I will present the theoretical concept of social recognition. I have used the approach of Honneth, who gives a profound description of the concept in one of his landmark studies *The Struggle for Recognition*. Besides this work, I have drawn on supplementary studies concerning Honneth's understanding of social recognition to produce a more nuanced and suitable account.

In *The Struggle for Recognition*, Honneth presents a normative social theory, which is based on the concept of morally motivated struggle (Honneth, 1995:1). According to Honneth, social conflict cannot be understood as a feature of the human condition that is rooted in the self-interested character of human beings (Owen and van den Brink, 2007:3). It is a central aspect of Honneth's thinking that "Human beings' moral subjectivity and agency stands in need of the recognitive relations of care, respect, and esteem with others in all phases and spheres of life" (Owen and van den Brink, 2007:3). According to Honneth, an understanding of human beings as self-interested cannot adequately explain such relations of recognition (Owen and van den Brink, 2007:3-4).

Honneth's theory is centered on human self-realization or "the good life." Recognition as a concept is, according to Honneth, useful to "propose few but elementary conditions for the realisation of a successful life" (Lund Thomsen, 2005:45).

According to Honneth, social recognition is a precondition for the building of personal identity. Thus, denial of social recognition leads to damage on the personal identity and is experienced traumatically (Lund Thomsen, 2005:45). Central to Honneth's theory is that "Human beings' moral subjectivity and agency stands in need of the recognitive relations of care, respect, and esteem with others in all phases and spheres of life" (Owen and van den Brink, 2007:3). Honneth distinguishes between three different spheres, where recognition—or misrecognition—is experienced: 1) the sphere of primary relationships like family and friendship, 2) the sphere of recognition as a person with the moral capacity to participate in the community, sharing legal rights, and 3) the sphere of social solidarity, based on the recognition as a person with a social status (Honneth, 1995). The spheres make up the universal concept of recognition that people struggle for. Each of these spheres is connected to different forms of awareness of expression of the effects on social recognition of the individual or groups of individuals (Lund Thomsen, 2005:45). The different spheres and awareness are illustrated in Table 3 below.

Table 3: Honneth's theory of recognition

Mode of recognition	Emotional support	Cognitive respect	Social esteem
Dimension of personality	Needs and emotions	Moral responsibility	Traits and abilities
Forms of recognition	Primary relationships (love, friendship)	Legal relations (rights)	Community of value (solidarity)
Development potential	–	Generalization, de-formalization	Individualization, equalization
Practical relation-to-self	Basic self-confidence	Self-respect	Self-esteem
Forms of disrespect	Abuse and rape	Denial of rights, exclusion	Denigration, insult
Threatened component of personality	Physical integrity	Social integrity	"Honour", dignity

(Source: Honneth, 1995:129).

The private sphere is concerned with the emotional recognition as in *self-confidence*. The sphere relates to love relationships, which Honneth defines as “primary relationships insofar as they—on the model of friendships, parent-child relationships, as well as erotic relationships between lovers—are constituted by strong emotional attachment among a small number of people” (Honneth, 1995:95). These relationships represent the first stage of reciprocal recognition, because the subjects of the relationship mutually confirm each other’s needs and by doing so they recognize each other and those needs (Honneth, 1995:95). This reciprocal experience of love unites the subjects in their needs and dependence. According to Honneth, recognition “must possess the character of affective approval or encouragement” (Honneth, 1995:95) to confirm the needs and emotions of the subjects (Honneth, 1995:95). Recognition in this sphere is the foundation of establishing the self-confidence “that is essential for being able to achieve one’s goals” (Lund Thomsen, 2005:46). Thus, the sphere is perceived to be prior to the other forms of recognition and the development of attitudes of self-respect (Honneth, 1995:95).

The legal sphere concerns self-esteem of the individual or groups of individuals. Central to the legal sphere is the notion that the individual can only come to understand oneself as a legal person once he has taken the perspective of the *generalized other*, and thus recognized the normative obligations of the members of the community. Only by doing so can the individual be understood as a legal person (Honneth, 1995:108). And, only by attainment of common respect can the individual achieve self-respect and thus perceive himself as an equal member of the community (Lund Thomsen, 2005:45). Achievement of recognition is “reached through legal relations inasmuch as all individuals are members of the society and thereby the individual gains common moral respect as an autonomous acting legal subject, who is capable of exercising justice” (Lund Thomsen, 2005:46).

The solidarity sphere is concerned with self-appreciation. Central to this sphere is the inclusion in cultural, political, and labor communities (Lund Thomsen, 2005:45). According to Honneth, “Persons can feel themselves to be “valuable” only when they know themselves to be recognized for accomplishments that they precisely do not share in an undifferentiated manner with others” (Honneth, 1995:125). Thus, the individual is recognized and valued for her abilities, qualities, and contributions to the

community, and it is through the recognition of these abilities that the person can establish self-appreciation and perceive himself as part of society based on solidarity. Recognition in this sphere thus becomes a central part of inclusion and integration in society (Lund Thomsen, 2005:45-46). Moreover, Honneth argues “appreciation of oneself as a member of a solidary community becomes quite significant in modern society where individualism is so pronounced” (Lund Thomsen, 2005:47).

According to Honneth, the different forms of recognition, experienced in the three spheres, constitutes a normative idea of “the good life.” The corresponding violations (see Table 3) form the basis for the struggle for recognition (Honneth, 2003:18).

Moreover, Honneth argues that social class is not an outdated category, but serves as a useful concept. It is a fundamental idea of the theory that “the weak, deprived, and suppressed groups have a resistance potential” (Honneth, 2003:57; Lund Thomsen, 2005:44). This means that there is a potential for reaction and social mobility among these groups (Lund Thomsen, 2005:44).

Social control

In this part, I present the concept of social control. I have based the understanding of the concept on the work of James J. Chriss, who is a professor of sociology at Cleveland State University, because his distinction between the forms of social control enables me to investigate social control in the everyday life of the female marriage migrants with a focus on specific arenas.

Chriss distinguishes between three forms of social control: informal, medical, and legal control. In this research project, I have chosen to focus primarily on informal control, and this section is therefore mainly devoted to sketch out this form. I will, however, include elements of legal control in the analysis. When doing so, I will include the main perspectives of an element to create a valid argumentation.

According to Chriss, the concept of social control is based on norms, which can be defined as “a rule for behaviour, a guide to conduct” (Chriss, 2007:33). Thus, norms are understood as statements that regulate behaviour, which according to Chriss is what characterizes social control. Norms are not necessarily explicitly stated, but are

manifested in a group's understanding of behaviour. These norms are passed on informally through socialization. This is often the case with regards to the norms that are part of everyday life (Chriss, 2007:33), where "the right of control is informal and diffuse, extending to virtually all persons deemed to be competent social actors" (Chriss, 2007:36).

With everyday life, Chriss refers to the pre-given social reality that we as children are born into: "For most of us, most of the time, there is hardly any thought of problematizing or questioning this "natural surrounding world" which we have come to know and within which we operate" (Chriss, 44). In the case of the Turkish women I interviewed, their social realities are shaped in Turkey, within a cultural and historical tradition different from that of the Danish society in which they are now living their lives. This means that there is a clash between the norms of two pre-given social realities, norms and distinct behaviour. To understand how this has influenced their everyday lives, it is necessary to understand the concept of socialization that constitutes the basis for informal control (Chriss, 2007:45).

Socialization refers to the process where individuals are formed by the groups they are part of. Thus, the individual conforms to the norms and behaviors of the group because of a strong consensus within this given group. Ludwig Gumplowicz, one of the founders of European sociology, provides an example of how the group forms the individual: "The individual simply plays the part of the prism which receives the rays, dissolves them according to fixed laws, and lets them pass out again in a predetermined direction and with a predetermined color" (Chriss, 2007:45).

Based on the terminology of Cooley, Chriss argues that family and friends, which he refers to as *primary groups*, constitute the main authorities in informal control. The behavior of this group "is characterized as *expressive*, meaning that members interact with one another for the sake of each other's company, or simply because it is the right thing to do (such as the bonds of loyalty and commitment typical of consanguineous, or family, relations)" (Chriss, 2007:45). In terms of the women in this study, primary groups are constituted both by their family and friends living in Turkey, and their family and friends living in Denmark.

Besides primary groups, informal control is exerted in *reference groups* and *secondary groups*. Reference groups are groups “that individuals identify with or look up to” (Chriss, 2007:46). In this case, the individual emulates the behaviour of the group and conforms to its normative expectations. Secondary groups are *instrumental*, which means “group activities are engaged in for the sake of pursuing a collective goal, not necessarily for the sake of simply being together” (Chriss, 2007:46). While this group is primarily related to work relations, primary groups can also be formed within the secondary group (Chriss, 2007:46). While it is not possible to draw a definite line between the groups, a distinction serves to identify the groups that form the individual.

In relation to the three categories of groups, Chriss points out the importance of small groups in informal control. Based on the work of Simmel, he notes the importance of “the structural characteristics of dyads (two-person groups) and triads (three-person groups), and how they differ regardless of the aims or ambitions of the group members” (Chriss, 2007:56). In this research project, I identify the different forms of groups and their influence on the informant based on the narratives of the female marriage migrants.

I have identified three main agents (or arenas) of socialization in relation to the specific research project: The family, the community, and work organizations.

The family is the first stage of socialization and it is within the family that the rules of society are passed on. Traditionally, “primary responsibility for imparting the tradition of the village to its new ‘recruits’ rested with the family” (Chriss, 2007:47). In this study the impact and responsibility of the family can be divided into two stages: firstly, their primary family relation in Turkey, and secondly, their relations with the family-in-law in Denmark. While family constitutes the primary agents of socialization, it must be seen within a broader context of the communities, in which the family are located. *The community* consists of schools, teachers, neighborhoods, churches, civic organizations, and private and public institutions (Chriss, 2007:46-47). In this case it means that the schools and the municipality that the women have been in contact with work as agents of social control. Where schools are part of the agents of informal control, the municipality—as an agent of control—is defined as legal

control (Chriss, 2007:51). The last arena is constituted by *work organizations*. Socialization in work organizations takes place in the specific situation: “whether entering the workforce for the first time, changing jobs, or reentering the workforce after a period of illness, persons must learn the particular norms, values, rules, and history of the place of their employment” (Chriss, 2007:49). The women in this study have generally experienced changing labour market affiliation and thereby had to adjust to different norms and customs several times. By including this framework, it becomes possible to investigate how this has influenced the process of inclusion and integration into the Danish society.

Social exclusion

In this section, I present the concept of social exclusion. I have used the concept to add a dimension to the theoretical framework, which I believe offers a deeper insight into the migrant experience. In this section, I define and clarify how I understand and apply the concept in this research project.

Social exclusion is a blurred concept because of the lack of a single definition, and in the same way there is no accepted measure of exclusion. Mathieson et al. mention the artificial dichotomy between the concepts of inclusion and exclusion as one of the significant limitations in many of the existing approaches (Mathieson et al., 2008:47). To avoid this misconception, I acknowledge that there is a continuum between the two concepts (Mathieson et al., 2008:73). Furthermore, Mathieson et al. point out that a clarification of how the concept of social exclusion differs from proximal concepts such as poverty is necessary (Mathieson et al., 2008:47). Since the narratives of the female marriage migrants are not centered on economical issues, I have applied a broader definition to encompass social and cultural dimensions of the concept, as well as the economic aspect. Thus, I have chosen to operate within Barnes’ definition:

Social exclusion refers to the multidimensional and dynamic process of being shut out, fully or partially, from the economic, social, and cultural systems that determine the social integration of a person in society. (Barnes, 2005:15).

I have primarily used the concept to uncover the women’s experience of participation in the Danish society based on their narratives. By adopting a more multidimensional conceptualization, it becomes possible to focus on a micro level (individual,

household), a meso level (neighborhood), and a macro level (state) in the analysis (Mathieson et al., 2008:12).

According to Amartya Sen, who is an economist and philosopher, one of the advantages of the concept is that it is inherently relational. This means that an investigation of socially excluded persons must be based on the relational context in time and place. Moreover, the classification of someone being socially excluded must be based on comparison with others: “The classifications emerge from considerations of the relative positions of cases as a whole. The excluded are not somehow separate but are to be understood in relation to the social order as a whole” (Byrne, 2005:64). This way of perceiving exclusion is in line with the multidimensional conceptualization of the concept (Byrne, 2005:64).

A contextualized and operationalized framework

In this section, the theoretical framework outlined above is contextualized and operationalized. Moreover, the central concepts used in the thesis are discussed and defined.

Theoretical framework

While the foundations for the theoretical framework is outlined in the previous section, I aim to concretize and operationalize theoretical concepts, and account for how they correspond to the themes in the particular research.

As described in the theoretical outline, the three spheres of Honneth's theory of recognition can be useful in order to investigate inclusion and integration into society. Common to the experience of the women is that life in Denmark has been challenging terms of becoming part of society. By combining the theoretical approaches, it becomes possible to understand the experiences and their feelings of exclusion from specific parts of society.

In *Recognition and Power*, on the work of Honneth's theory of social recognition, Ikäheimo and Laitinen distinguish between three conceptualizations of recognition: identification, acknowledgement, and recognition, which they refer to as *the recognitive attitude* (Owen and van den Brink, 2007:34). The purpose of this distinction is to clarify the notion of the concept (Owen and van den Brink, 2007:23).

By *identification*, Ikäheimo and Laitinen refer to identification of persons, which can be distinguished as external identification and self-identification. While external identification is based on others' identification, self-identification is made by the individual herself (Owen and van den Brink, 2007:35). *Acknowledgement* is used to describe the recognition of "normative entities": "We *acknowledge* norms, principles, rules, or claims as valid; reasons as good; values as genuine, and so on" (Owen and van den Brink, 2007:35-36). According to Ikäheimo and Laitinen, the term *recognition* must be connected to the recognition of persons (or collectives of persons), and thus distinguished from identification and acknowledgement: They argue that "A failure to distinguish *recognition of persons* from *identification* and from *acknowledgement* risks losing sight of their complex interconnections" (Owen and van den Brink, 2007:36). I have

aimed to bring this distinction into the analysis, when it enables a deeper understanding of the experienced recognition of the female migrants.

The concept of social recognition plays into all five themes identified in the data material. Based on the different spheres, I explain how the concepts are applied to develop an explanation of the migrant experience of the female migrants.

The private sphere is related to the close relationships. In this research project this concerns how close relations such as friends and families—both in Turkey and Denmark—compensates for misrecognition experienced in Danish society, e.g. at jobs, in the educational system, or in contact with public authorities. Thus, the private sphere functions in relation to the different themes, but is mainly sensitized to the theme concerning family relations. As a result, the concept is closely linked to the concept of social control, which is primarily sensitized to family relations and work. In the narratives of the women it appears that the primary arena for social control is within the families and internal relations within the group of Turkish immigrants living in Denmark. By combining the two theories it becomes possible to investigate whether recognition or misrecognition experienced in the other spheres is compensated in the families, or whether family relations contributes to a feeling of social exclusion and isolation. Thus, it constitutes a way to investigate whether the family relations have influenced the difference between their expectations and the realities. It is relevant to note, that other forms of social control could take place in this context. However, because of the inductive approach and the data material available, it has not been possible to examine how contact with ethnic Danes has worked to regulate the behaviour of the migrant women. This issue will be treated further in the discussion. The legal sphere does not play a significant role in relation to the narratives of the informants, however, their contact with public authorities—more specifically the municipality—plays into this sphere, as well as legislation and requirements for education and/or work. The solidarity sphere primarily relates language barriers, work and unemployment, and education. It is in these arenas that solidarity understood as being recognized for one's abilities takes place.

In this research project, I have adopted an interpretive approach to investigate the perspectives of social order and social control. The objective of this approach is to

understand how the individual makes the social world meaningful. Based on this view, social order and control is understood “as a result of persons taking the attitudes of others with whom they interact in everyday life. Social control is not imposed from above, but instead negotiated between real flesh-and-blood human beings who develop selves through everyday social interaction and shared activities” (Chriss, 2007:38). As a result, social control cannot be understood as a timeless “social fact,” but as a phenomenon that has to be studied individually within the given context and situation (Chriss, 2007:38). This outlook is consistent with the methodological framework of the study, which means that the data material is obtained in a way that matches the analytical approach. I have identified three main arenas for investigating social control in relation to the Turkish marriage migrants: *family*, *communities*, and *work organizations*.

Social exclusion brings into the analysis a supplementary explanation of the migrant experience. I have chosen to apply a broad conceptualization of the concept, which means that it can be applied in relation to all themes in the study.

Definition of concepts

In this section, I discuss and define significant concepts used in the thesis. According to de Vaus, “Different definitions produce different findings” (de Vaus, 2001:25), which is why it becomes important to clarify the meaning of the concepts as they are understood in the particular project. I have aimed to concretize the intended meaning of the concepts in relation to the specific case and “provide some criteria for measuring the empirical existence of that concept” (Berg and Lune, 2014:38).

Marriage

Firstly, I want to draw attention to the cultural differences in the understanding of the concept of marriage. While marriage in Denmark is commonly accepted to be the individual’s choice to choose a partner on the basis of love, in Turkey “choice of spouse is typically not an individual project, but a collective decision, and arranged marriage is the most common form of entering into marriage”¹⁴ (Liversage, 2014:144). According to Hamburger, marriage in Turkey is often considered a union

¹⁴ *The choice of spouse is typically not an individual project, but a collective decision, and arranged marriage is the most common form of marriage.*

of two families rather than of individuals, which is important since the woman becomes part of the household of her new family (Hamburger, 1989:59).

Marriage migration

In continuation of the above, I want to include a definition of *marriage migration*. Marriage migration (or transnational marriages) is a complex field and so are the rules and regulations that apply to this process (Liversage and Rytter, 2014:14-15). Marriage migration is here defined as “herboende etniske minoriteters ægteskaber med ægtefæller fra familiernes oprindelseslande”¹⁵ (Liversage and Rytter, 2014:15).

Immigrant and descendant

I have used Statistics Denmark definitions of *immigrants and descendants* so that the definition matches the statistical data applied in the thesis. A person is characterized as an immigrant if he is born outside Denmark, whereas a descendant is born in Denmark. Neither an immigrant nor a descendant has a parent born in Denmark with Danish citizenship (Statistics Denmark).

Female Turkish immigrants

While the different categories of *female Turkish immigrants* experience a range of similar implications in relation to life in Denmark, their opportunities differ in many ways (Hamburger, 1989:22). Hamburger distinguishes between four categories of Turkish women, primarily based on generations. The first category covers the *first-generation* of Turkish women, who immigrated to Denmark as adults in the 1970s. The second category is *second-generation* women. They are either born in Denmark or brought here as youths. Hamburger uses the term *daughters-in-law* to describe the third category. These women have migrated to Denmark as a result of a marriage with a Turkish man living in Denmark. The last category is the *third-generation* of women, who are born and raised in Denmark as well as one or both of the parents (Hamburger, 1989: 22-23). All the informants in this research project represent the category daughters-in-law.

¹⁵ *Ethnic minority marriages with spouses from the families' countries of origin.*

Forced and arranged marriage

While *forced and arranged marriages* are often confused, there is a distinct difference in the definitions of the concepts. Where the first “er kendetegnet ved at forældre eller familiemedlemmer arrangerer et ægteskab, uafhængigt af eller i direkte modstrid med denne persons ønsker og forventninger”¹⁶, the latter is defined as “når en ung mand eller kvinde sammen med sine forældre og evt. andre familiemedlemmer beslutter sig for, hvem han eller hun skal giftes med” (Liversage and Rytter, 2014:224).¹⁷

In Denmark, the debate on forced and arranged marriage has mainly concentrated on two arguments. On the one side, a group of politicians, NGOs and debaters argued for a distinction between arranged marriages and forced marriages. On the other side, women’s crisis centers and helplines argued that such a distinction was not possible, because the involvement of the parents in the process always put pressure on the young woman or man to some extent (Liversage and Rytter, 2014:224). According to a 2009 study by The Danish National Centre for Social Research (SFI) it is difficult to determine the development of arranged marriages because the concept is difficult to define, in addition to a lack of reporting (Schmidt et al, 2009:11-12). A distinction can further be complicated by the fact that the implicated parts are not always aware of or perceiving the arrangements as such.

The quote below is from the interview with Irem, and clearly illustrates how it can be difficult to distinguish between the definitions based on the women’s own conceptualization:

*”Det var sådan noget en arrangeret ægteskab. Men det er sådan noget familie, min far han er ikke sådan bestemme over det hele, så vi er meget åben, og det er mig, der har bestemt, mig der har taget beslutningen”.*¹⁸

¹⁶ Is characterized by parents or other family members’ arrangement of marriage, independently, or directly against the person’s desires and expectations.

¹⁷ When a young man or woman and their parents and perhaps other family members mutually decides whoever he or she is to marry.

¹⁸ It was arranged marriage. My family is open, my father is not controlling everything, and I have made the decision.

According to Irem, the marriage was arranged. However, she also notes that the final decision to get married was self-imposed. It was important to her father that she accepted the arrangement herself, but as it appears from the biographical information, he encouraged her to give the man a second chance after she told him that she did not intend to marry him. While some cases are more obvious, determining the pressure of latent expectations and structures in situations like this becomes almost impossible. As a result, I have chosen not to label the different marriages, but to critically relate to their own distinctions.

Vollsmose

Finally, to further contextualize the research, I want to provide a brief presentation of *Vollsmose*. Vollsmose has a high concentration of immigrants and descendants of immigrants. The Ministry of Housing, Urban and Rural Affairs characterize Vollsmose as a ghetto, and according to Andersen, the area can best be described as a “highly segregated transit area”¹⁹. Newcomers to the area are generally—both with regards to ethnic minorities and ethnic Danes—socioeconomically disadvantaged, and it is a general tendency that a rise in income or educational level leads people to leave the area (Andersen, 2008:155). While this specific case is concerned with the female migrants living in Vollsmose, an understanding of the educational aspirations of the group of Turkish women as such would have to include the neighboring areas.

When I include the specific context of Vollsmose as an explanatory factor, I use the conceptualization of the individual female migrant to shed light on the experience.

Migrant experience

Throughout this research project, I use the concept of migrant experience. By this I simply mean the experiences of the individual migrant, as she chooses to tell it to me in the life story-based interview.

¹⁹ *Highly segregated transit area.*

Analysis

That the migrant experience of the female marriage migrants living in Vollsmose is both complex and has had far-reaching implications for their lives, is evident from the personal accounts that I have collected, the relevant literature, as well as the data material that I have come across while writing this thesis. In this analysis, I make the argument that the women built up hopes and expectations in relation to life in Denmark, but that they at the same time have been realistic in their hopes of life in a country that they knew very little about. Moreover, I argue that these expectations are reflected in their whole lives, and some have continued to hold onto their hopes, even though most women have accepted their lives in Denmark. I analyze how they have dealt with life in Denmark, the realities they have faced, and how the differences between their expectations and their lived experiences can be explained. The structure of the analysis is based on the working questions, which will be answered one by one.

Working question #1

How do the Turkish marriage migrants of Vollsmose describe their hopes and expectations in relation to life in Denmark?

Since the women's hopes and expectations in relation to life in Denmark are not sensitized to specific themes, but rather expressed in an overlapping yet overall context, I have chosen to follow a structure that is grounded in the informants' accounts, and thus not distinguishable into categories as in the following two parts. It is my hope that such a structure will contribute to a more coherent picture of the hopes and expectations of the group as a whole, as well as the individual migrant.

While the narratives of the female Turkish women show a group that has both hopes and expectations for life in Denmark, they also show a group that did not know much about life in Denmark, but based their expectations either on an idealized Europe or on the idea that they will continue life as they lived it in Turkey. In this section, I establish the hopes and expectations of the female marriage migrants in relation to life in Denmark. Katharine Charsley, who is a senior lecturer at the University of Bristol and editor of the book *Transnational Marriage: New Perspectives from Europe and Beyond*,

argues that migrants' "motivation for migration and the balance between their desire to migrate for social and economic reasons or to make a permanent partnership, establish a family life and find love must surely be a very subjective issue. Motivations for such a life-changing decision can only be understood over time and are unlikely to be clear in the minds of migrants themselves, let alone to outside commentators" (Charsley, 2012:29). According to Charsley, the decision to migrate is influenced by various factors such as "aspirations, personality, loyalty, and duty to dependents and to homeland" (Charsley, 2012:29), which makes it unlikely that a precise reasoning can be found. As described in the section on methodological reflections, I have paved the way for the subjectivity to be understood by applying the life story approach. Moreover, it is not my intention to establish the reason for the decision, but to understand their subjective expectations and hopes in the context of decision-making. In line with Charsley's understanding of the motivating factors, I argue that the expectations are to be understood over time, and thus not only restricted to thoughts of pre-migration, but rather as reflected in their life accounts. This argument is further enhanced by the fact that I am also investigating the realities of the women, which comes after their hopes and expectations, and thus must be seen as a process.

I will pick up where I left off in the introduction, and establish specific patterns based on the narratives of the women, but also highlight the individual notions, as well as the conditions and contextual settings surrounding their expectations, in order to create a deeper understanding of the complexity of the case.

Five of the women relate their hopes and expectations about life in Denmark—or their life in general—to educational aspirations. As we saw in the introduction, Zekina was very aware that education is a way for her to reach a position from where she can help others and be an example for other migrants/women of how to 'make it' in Denmark. As per the introduction, Zekina said:

*Jeg kommer en høj sted, og jeg vil hjælpe der andre. Jeg tænker på god uddannelse, og så jeg skal hjælpe også andre udlændinge. Jeg skal vise vej, jeg skal vise, hvordan vi skal klare det heroppe.*²⁰

As I have already noted, Zekina had hopes of getting a good education in Denmark. While literature on migration often connects hopes of getting an education or achieving a higher position in society to the mobility of the individual herself or her family back in the home country, Zekina's aspirations are not grounded in a personal aspiration of social mobility and economic prosperity, but in a desire to help other people. In the quote below, she elaborates on her hopes:

*For eksempel i skole, jeg tænker bare, hvis jeg får skole og jeg hjælper til andre mennesker. For eksempel nogen familier de har problemer, eller det er børnene, der har problemer, jeg vil gerne det er løsning på problemer, familier og børnene.*²¹

In the quote we see how Zekina is very conscious about the things she wants to do in Denmark; the two quotes together demonstrate knowledge of Danish society and the situation of other immigrants, and this knowledge is part of what forms her aspirations. This is a situation that is characteristic of the group as a whole, which I will return to later in this section.

Zekina's hope of education is both connected to her life in Turkey and to life in Denmark. She recalls her school days in Turkey as such:

*Jeg var glad for, jeg går skole. Mine lejekammerater, mine veninder og det hele. Jeg glad for min område.*²²

²⁰ *I want to help people. I'm thinking of education and I will also help other foreigners. I want to set an example and I want to show others, how to make it work up here.*

²¹ *For instance in school, I am just thinking, if I get an education and I help to other people. For instance, some families they have problems, or the children have, they have problems, I want to find a solution to problems, families and the children.*

²² *I was happy to go to school. My playmates, my girlfriends, and everything. Happy for my area.*

The quote shows how Zekina has positive memories from her school days in Turkey. After she finished ninth grade, she entered into marriage migration to Denmark, and she expressed very clearly what she expected of life in Denmark:

*Jeg tænkte første omgang det uddannelse, jeg fortsatte derovre.*²³

Where this is not current for the group as a whole, Zekina was very excited about coming to a different country with a different culture, and she notes how she found everything to be very different from Turkey:

*Det første omgang det er meget spændende, og så anden land, andre land, og så det forskelligt kultur. Det hele det meget anderledes.*²⁴

While this cannot be directly connected to her hopes and expectations of an education, the quote shows that she had a positive attitude towards coming to Denmark. However, life in Denmark quickly became different from what she expected. As mentioned above, her hope of education is connected not only to the idea she had in Turkey, but also to what she sees in Denmark—that other immigrants attend courses and educations, while she does not:

*Der er mange mennesker, der kommer herop, og de gift og kommer, og hurtigt de kursus og uddannelse, når jeg møder udenfor, jeg blev meget ked af det. Hvorfor jeg mistet, hvorfor jeg får ikke samme som andre. Det er forskelligt.*²⁵

While the quote above mainly shows the realities in Denmark, I have chosen to include it in this section because it also reflects that her expectations are built up in comparison with others, and that education is something she expects to “get,” which can both be interpreted as something she wants to achieve, but also as something

²³ *First of all I was thinking education, I continue over there.*

²⁴ *In the beginning, it is very exciting, and then another country, other country, and then it is different culture. Everything is very different.*

²⁵ *Many people came here, and they got married and come, and fast they get courses and education, when I meet them, I became very sad. Why I lost, why I do not get the same as others. It is different.*

given by others. I will later return to how these expectations are closely related to the role of the municipalities and the expectations to newcomers.

In line with Zekina, Ayşe is very conscious about her expectations in relation to life in Denmark, which she explains like this:

...jeg var meget nysgerrig at lære det danske sprog og læse igen her i Danmark. Fordi det betyder for mig meget at læse, tage en høj uddannelse. Det var min drøm.²⁶

In the quote above, we see how Ayşe, similar to Zekina, connects her expectations to education. Before she migrated to Denmark, she was a student at university in the Western part of Turkey. The first year she had studied Arabic, but then decided to continue in psychology studies instead. When Ayşe's family tells her that she is getting married, she is very upset because she wants to continue her studies. Unlike Zekina, her expectations are not as much connected to Denmark as a destination, where she can fulfill her hopes, but as expectations to her life in general. In the quote we see, that despite her hopes and expectations, Ayşe is very conscious and realistic about what her forthcoming marriage could mean for her life dream. Ayşe describes the situation like this:

...jeg kender ikke, ikke før dem. Jeg har set kun én gang min svigermor, da jeg var 12 år. Jeg kender ikke familien før, men de kom og snakkede med min far, og så vi har lov til, hvis jeg bliver gift med hendes søn, så jeg kan godt fortsætte skole her i Danmark. Så, det har jeg. De kom mange gange og beder min far og du skal giftes med ham og, vi var 18 begge to. Han var også 18 år. Så vi blev gift, men jeg var ked af det, meget ked af det, fordi jeg troede ikke, at jeg kunne læse her, jeg troede ikke på det.²⁷

²⁶ ...I was very curious to learn the Danish language and study again, here in Denmark. Because it means something for me to study, taking a high education, that was my dream.

²⁷ ...I don't know, know them before. I have seen only once my mother-in-law, when I was 12 years old. I don't know the family before, but they came and talked with my dad, and then we are allowed, if I get married to her son, then I can continue school here in Denmark. So I have. They came several times and asked my dad and you have to marry him and,

Ayşe did not want to enter into marriage with a Turkish man in Denmark, and she unsuccessfully tried to refuse. As the quote shows, the family-in-law ensure her that she can continue her studies in Denmark. According to Liversage, it is not a unique situation that the man and the husband try to convince the women by giving promises and embroider the truth:

Generelt har de kommende ægtemænd økonomiseret på sandheden og på mange måder givet et misvisende, positivt billede af sig selv, og det liv de kan tilbyde deres kommende hustru (Liversage, 2014:145).²⁸

While the family-in-law tries to convince her by painting a picture like we see above, Ayşe does not believe what they say to be true. But, despite protests, she ends up agreeing to enter into marriage with her husband. Like Zekina, Ayşe's hope of education is connected to a desire to help other people. Thus, in her narration she twice mentions how it makes her happy to help senior citizens.

While both Zekina and Ayşe are conscious about their hopes, they do not have the same notion of how to fulfill these and what role Denmark plays in this. Though Ayşe does not share Zekina's notion of Denmark as a destination where she can reach her goals, it is still obvious that she carries her hopes with her to Denmark, which I follow up on in the next part of the analysis.

Like Zekina and Ayşe, Irem connects her expectations to life in Denmark to the hope of getting an education, and as we see in the quote, this dream is very strong:

...det var min drøm, bare en uddannelse, uanset hvad, bare en diplom i hånden.²⁹

we were both 18. He was also 18 years old. Then we got married, but I was sad, very sad, because didn't believe I could study here, I didn't believe it.

²⁸ *In general, the husbands-to-be have embroidered the truth and in many ways given a misleading, positive picture of themselves, and the life they can offer their wife-to-be.*

²⁹ *...it was my dream, any education, no matter what, just a diploma in my hand.*

But while they share the same hopes, Irem seems to be more conscious about how the cultural differences (in particular the patriarchal order in Turkey) make it difficult for her to achieve this in her home country, but give her more possibilities and agency in Denmark. In the quote below, she explains how life in Denmark provides her with the freedom to follow her hope of education:

Selvom vi er opvokset i en stor by, vores familier er bare meget, holder sin kultur og vi er opvokset meget stram regler. Min far han var meget dominant sådan på den måde, med tøj og man kunne ikke gå ud alene og du ved sådan, og det var også meget anderledes dengang, og nu børnene er mere frit, også i Tyrkiet. Men dengang det var mere sådan piger, fx jeg fik ikke lov til at gå i skole i Tyrkiet. Jeg fik lov kun til 5 år folkeskole, og så jeg ville meget gerne læse videre, men jeg fik ikke lov til det fordi vi boede i en stor by, og han siger bare hvem skal passe på dig, se efter dig og sådan noget, du ved. Og selvom han er selv arbejde i domhuset, altså min far arbejdede i domhuset. Og men ja, jeg fik ikke lov til det, selvom jeg ønskede så meget. Men heldigvis jeg fik lov til at gå i skole her, min mand, og min mands familie, de var rigtig frit på den måde og de blandede ikke meget i vores liv, og vi har gjort alt vi ville.³⁰

The quote relates to various topics. Firstly, the quote shows that Irem is conscious about the difference between growing up in a small village and a big city in Turkey. The wording “selvom” (even though) indicates that it is expected that growing up in a big city often means more freedom and agency than in a small village. As I have accounted for in an earlier section, this picture is supported by literature on the cultural differences between Denmark and Turkey. However, the quote also tells us

³⁰ *Even though we're raised in a big city, our families are very, holds on to their culture and we're raised very strict rules. My dad he was very dominant in that way, with clothes and you could not go out alone and you now, like that, and it was also very different at that time, and now the kids are more free, also in Turkey. But at that time it was more like girls, for instance, I wasn't allowed to go to school in Turkey. I was only allowed 5 years of primary school, and then I really wanted to continue to study, but I wasn't allowed because we lived in a big city and then just says, who are going to watch out for you and things like that, you know. And even though he himself he works in the courthouse, like my dad worked in the courthouse. And but yes, I wasn't allowed, even though I wanted so much. But luckily I was allowed here, my husband, and my husband's family they were really free in that way, and they did not interfere in our lives, and we have done all we wanted.*

that this is not the case for Irem, which means that she is only allowed to attend school for five years. Irem is clearly surprised by this since her father works in the courthouse. Thus, it lies in her expectations that an educated man living in a big city would not have such a traditional and patriarchal view on women. Moreover, the quote also shows that when Irem came to Denmark, she expected that the decision to get an education was not only hers to make, but also up to her husband and her family-in-law. However, it is clear that part of what forms Irem's expectations is her hope for obtaining a freer lifestyle and agency, a picture that is supported by Abadan-Unat, who argues the following:

...often these women from Turkey came to Europe with the expectation of realizing their hopes for more independence (Abadan-Unat, 2011:109).

While this seems to be the case for Irem, it cannot be seen as a representative characteristic for the group as a whole. As I have already described, most of the women entered into marriage migration as a result of an arranged (or forced) marriage, and not as a result of a rational decision based on their possibilities of achieving a better life – but the notions of such a life are still present for most of the women. While this pattern is current for the rest of the women, Zarife stands out from the group by expecting to carry on the traditional role of a female woman, as she knows it from her life in Turkey. As I have already described in an earlier section, Zarife was surprised by what was expected of her in Denmark besides her traditional role. Based on this, it is clear that Zarife had an expectation of a life in Denmark similar to life in Turkey.

Sevim also had hopes of getting an education in Denmark, but whereas some of the other women have established hopes of achieving these hopes, Sevim is very careful expressing her hopes, and it almost seems like she thinks education is not something within her reach. When asked about her hopes, she replied:

...jeg drømte om social- og sundhedsskole, det var lidt svært til mig, fordi det er højt.³¹

³¹ ...I was dreaming of social and health care school, that was a little difficult for me because it is high.

In the quote above, we see how Sevim has a specific hope of getting an education—similar to most of the other women in this study, concerning helping others—but that she does not think of it as realistic. The same insecurity and lack of belief in realizing her hope of becoming a social and health care assistant is shown in the quote below. Asked about her hope of getting an education, she answers:

*Jeg har tænket før, men nu jeg tror, jeg kan ikke så meget.*³²

In Zarife's case it seems that her traditional role and lifestyle from Turkey has also manifested itself in her way of thinking, and unlike the more progressive women such as Ayse and Irem, she does not convert this hope into a realistic, achievable hope.

I find it very suitable to end this part by including the case of Fatma, since her narrative shows both the complexity of the individual woman, the group as a whole, as well as a very conscious notion of Europe as a migrant destination for Turkish immigrants.

Unlike the rest of the informants in this research project, Fatma had not entered into marriage migration as a result of an arranged marriage, but because of her hope of love. As it appears from her biography, Fatma fell in love with her neighbor in Turkey, but because of his Kurdish background, the family refused to give permission for them to be married. Fatma's situation is very complex and contains both the dream of love and a hope of continuing the education that she expected to get in Turkey, which is explicitly expressed in the quote below:

*...jeg kom til Danmark, så jeg ville ønske mig, at jeg går på skole.*³³

However, her hope of getting an education is of second importance in comparison to her dream of love. Besides the fact that her husband is Kurdish, Fatma's father does not want her to marry and leave Turkey, because he wants her to stay in Istanbul and

³² *I have thought before, but now I don't think, I can't so much.*

³³ *...i came to Denmark, then I wished I could go to school.*

continue her education. Before the time of her migration, she had finished high school and had been accepted at university. As the quote above shows, she expected to continue her education in Denmark.

According to Abadan-Unat, most of the Turkish women who come to Denmark as marriage migrants have very limited knowledge of the host country (Abadan-Unat, 2011:109). This is also the case for most of the women in this study. In the quote below, we see how Fatma's notion of Europe, and thereby Denmark, was formed by what she had seen when people from Europe came to Turkey:

*Jeg tænker bare, Europa, for jeg kom fra Istanbul. Når der kommer folk fra Europa, de viser, de viser, altså de har penge, de har god bil. Jeg kender ikke Europa, så vi kigger bare folk kommer, altså de rejse, de har bil, vi tænker bare, vi har set kun den der.*³⁴

As described earlier, Liversage notes that most men present a misleading picture of the life they can offer in Europe, which further contributes to such a notion (Liversage, 2014:145). When the women come to Europe, realities are often completely different, which is illustrated in the following quote from Fatma:

*Når jeg har set, jeg begynder bare græder, altså det er Europa, det ikke mine tanker, det er ikke Europa...*³⁵

Summary of findings

The first part of the analysis shows that five of the women in this research project have built up hopes of getting an education. While some of the women connect this hope to the possibilities life in Denmark offers, others are more skeptical of their chances of achieving this hope. The hopes of education are mostly connected to getting a job where they can help others, including senior citizens, children, immigrants, and vulnerable groups. The point can be made that the jobs the women hope to obtain are

³⁴ *I am just thinking Europe because I came from Istanbul. When people come from Europe, they show, they show, they have money, they have a nice car. I don't know Europe, so we just look at people who come, well, they travel, they have car, we are just thinking, we have only seen that.*

³⁵ *When I have seen, I just started crying, so this is Europe, that is not what I thought, that is not Europe...*

closely connected to the traditional role of caretaker in the extended household that constitutes the norm in Turkey, and also that they are realistic about jobs that correspond to their levels of skill. Moreover, some of the women experience how their new husband and his family encourage them to enter into marriage by telling them of the possibilities they will have. Besides being shaped by these stories, some of the women also have a notion of Europe as a destination where they can achieve their hopes. Often these notions are shaped by other Turkish people who travel back on vacation and appear to have a more rich and free lifestyle.

Working question #2

How are the lived lives of the Turkish women in reality?

While the first part of the analysis established the hopes and expectations of the female marriage migrants living in Vollsmose, this part is concentrated on the realities of their lived lives in Denmark. Thus, I focus on what hinders them from living out their hopes and how these hopes changed during their lives in Denmark. As I have accounted for in the methodological section, this part of the analysis is structured based on themes identified in the narrations: language barriers, education, work and unemployment, family relations, and notions of belonging.

I want to begin with a quote from the interview with Ayşe, which illustrates how many factors come into play when coming to a foreign country that is significantly different from the country one leaves. She explained her experience of coming to Denmark like this:

...jeg kom lige pludselig en fremmed land. Og så jeg har mistet kontakt, fordi jeg har ikke sprog, til at kontakt med de fremmede mennesker. Så det var et problem. Og så jeg har mistet min drøm om uddannelse. Og så vi var meget forskellige sammen med min eksmand. Så jeg var ikke glad for min ægteskab. Og sådan. Og så det var mørk om vinteren. Og stresset vejr.³⁶

³⁶ ...jeg kom lige pludselig en fremmed land. Og så jeg har mistet kontakt, fordi jeg har ikke sprog, til at kontakt med de fremmede mennesker. Så det var et problem. Og så jeg har mistet min drøm om uddannelse. Og så vi var meget forskellige

In the quote above, we see how Ayşe is overwhelmed by the upheaval of her life. The reason why I specifically chose to begin with this quote is that, besides summarizing some of the main implications of moving to an unknown country and marrying someone one does not know, it also shows how unexpected factors like the weather conditions or an unhappy marriage can play a part in the women's opportunities to settle well in Denmark, and can be a prerequisite for them to achieve their hopes, such as getting an education, learning Danish, or obtaining a job. In the following section, I will examine the realities of the women's lives in Denmark and what implications they have met.

Language barriers

As exemplified in the quote above, Turkish women face multiple challenges when coming to Denmark. I begin this part of the analysis by focusing on language barriers for two specific reasons. Firstly, based on the narrations of the Turkish women I have interviewed, language seems to be the first barrier that the women face when arriving in Denmark, as well as the first obstacle they become conscious about. Secondly, language barriers interrelate with all of the themes included in the analysis, and are thus clearly evident in the following sections.

Common to the group of Turkish women that I interviewed is that language has presented an insuperable barrier to becoming part of the Danish society. The lack of Danish language skills has influenced all aspects of their lives in Denmark—both within society and within their new families. This is illustrated in the two following quotes. In the first quote, we see how Ayşe directly connects language proficiency with the possibility of becoming part of the Danish society:

*Interviewer: Okay. Er der forskel på, er det nemmere at være en del af det danske samfund, hvis man sådan...*³⁷

*Ayşe: Hvis man har ikke sprogligt problem, det kan man godt.*³⁸

sammen med min eksmand. Så jeg var ikke glad for min ægteskab. Og sådan. Og så det var mørk om vinteren. Og stresset vejr.

³⁷ *Interviewer: Okay. Is there a difference between, is it easier to be part of the Danish society if you like...*

In the following quote, she elaborates on this:

*Jeg vil gerne snakke mere, bedre dansk. Hvis man har perfekt dansk, så det ikke et problem. Ikke problem med dansk kultur.*³⁹

While the quotes directly show that Ayşe believes that one can become part of society if one has the language skills, and that culture is not a barrier, it also indicates that without language skills, you are somehow excluded from society. Based on the narrations, it becomes clear that the language barrier has had a huge impact on the Turkish women's lives and their possibilities of conforming to the expectations of the Danish society. However, while language presents a barrier for the women in relation to being included in society, e.g. work, education and social networks, it also implicates life within their new family. In the quote below, Irem gives a precise description of her experience of not being able to communicate with the family:

Det som jeg siger, du er en handicap, du forstår ikke noget, og du misforstår alt, fordi at mine børn de snakker også dansk derhjemme, og så jeg forstår dem, og jeg snakker også med dem, og jeg kan svare, selvom jeg ikke 100% perfekt og jeg, nogen ting jeg kan heller ikke eller forstå, men jeg forstår nogenlunde. Du misforstår alt, du tænker bare, de snakker om mig, når de snakker med hinanden, og jeg var første svigerdatter hjem, min mand, de er tre søskende, to brødre og en datter. Og selvfølgelig de snakker, jeg boede hos mine svigerforældre i 7 år, og min sviger, fordi de havde en stor villahus med 9 værelser, og med to badeværelser og sådan noget, så det en stor villahus de havde. Så vi boede sammen, og jeg har aldrig haft problemer med det på den måde, at de, altså det som jeg siger, at det var frit og sådan, derfor vi var meget i huset, vi var ikke sammen med min mand alene, så der var mange mennesker i huset, og så de snakkede dansk nogen gange med hinanden. Og jeg misforstod alt, altså, jeg

³⁸ Ayşe: *If you do not have a language problem, yes you can.*

³⁹ *I would like to talk more, better Danish. If you have perfect Danish, then it is no problem. No problem with the Danish culture.*

*tænkte bare, de snakker om mig, har jeg noget gjort forkert, altså når, du ved, og du kommer ny familie, så bliver du bare.*⁴⁰

In the quote above, we see how the lack of language skills affects Irem in various ways. First of all, she compares the lack of a common Danish language to communicate with her new family to a handicap, which underlines how big an impact the lack of communication skills has had on her possibility of integrating into her new family. While the rest of the family members are able to communicate in Danish, she cannot be part of their conversations and as a result she becomes insecure because she does not know whether they talk about her. This situation, which is reflected in more of the women's narrations, means that the women find themselves in situations where they feel excluded from Danish society, but they cannot fully be part of their new family either. In Turkey, women are raised in a safe environment and are part of the family. When coming to Denmark, they are suddenly on their own in many aspects of life, with a new husband, a new family, and new expectations, which affect the women to a great extent. Thus, most of them feel insecure, and as a result they are emotionally affected. In line with this, Ayşe explains how she feels stupid when she tries to communicate in Danish because she cannot express herself as clear as she can in her own language, and how this makes her sad:

*Det er svært fordi, på grund af sproget, tror jeg. Fordi når jeg snakker dansk, jeg føler mig dumt. Fordi jeg har ikke et perfekt dansk. Jeg kan ikke fortalte mig om ordentligt, som, som mit eget sprog. Så derfor er jeg ked af det.*⁴¹

⁴⁰ *What I say, you are a handicap, you don't understand anything, and you misunderstand everything, because my kids they also speak Danish at home, and then I understand them and I also talk to them, and I can answer even though I am not 100% perfect and I, some things I can't understand, but I understand most. You misunderstand everything, you are just thinking, they are talking about me when they talk to each other, and I was the first daughter-in-law home, my husband, they are three siblings, two brothers and a daughter. Of course they talk, I lived with my family-in-law for 7 years, and my sister-in-law, because they had a big house with 9 rooms and with two bathrooms and like that, so it is a big house they had. And then we lived together, and I have never had any problems with it, that they, like I say, it was free, that's why we spend much time in the house, we were not together with my husband alone, so there were a lot of people in the house, and then they spoke Danish sometimes with each other. And I misunderstood everything, like, I was just thinking, they are talking about me, have I done anything wrong, like when, you know, and you come to a new family and then you are.*

To summarize what the lack of language skills has meant for the group of Turkish women throughout their lives in Denmark, I have included a quote from Zekina, which very explicitly reveals how this barrier affects a person when one arrives as a newcomer. She explains it like this:

*Det har betydet for alt. Du kan ikke kommunikere til andre, hvis du kan ikke snakke.*⁴²

As stated in the beginning, not being able to communicate has had an impact on every other aspect of the women's life, which is also what the above quote tells us. Having identified their poor/lacking Danish skills as a barrier to obtaining the life they dreamt of before coming to Denmark, and thereby answering working question 2, it is relevant to comment upon why they don't speak Danish at a level which enables them to communicate easily with both their families and people from wider society. According to the women, the primary reasons for this are: expectations within the household, including duties and upbringing of children, that they have to work to secure the family financially, and control of the husband and family-in-law.

Education

While most of the women in this study connected their hopes in relation to life in Denmark to getting an education, it has been difficult for them to achieve this dream. However, most of the women have at some time during their life in Denmark started an education, but failed to graduate or went back to work afterwards. This is Fatma's reality. She trained as a nursery assistant, but even though she was encouraged to continue her studies, she ended up going back to the work instead. She explains her choice like this:

Ja det, ja jeg ville meget gerne dengang (uddannelse), men jeg tænkte, og så vi kigger vores regninger, så vi har, jeg har to små børn, så hvis jeg går på

⁴¹ *It is difficult because of the language, I think. Because when I speak Danish I feel so stupid. Because I don't have a perfect Danish. I cannot tell correct, as, as my own language. So that is why I am sad.*

⁴² *It has meant for everything. You cannot communicate to others if you cannot speak.*

*seminarium, jeg tjener dengang 2800 (?), ja, så sige nej. Så begynder jeg bare igen arbejder på gartneri eller rengøring så indtil det rammer mig sygdom.*⁴³

As we see in the quote, Fatma wanted to continue her education, but for economic reasons she went back to work instead. While economic reasons was the main factor for Fatma, the traditional Turkish culture that is often carried on in Denmark has also played a role for the women in this study when examining their relationship to the Danish labour market. The following example shows how her husband restricted Ayşe, and how she divorced him to achieve her dream of getting an education. Ayşe explained her situation to me like this:

Ayşe: Der var muligheder, men min eksmand nægtede.

Interviewer: Okay. Så du blev fortalt at...

Ayşe: Han sagde til mig, hvis jeg går i skole, så kan jeg finde en anden. Han var jaloux.

Informant: Okay, nå så det var det, det handlede om.

*Ayşe: Ja. Det var ikke rigtig godt. Så havde han sagt det, og så slut. Så. Så jeg begyndte efter skilsmisse, så. Da jeg kom Danmark, jeg var meget kvik og jeg var hurtig lære.*⁴⁴

In the quote above, we see an example of how social control exerted within the primary group leaves Ayşe with two options: either she forgets about school or she

⁴³ *Yes I, yes I really wanted at that time (education), but I thought, and then we look at our bills, then we have, I have two small kids, so if I go to school, I earn at that time 2800 (?), yes, then say no. Then I begin working again in garden center or cleaning until I get sick.*

⁴⁴ *Ayşe: There were opportunities, but my ex-husband refused.*

Interviewer: Okay, so you were told that...

Ayşe: He told me, if I go to school, then I could find someone else. He was jealous.

Informant: Okay, so that was what it was about?

Ayşe: Yes. That wasn't really good. Then he said it, and then over. Then. Then I started again after the divorce, so. When I came to Denmark, I was very smart and a learned quickly.

divorces. The quote illustrates the power relations between the sexes in the traditional Turkish culture, which in this case are carried on in Denmark. Ayşe did not know her husband before entering into marriage in Denmark, and it becomes obvious that she is married into the family to carry on a traditional role of the woman, which clashes with her hope of education. In the end Ayşe and her husband divorce, but while Ayşe breaks with the moral codex and the expectations placed on her, not all of the women have been able, or wanted, to overcome this barrier.

While most of the women in this study had hopes of getting an education in Denmark, this has not been possible for the majority. According to the women, the main reasons for this are quite similar to the reasons I found above, namely a lack of language skills and expectations within the household such as giving birth, but besides these factors, it has become clear that the women prioritize securing the family financially to their hope of getting an education, and that unlike Turkey this is not only restricted to the males in the family, but seen as a common responsibility. Moreover, social control within the private groups plays an important role, and leaves the women with a choice of choosing between family and education. However, to most of the women this is not seen as a deliberate choice they have to make, but rather that their lost hope of getting an education is a consequence of the circumstances surrounding their new life in Denmark.

Work and unemployment

Most of the women in this study have struggled to find a foothold on the Danish labour market, and have experienced short-term employment and unemployment. Thus, Fatma is the only one who has been employed for a long period, even though it has been in various jobs. Out of the six women, all of them have worked in garden centers and four of them in cleaning. While this picture does not correspond to their expectations of getting a job, where they can help other people, Irem explains why this has been their only options:

Fordi det var eneste arbejde, jeg kunne arbejde, jeg kunne ikke snakke dansk. Altså hvor kunne jeg arbejde, når man ikke snakker dansk, så det eneste enten rengøring eller gartneri. Så har du ikke andet muligheder.⁴⁵

As we see in the quote, the main reason why the women have had to accept hard-working jobs is because of their lack of language skills and educational training. This picture appears in most of the narratives of the female marriage migrants, whom I interviewed for this study. In the following quote, Fatma explains how it was possible for her to get a job at a garden center without any knowledge of the Danish language:

(Jeg søgte job) I netværk. En gartneriarbejder. Dengang den gamle navn (navn på gartneri). Jeg ikke taler dansk så, jeg har lært kun, altså ”jeg vil gerne arbejde”, så jeg gik til bare chefen med mødet, så jeg siger bare kun, ”jeg vil gerne bare arbejde”. Jeg ingenting jeg forstår, men hvis jeg, han spørger noget til mig, jeg kan ikke give et svar på ham, men alligevel jeg søger for job. Så jeg begyndte på arbejde på gartneri.⁴⁶

In the quote we see how it is possible for Fatma to obtain a job without being able to communicate with the boss, who is hiring her. All she knows is how to tell him that she wants to work. In a labour market with increased specialization, getting a job without the required training is difficult and leaves the women with no other option than to take a job that most others do not want to fill. According to the women, the work they have to perform in the garden centers are physically hard, boring, and for most of them it influences their everyday lives to a great extent. In the following quote, Fatma explains it like this:

⁴⁵ *Because that was the only work, I could work, I couldn't speak Danish. So, where could I work, when you cannot speak Danish, so the only either cleaning or garden center. So you haven't other opportunities.*

⁴⁶ *(I applied) In network. A garden center. At that time the old name (name at the garden center). I don't speak Danish so, I have learned it only, like, "I want to work", so I went to the boss with the meeting, and then I only say, "I just wanna work". Nothing I understand, but if I, he asks me anything I can't answer him, but still I apply for job. Then I started working at a garden center.*

...der er anden gartneri jeg græder, jeg græder hver dag jeg går på og arbejder så jeg græder, fordi jeg aldrig set nogen sted før, fordi jeg har ikke arbejdet, i Tyrkiet jeg går på kun noget skole.⁴⁷

As we see in the quote, working in the garden center affects Fatma, and she is sad and cries every day. What the quote also shows is that part of the reason is that she has never worked in Turkey before, where she only attended school. As described, in Turkey most women did not work outside the household at the time, and given their young age at the time they leave Turkey, most of them have been used to attending primary school or schools where they have learned skills applicable to the “role of the woman,” such as sewing.

Another pattern that appears from the narrations is the link between hard work and illness, which means that some of them are on indefinite sick leave. According to Hamburger, some of these illnesses can be explained by hard physical work, both outside and within the household, and the fact that most of the women have had several children. However, she also emphasizes how mental conditions like anxiousness and grief influence the women getting sick (Hamburger, 1989:94-95). In the following quote, we see how Fatma explains it:

...tyrkere, jeg ved det ikke hvordan de andre udlændinge, vi tyrker vi bange mister vores job, vi arbejder meget, så vi bruger meget vores krop, ja. Så det derfor, jeg problemer mine arme, problemer med ryggen, altså det mange udlændinge bruger deres krop. Vi arbejder meget, vi arbejder meget. Så det derfor jeg, vi bliver tidligere syg, og så når går vi til lægen, så siger de jamen det tænker bare meget, så de er ikke syg, altså vi fokuserer meget, eller spekulerer meget. Selvfølgelig jeg spekulerer meget, fordi altså jeg mister mit job dengang. Fordi når jeg kommer chefen, du skal gøre sådan og sådan og sådan, vi arbejder ekstra. Vi arbejder meget ekstra. Vi kommer hjem, vi passer vores børn, nogen gange der kommer familie eller veninder besøg os, så vi arbejder udenfor, vi arbejder indenfor, ja. Dobbelt arbejde. Altså jeg ved da godt danske kvinde, så

⁴⁷ ...there is other garden center I cry, I cry every day I go to and work then I cry, because I have never seen any place before, because I haven't worked, in Turkey I only go to school.

*hvis man kommer arbejder sætter de sig bare deres ben i sofa, så slut, men vi er ikke, vi er ikke, vi ikke samme.*⁴⁸

As we see in the quote above, Fatma explains how the fear of losing her job is a stress factor that means she has to work extra hard, and as result experiences physical pain, and eventually, illness. She characterizes this as something that is common for many immigrants, who have a different work ethic than ethnic Danes, who according to Fatma are more relaxed and not as hard-working. Work is not only something that takes place at the work place, but also within the household, which means that the women have duties and tasks to perform most of the day.

The findings of the analysis show that most women have struggled to become integrated into the Danish labor market as a result of various factors such as a lack of qualifications and training. As a result, most of them have found work in garden centers and cleaning, where they have been able to perform their jobs without specific qualifications. Most of them have been unemployed for longer periods, and in spite of the social security net in Denmark, the fear of getting unemployed has been experienced as a stress factor. Combined with the hard physical conditions, this has led to work-related illnesses for several of the women in this study, and is a picture that is reflected in the literature.

Family relations

Entering into marriage migration with a Turkish man living in Denmark means that the women both have to leave their own family in Turkey, and adapt to a new family in their host country. As described earlier, most Turkish families living in Denmark carry on their traditional culture. All of the women in this study lived together with

⁴⁸ ...Turks, I don't know about other foreigners, we Turks we are afraid of loosing our job, we work a lot, so we use our body a lot, yes. So that is why I have problems with my arms, problems with back, like there are many foreigners who use their body. We work a lot, we work a lot. So that is why I, we get sick earlier, and then when we go to the doctor, then they say, well you just think too much, so you are not sick, well we focus a lot, worry a lot. Of course we worry a lot, because if I lost my job at that time. Because when the boss says you have to do like this and like this and like this, we work more. We work a lot more. We go home, we take care of our children, sometimes family or friends visit us, so we work a lot besides, we also work inside, yes. Double work. Well, I know Danish women, when you get home from work they just sit down on the couch, that's it, but we are not like that, we are not, we are not the same.

their family-in-law at first for many years in Denmark. According to a study carried out by Liversage and Jakobsen, 78 percent of young females began life in Denmark in an extended household in the late 1990s. The study shows that over the first five years of marriage in Denmark, this number dropped by one-third (Liversage and Jakobsen, 2010:705).

As I have accounted for earlier, the Turkish and the Danish family structures differs to a great extent. In the following quote, Sevim explains how she perceives some of these differences:

Danskerne er frie meget. Meget frie. Med gå byen og lave alt alene, men det kan vi ikke. For eksempel jeg er gift, jeg kommer spørge min far og min mor. Skal jeg gå byen eller ikke? De siger, når jeg gør, jeg kommer den tid hjem. Og for eksempel jeg går ind til den der, og jeg kommer den tid hjem. Det er forskelligt. Meget anderledes. Jeg tror lidt bedre i Danmark også. De er lidt frie.⁴⁹

We see in the quote how Sevim's family controlled and restricted her behaviour. She had to ask for permission to go out and is told when to be back. The quote also illustrates how it is the father in the household who has the authority to give this permission. According to Sevim, this is a general difference between Turkish and Danish women, who she believes have more freedom. Even though she concludes that she thinks more freedom is better, Sevim does not express any form of discontent with her own life situation, but rather expresses the control as a matter-of-fact remark. This illustrates how the process of socialization means that Sevim experiences the tight control exerted by her family as a norm within her culture. In the following quote, this is further illustrated:

Jeg kan ikke sige, det er rigtigt, jeg kan ikke sige det er forkert. Sådan. Fordi det er ikke mig, der bestemmer.⁵⁰

⁴⁹ *The Danes are more free. Very free. Go to the city and do everything alone, but we can't. For instance I am married, I go and ask my father and mother. Can I go city or not? They say, when I do, I come home at this time. And for instance I go in at that time and get back that time. That is different. Very different. I think it is a little bit better in Denmark also. They are more free.*

⁵⁰ *I can't say it's right, I can't say it's wrong. Like that. Because I am not the one who decides.*

As we see in the quote, as a result of the socialization process, Sevim's role in the family is not to make decisions or question the decisions made. She accepts this even though she, to some extent, is aware that freedom is good. However, her consciousness about freedom seems to be influenced by the norms in Danish society since she does not express any desire of gaining more freedom herself.

After living in an extended household for the first years of their lives in Denmark, most of the women move into their own apartment, however, often close to the family-in-law. In the following quote, Irem describes how living alone is different from living in an extended household:

Fordi at når man er alene, så er det bare helt andet, fordi selvom vi var frit hos mine svigerforældre, så har du nogle pligter, som du skal gøre, selvom du er på arbejde eller et eller andet, så, for eksempel morgenmad du skal klare, og det skal være en ordentlig morgenmad. Og aftensmad, du skal klare, fordi der kommer min svigerfar, min svigerbror og min mand fra på arbejde, og så laver du mad til 10 personer, og det skal man. Men når vi begyndte at bo sammen med min mand, altså når jeg ikke har lyst lave mad, så siger jeg bestille bare en pizza. Altså det kunne vi ikke sige hos min svigermor, fordi det skulle være.⁵¹

As we see in the quote above, living in an extended household involves a lot of duties that have to be done because others depend on it. The quote illustrates how the men are expected to work, while the women are expected to prepare dinner for them when they come home. This illustrates how the traditional family structure and its ingrained roles are carried on in Denmark, despite the fact that Irem and most other women are also expected to have a job and thus too provide for the family financially. The duties of the woman seem to be expanded to involve both the role of the woman and the

⁵¹ *Because when you are alone, then it is just something else, because even though we were free at my parents-in-law, then you have some duties, that you have to perform, even though you are at work or something, so, for instance you have to prepare breakfast, and it has to be a proper breakfast. And dinner, you have to take care of, because then my father-in-law, my brother-in-law, and my husband back from work, and then you prepare food for 10 persons, and you have to. But when we started to live with my husband, when I didn't want to cook, then I just order a pizza. Like we couldn't say that at my mother-in-law, because it had to be.*

role of the man. According to Irem, the household expectations change drastically when she moves into her own apartment with her husband, as she experiences more freedom when not living with the family-in-law.

However, while moving gives the women more freedom to decide over their own life and time, several note how the family-in-law still control and influence their lives to some extent. In an earlier section, I showed how Zekina was still restricted by her family-in-law and bound to duties in the extended household after moving into her own apartment. Thus, the dependency on family relations seems to be carried on in most cases, which requires the women to participate in duties in the household.

One of the patterns in the narratives is that the women give birth within the first years of their lives in Denmark. As a result, the women stay within the household and take care of the child, which often implies that social contact with any secondary groups at work, educational institutions, etc. are absent in the first years in Denmark, where they simultaneously struggle to learn the language.

To directly address working question 2, the realities of the female Turkish marriage migrants in this study have proven to be very different from the hopes and expectations they expressed. While there are several explanations for this, one of the main reasons relates to the traditional role of the woman in the extended household. All of the women started life in Denmark living together with their family-in-law, and were partly responsible for carrying out the duties within the household, while also expected to participate in securing the family financially. Spending most of their time in the household taking care of duties means that the women are left out of some of the main arenas for language learning as well as social and cultural integration. After moving away from the household, most of the women gain more freedom, and it is interesting how the ones who have succeeded in getting an education have done so after several years in Denmark, not living with the family anymore. This seemingly paints a picture of the family restricting the women's opportunities of realizing their hopes.

Notions of belonging

As stated in the beginning of this section, coming to Denmark entails that the women leave their family in Turkey. For most of the women, coming to Denmark was not a choice and leaving their families was a difficult situation. In the beginning of their lives in Denmark most women suffered deprivation, and several dreamt of going back to Turkey. However, now, most women have accepted their lives in Denmark and feel a stronger belonging to Denmark. In the following quote, Ayşe explains it like this:

Jeg har tænkt første 10 år, jeg drømt altid at tilbage til Tyrkiet. Jeg kan ikke lide her. Fordi jeg var ikke glad for her. Men efter 10 år, når jeg rejste til Tyrkiet ferie, så jeg begyndte at savne her Danmark. Nu kan jeg ikke tåle over to, to uger. Efter to uger, så jeg bliver, så jeg savner her. Det er mærkeligt.⁵²

In the quote we see how Ayşe dreamt of going back to Turkey for the first ten years of life in Denmark, because she was not happy in Denmark. As described, this is a common picture in the narratives, but after adapting to life and expectations in Denmark the women seem to accept their lives. An important part of the process of accepting life in Denmark is travelling back to Turkey, and experiencing how they do not feel the same belonging as they expected. Soon, they realize that they miss life in Denmark. In the following quote, Irem explains on of the reasons for this:

Jeg vil bor der altid. Altså, men efter 20 dage, altså så savner man også Danmark. Så savner man den rytme, kan jeg sige, fordi vi bliver vant til det i 20 år, det ikke let. Det bare næsten hele livet. Altså, og så, fordi i Tyrkiet det går meget stærk, altid, alting, altså. Måske vi er turist der, vi føler os turist der.⁵³

⁵² *The first 10 years I have thought, I have dreamt always of going back to Turkey. Jeg don't like it here. Because I was not happy here. But after 10 years, when I go back to Turkey on vacation, then I began to miss Denmark. Now, I can't do more than two, two weeks. After two weeks, then I become, then I miss here. It is weird.*

⁵³ *I always want to live there. Well, but after 20 days, well then you also miss Denmark. Then you miss the rhythm, I can say, because we get used to it in 20 years, that is not easy. That is almost the whole life. Well, and then, because in Turkey everything goes very fast, like. Maybe we are tourists, we feel like tourists there.*

As we see in the quote, living in Denmark for so many years means that Irem feels a stronger belonging to Denmark than Turkey, where she feels like a tourist. As the quote also illustrates, the women's notions of belonging is a developing process. At the time of the interviews, most women have lived in Denmark for 20-25 years, and it is obvious that they have settled in Denmark in terms of their notions of belonging. One of the main reasons for this seems to be that they have started their own family in Denmark, and that they are now living on their own with kids who have grown older.

When the women first came to Denmark, they felt a loss and deprivation, and wanted to go back to Turkey. It seems that this feeling had changed some of their foci from their original hopes of education and work, to settling in with their new families, and building their own families. After living in Denmark for a while, they start to settle, and as a result they find it easier to participate becoming part of the Danish society. While it is difficult to conclude, it seems like a stable environment is a prerequisite for fulfilling their hopes. This argument will be elaborated in the next part of the analysis.

Summary of findings

In this part of the analysis I have established that firstly language presents one of the biggest barriers preventing the women interviewed from living the life they imagined. Unlike what they expected, the women I interviewed find themselves alone and insecure after migrating to Denmark, as a result of their lack of Danish language skills. In contrast to their hopes, they feel they are not fully included in the Danish society, nor in their new families.

Secondly, I illustrate that while most of the women had hopes of getting an education and graduating, only two out of six women have achieved this, although all of them expected to get an education. Most of the women have at some point during their time in Denmark started an education, but stopped again because of various reasons, such as skills, economy, traditional family norms, and language barriers. As such their basic skill level does not give them access to the jobs they saw themselves working in, such as positions where one cares for the elderly or other migrants or refugees.

Thirdly, in the analysis I show that most of the women in the study lived with their family-in-laws for the first years of their lives in Denmark, which they did not expect

before migrating. While living within the extended household, their roles were to fulfill their traditional roles from Turkish culture, but at the same time take care of a job and live up to the expectations of the municipality. After a while, most women have moved into their own apartments, but often the family in-law continues to expect them to take part of the extended household. All of the women have primarily worked in garden centers and cleaning during time in Denmark. However, most of them have experienced short-term jobs and long periods of unemployment on social welfare benefits. Working hard both in jobs and in the household has led to illnesses for several of the women. Moreover, meeting the expectations of the traditional roles of women, e.g. giving birth, taking care of the children, making dinner, implies that the women spend most of their time in the extended household in the beginning of their lives in Denmark. As a result they are left out of some of the main arenas for language learning and social and cultural inclusion in society (namely work organizations and public institutions). Finally, the analysis shows that while most of the women have not fulfilled their hopes of getting an education or a job where they can help others, they have accepted this and are satisfied with life in Denmark, and feel a stronger belonging to Denmark than to Turkey.

Working question #3

How may we analytically explain the difference between their hopes and expectations and their lived lives?

While the migrant experience of the female marriage migrants living in Vollsmose is both complex and varied, the two first parts of the analysis have shown that there is a difference between the hopes that the women built up in relation to life in Denmark, and the realities of their lived life. As I have outlined previously, these hopes are mainly related to their own level of education, their own Danish language skills, and their ability and possibility to take part in the workforce and thereby obtain financial independence. In this part of the analysis, I analytically explain why the women have not been able to fulfill their hopes. The structure of this part of the analysis follows the five themes used in the previous section, namely language barriers, education, work and unemployment, family relations, and notions of belonging.

Language barriers

According to a study by S. Gulfem Cakir and Oya Yerin Guneri, from the Department of Educational Sciences at Akdeniz University and Middle East Technical University respectively, language plays a decisive role in the outcomes of the lives of the female migrants. They argue that language has three main functions. Firstly, language is important for communication and interaction with people and institutions, which also relates to learning about available resources and applying for jobs. Secondly, language is a way for the women to avoid dependency of others such as their husband or the family in-law (Cakir and Guneri, 2011:225). As described in the introduction, this however is often the case for female newcomers in Denmark, which can also be ascribed to a lack of knowledge of their host country. Thus, language is a way for the female migrants to gain control over their own lives. Thirdly, language is important in order to develop social resources such as coping strategies, and internal coherence (Cakir and Guneri, 2011:225).

As described in the second part of the analysis, all of the women in this study and 78 percent of female migrants in general, started life in Denmark living in an extended household with their new husband and their family in-law. This means that the women mainly spend their time within the primary group of family members, where they are expected to perform the traditional role of a woman “with the domestic responsibilities of reproducing homeland family values” (Liversage, 2009:230). According to Liversage, living in ethnically segregated neighborhoods, female migrants may have fewer opportunities for learning the Danish language. She sees two primary explanations for this. Firstly, she argues that the responsibilities these women have within the extended household impede their opportunities for language learning. This is reflected in this particular case. As shown in the second part of the analysis, all of the women in this study have been expected to be responsible for the extended household.

Sometimes the members of the primary group do not speak the language of the host country, in which case learning the language becomes almost impossible for the women. In cases where the family living in Denmark is already proficient in the new language, it could be expected that the women would find it easier to learn the language. This research project shows, that in a few cases the women have received

help from their new family, while in most the family structure has presented a barrier to learn the language. In the following, I present examples to illustrate this point.

The quote below is an extract from the interview with Zekina, where she is directly asked whether it has been an advantage for her that her husband and brother-in-law already speak Danish.

Interviewer: Okay, men kan din, da du så kommer hertil, kan din mand da tale dansk?

Zekina: Ja, ja. Han taler dansk, også min svoger han taler godt dansk.

Interviewer: Okay, så har det ligesom hjulpet på, at du har kunnet lære det?

Zekina: Nej. Der er nogle ord, for eksempel hvis jeg spørger, så han svarer min svoger eller min mand han svarer.⁵⁴

As we see in the quote, Zekina has not experienced it as helpful that part of her new family is already fluent in the Danish language, even though they answer if she asks them. Contrary to Zekina's experience, Irem has found it very helpful that her husband already knew the language:

...da jeg kom til Danmark, og så han har kørt mig for eksempel hvis vores børn skal til lægen, han kører mig hen foran lægehuset. Så sidder han inde i bilen, og jeg gik selv ind, selvom jeg kunne ikke snakke så meget dansk, bare sådan halv-halb, du ved, noget er med tegnsprog og sådan noget, du ved, men alligevel, jeg var så sur og diskuterede med ham hele tiden, men nu takker jeg for ham, fordi hvis han ikke gjorde det på den måde, hvis han kom hele tiden med mig og efter

⁵⁴ *Interviewer: Okay, but does your, when you come here, does your husband speak Danish?*

Zekina: Yes, yes. He speaks Danish, also my brother-in-law his Danish is good.

Interviewer: Okay, well has that made it easier for you to learn it?

Zekina: No. There are some words, for instance when I ask, then my brother-in-law answers or my husband he answers.

*mig, så havde jeg ikke lært noget. Nu, alting, hvis det er noget med kommunen, politi og, altså arbejde, alt muligt, jeg kan selv klare det.*⁵⁵

The quote above shows how Irem's husband insisted that Irem had to learn the language herself so she could be independent. According to Irem, she came to an open-minded family in Denmark after living in a strict household in Turkey with a patriarchal and dominant father. If we compare Irem's situation to the other women with whom I came into contact, she is the only one whose family in Denmark insisted that she had to learn the language. Like the others, she also participated in language courses provided by the municipality, but it seems that the main reason has been the willingness within the primary group to recognize the importance of language and dependency of women.

Thus, what we see above is how the informal control exercised by the primary groups within which the women are placed, directly impact their opportunities for language learning. The process of socialization of this group of women has taken place in Turkey, and they are thereby raised with certain traditional values and norms of how women are expected to behave. Though it has not been the case for all of the women—as illustrated above—it can be concluded that for most of the women, life in norm-bound families in Denmark presents challenges to the process of language learning. One of the reasons for this is that the women, based on Ikäheimo and Laitinen's understanding of the concept of recognition, have acknowledged these norms. Thus, most of the women have not questioned the norms within their primary groups, though these norms clash with the outer society, and help exclude them culturally as well as in relation to education.

⁵⁵ ...when I came to Denmark, for instance he has driven me if our kids have to go to the doctor, he drives me in front of the medical practice. Then he sits inside the car and I went in by myself, even though I couldn't speak Danish very well, just like half-half, you know, something is with sign language and things like that, you know, but still, I was so angry and discussed with him all of the time, but now I thank him, because if he had not done it that way, if he always went with me and after me, then I hadn't learned anything. Now, everything, if there is something with the municipality, police and, like work, everything, I can take care of it myself.

Most of the women have attended language courses, provided by the municipality, and therefore outside the primary groups. It could be expected that this situation would improve their opportunities for language learning, however, most of them have not finished the courses. The women's reasonings for not completing the courses include the expectations placed on them as well as their familial roles. An example of this is Zarife, whose husband is deported from Denmark and later dies. As a result Zarife is left alone with the responsibility for her four kids:

Jeg i sprogskole, men det før jeg snakke for meget. Efter min mand har problemer, så stoppede skolen, og stoppede arbejden, og så min mand og det mine børn problemer. Hjemme og ude. Så stopper, så snakke lidt svær. Fordi jeg har før snakket det bedre. Gået skole.⁵⁶

The example shows that the process of socialization and the expectations of the women, and thereby the norms of the Turkish families, goes beyond the private sphere, and the relationship with the family, into the solidarity sphere, where they are excluded not only from participating in the language courses, but as a consequence also from education, work, political, and community activities. The primary groups continue to interfere and control the women, and thus influence their interaction with any secondary groups.

According to Liversage, this further limits their possibilities of language learning: "The less women learn a host country language, the more limited their access to labour market opportunities becomes. Consequently, they may be kept out of one of the most central arenas for further host country language learning" (Liversage, 2009:230). This will be further analyzed in the section on work and unemployment.

While informal control of the Turkish women in this study plays a significant role, the social control they experience is not only restricted to the informal control and the process of socialization, but takes place in very direct forms. Thus, some of the women

⁵⁶ *I was in language classes, but that is before I talk too much. After my husband has problems, then school stopped, and stopped working, and then my husband and that my kids trouble.*

are directly told not to attend courses and language school. This overlaps with the next section, which is why I have chosen not to include it in this section.

Another arena for social control is the surrounding community. According to Sevim, living in Vollsmose has contributed to enhance the language barrier, and complicated contact with ethnic Danes. In the quote below, she explains that even though she has partially learned the language, it would have been easier for her if she lived in an area without the concentration of ethnic groups, as is the case in Vollsmose.

Ja, vi har lært (sprog), men nu jeg tænker det bedre, det er bedre jeg skal bo ikke i Vollsmose.⁵⁷

As we see in the quote, Sevim thinks it would be better not to live in Vollsmose. From their narrations it appears that most of the women have not decided to live in Vollsmose themselves, but are placed there as a result of legislation. This means that they live in areas with a high concentration of immigrants, hence a large number of other non-Danish speakers. Several women in this study criticize this decision. Fatma explains it like this:

Kommunen sender alle udlændinge til Vollsmose. Det kommunens skyld, ikke vores udlændinge. Det altså hvis den område så 100, 100 person udlændinge lægge derover, så det skal være 50 eller 30 eller ja 50 procent dansker.⁵⁸

As it appears from the quote, Fatma blames the municipality for not distributing immigrants in areas where there are more ethnic Danes.

The last reason I have identified in the material in relation to language is connected to misrecognition of the women. Most of the women are highly affected by their lack of language skills. Besides of their social isolation and social exclusion in relation to the Danish society, women's self-confidence and self-appreciation can be affected. In the

⁵⁷ *Yes, we have learned (language), but now I am just thinking it was better, it is better I have to live not in Vollsmose.*

⁵⁸ *The municipality sends all foreigners to Vollsmose. It is the municipality's fault, not us foreigners. If the area are 100, 100 persons of foreigners are there, then it has to be 50 or 30 yes 50 percent Danes.*

quote below we see how Irem's lack of communication skills in the situation turns into doubt about herself:

...vi var ikke sammen med min mand alene, så der var mange mennesker i huset, og så de snakkede dansk nogen gange med hinanden. Og jeg misforstod alt, altså, jeg tænkte bare, de snakker om mig, har jeg noget gjort forkert, altså når, du ved, og du kommer ny familie, så bliver du bare.⁵⁹

This experience is reflected in several of the women's narrations, and it is obvious that the lack of language contributes to making the women feel insecure, and negatively influences their esteem. This tendency is supported by a study by Cakir and Guneri. They argue that a consequence of the women's lack of communicative skills is a "feeling of helplessness and lower self-esteem among migrants" (Cakir and Guneri, 226).

Education

I want to begin this section by including the same study by Cakir and Guneri. The study is based on the expectation that a "higher level of education would be associated with greater empowerment among women" (Cakir and Guneri, 2011:225). In this expectation lies the assumption that a lower level is associated with less empowerment among the women. The findings of the initial part of the analysis have shown that this assumption is evident in the case of female marriage migrants that I came into contact with. While most of the women had hopes of getting an education, realities are that they, to a certain extent, are excluded from parts of the Danish society, including education and work. In the following quote, Ayşe explains the main reason why she could not get an education when she first arrived in Denmark:

Ayşe: Der var muligheder, men min eksmand nægtede.

Interviewer: Okay. Så du blev fortalt at...

⁵⁹ ... We were not together with my husband alone, so there were many other people in the house, and sometimes they spoke Danish to each other. And I misunderstood everything, well, I just thought, they are talking about me, have I done anything wrong, when, you know, and you come to a new family so you are just.

*Ayşe: Han sagde til mig, hvis jeg går i skole, så kan jeg finde en anden. Han var jaloux.*⁶⁰

In the quote we see how Ayşe's new husband exerts his control over her and threatens her with divorce. This picture is not uncommon in the narratives of the women in this study, and is also reflected in the literature. While this form of control is exerted within the private sphere, and in this case within a dyad group including husband and wife, Hamburger argues that the municipalities failed to give these women an opportunity for studying, by not taking into account the cultural differences in their education policies. She argues that the lack of cultural consciousness in the education policies can be understood as a general lack of respect towards the different culture, and that this contributes to enhance the segregation process (Hamburger, 1989:157-158). This implies that the female migrants experience a pressure from within their primary groups, as well as legal control exerted indirectly by the municipal policies. According to Hamburger, this leaves the women with the following choice:

*I realiteten må kvinderne vælge mellem at gå til danskundervisning – og dermed risikere at miste det tyrkiske fællesskab i Danmark og relationerne til familien i Tyrkiet på grund af normbrud – eller helt at undvære danskundervisningen (Hamburger, 1989:157).*⁶¹

As we see in the quote, the women are left in a difficult situation. While Ayşe divorced her husband and started on an education afterwards, for most women, this choice means that they do not get an education. However, several of the women have also started an education because the municipality encouraged them. In the following quote, we see an example of this:

...efter jeg færdig med sprogskolen, så kom jeg i en kursus, som jeg havde slet ikke ønsket mig, men nu tænker jeg, at det var en skat, som jeg fik. Og jeg begyndte en kursus, så har det, så gik vi videre med den, så fik jeg 9. klasse

⁶⁰ See footnote 44.

⁶¹ *In reality the women have to choose between attending Danish classes – and thereby risk losing the Turkish community in Denmark and the relations to the family in Turkey because they break the norm – or completely do without Danish classes.*

*bevis, og derfra så begyndte jeg til forberedelse til pædagogseminariet, og så kom jeg ind på pædagogseminariet, og så læste til sidste semester, men jeg var nødt til at stoppe pga. sygdom.*⁶²

As the quote shows, Irem did not want the course in the beginning, but even though she did not finish her education as a result of health issues, she appreciates the opportunity since it has provided her with a lot of skills she can use in her everyday life, which she explains like this:

*Nu, alting, hvis det er noget med kommunen, politi og, altså arbejde, alt muligt, jeg kan selv klare det.*⁶³

As we see in the quote, attending an education has made Irem more independent of others. According to Honneth's understanding of social recognition, Irem is an example of how the individual experiences self-appreciation as a result of being recognized for her abilities, and contributions to the community, and how this affects the feeling of being included in society based on solidarity. When we look at this example, it also becomes clear that most of the other women in this study have experienced the opposite of Irem—misrecognition. This feeling has lowered their feelings of self-appreciation, and as a result excluded them from achieving social and cultural integration into Danish society.

Even though we are dealing with a small sample, there seems to be a slight connection between the hopes the women had in relation to life in Denmark, and their opportunities of achieving them. Ayşe, Fatma, Irem and Zekina were the four of the women in the group who most explicitly expressed their hopes of getting an education. Even though both Irem and Zekina did not end up getting an education, Irem came very close and has as a result feels more included in the Danish society, like Fatma and Ayşe. Based on the interviews and the narratives, it appears that

⁶² ...after I finished language school, then I came in a course that I didn't even want to, but now I am thinking it was like a treasure I got. And then I started at a course, then it has, then we continued with it, then I got 9th grade diploma and from that I started preparations for the nursery school, and then I was accepted at the nursery school, and then I studied until last semester, but I had to stop because of sickness.

⁶³ Now, everything, if there is something with the municipality, police, everything, I can do it myself.

Fatma, Irem and Ayşe are the three out of the group who have the best language skills, express themselves in the most precise and conscious way, and seem to have the most self-confidence. This supports the above expectation that a higher level of education can be associated with greater empowerment, but also that self-appreciation based on abilities leads to social and cultural integration. Moreover, the pattern can also be connected to their educational level in Turkey, where Ayşe went to university for a year, and Fatma was about to start before she left Turkey. This indicates that there is a connection between the existing level of and the general idea about education, which plays into the possibility of the women achieving their hopes.

However, it cannot be concluded that the women's hopes and expectations are the only factors influencing whether they end up getting an education or not, since external factors play an important role, as we have seen in the case of Irem, who started her education as a result of a decision made by the municipality. Several of the Turkish women I interviewed for this research project had started an education, but since had to stop. Some of the most recurring explanations for this relates to economic reasons, work, pregnancy, and illness.

Work and unemployment

While most of the women had hopes of working with people, especially senior citizens, children, vulnerable groups, and immigrants, only a few of them ended up achieving this, and the ones who succeeded in getting such a job, had done so after living in Denmark for several years. One of the most obvious reasons for this is their lack of education level, which I argued in the previous section plays a decisive role in terms of integrating into society—another important factor in terms of obtaining a job. Thus, the lack of language skills and educational level appears to be the two most decisive factors. However, based on the narrations of the female Turkish migrants, there seem to be several additional factors decisive for their opportunities to get a job—especially the job they had hoped of. In order to become a nursery assistant, or a social and health care assistant, or work in childcare, the women need to complete their education and acquire the necessary level of language skills. Several of the women have experienced their family-in-laws exerting pressure on them to get a job in order to help the family financially. One of these women is Zekina, who describes it like this:

*Det er min mands familie, der bestemmer, at jeg skal arbejde. Det er ligesom, det presser os.*⁶⁴

The quote shows how Zekina did not choose to work herself, but that her husband's family decided for her. In the quote, it appears to be a very direct form of social control. However, to understand the control exerted by the family-in-law, it is necessary to distinguish between norms and expectations in relation to work in Denmark and Turkey. Where Western societies to a greater extent are characterized by an ambition of work as a means to gain self-realization and social recognition (Owen and van den Brink, 2007:139), work in Turkey is seen as self-preservation by most of the traditional families that have come from small villages to Denmark. In this difference is an ingrained understanding of work as a way to make a living, and in the quote above, what appears to be a direct form of social control can at the same time be interpreted as a norm in the family, and not necessarily intentional control. This furthermore illustrates that there is an intergenerational gap between the family who came to Denmark as labour migrants, and the women in this study, who came as marriage migrants.

Contrary to Zekina, Irem wanted to get a job as soon as possible when she first came to Denmark, and she was very conscious about how getting a job could have certain benefits for her later in life. While her husband encouraged her to study, Irem chose to find a job at a garden center, a decision she explained like this:

*...min mand han har altid sagt til mig, jeg skal gå i skole, og jeg skal ikke arbejde. Og jeg selv finder en arbejde i gartneri og gik arbejde så, sådan du ved, og fik fagforening og sådan noget, du ved, sådan nogle tanker, det var det, så får man ret til alder og sådan noget.*⁶⁵

As we see in the quote, Irem relates work to securing her right to social benefits, directly related to the welfare system in Denmark. Irem is very conscious about the

⁶⁴*It is my husband's family who decides that I have to work. It is as if they put pressure on us.*

⁶⁵ *...my husband he has always told me I have to go to school and not work. And I find a job in a garden center myself and started working, you know, and joined a union and things like that, you know, thoughts like that, that was it, then you earn the right to age and things like that.*

available possibilities, and by working she can become part of a labour union and get entitled to a pension. The examples illustrates how Irem's way of thinking is formed by the idea of work as a way to secure a good life, not as a way for her to gain self-realization or social recognition among others. Instead, she prioritizes financial security over her hope of achieving an education, and it is thus a very conscious choice. In line with this, I find it relevant to further comment on the case of Irem. As explained, her husband encouraged her to study, and after a while she began training as a nursery assistant, a change she explained like this:

...nu jeg tænker tilbage og ser bare hvor dumme tanker jeg havde, bare, altså hver gang han skulle køre mig på arbejde, han diskuterede mig hele tiden, han siger bare, du skal ikke arbejde. Du skal gå i skole, du skal have en uddannelse, men jeg var så dum.⁶⁶

In the quote above, we see how Irem has changed her mind. While her choice of getting a job to secure her future seemed to be highly rational, she now looks at the decision in a very different way. The example shows how the women's perceptions in some cases have changed during their life in Denmark, and that it can be expected that they have been influenced by the expectations and norms that relates to work in Denmark.

In line with Irem's prioritization when she first arrived in Denmark, Fatma describes her thoughts on work and education in the following quote:

...jeg arbejder, så jeg har en fagforening, fordi jeg har ikke nogen penge, så det skal jeg, først tænker jeg bare penge, så uddannelse lidt efter, ja fordi liv, så jeg har fagforening.⁶⁷

In the quote we see how a rational prioritization of needs is a reason for choosing a blue-collar job in Denmark instead of getting an education. However, this does not

⁶⁶ ...when I am thinking of it I see how stupid thoughts I had, like every time he would drive me to work he discussed with me all of the time, he just says, don't work. You have to go to school, you have to get an education, but I was so stupid.

⁶⁷ ...i work, so I am in a union, because I don't have money so I have to, at first I am just thinking money, then education next, yes because life, then I am in a union.

mean that the women let go of their hopes in the first place and as described, we have seen how some of the women have started training later in their lives in Denmark.

As we have seen in the previous part of the analysis, the lack of language skills and educational training makes it difficult for the women to achieve their hopes of getting good jobs. However, there are several additional factors that seem to play into their reasoning, and most of the women are very conscious about making a rational choice that will secure them financially later in life. A more traditional perception of work, as a means of satisfying their basic needs, rather than the idea of self-realization and social recognition within the Danish society, seems to influence their decisions. While the choice of getting a low-paid and physical hard-working job is often a deliberate choice, we also see how pressure is exerted on the women from their family-in-laws. This form of social control can be understood as rooted in the same traditional perception of work as stated above. Finally, choosing a job in garden centers or cleaning is also a consequence of their limited options due to the fact that most work in Denmark, unlike in Turkey, requires training and experience within the given field.

Family relations

In the first part of the analysis, I establish how the extended household and the traditional role of the family has been carried on within most Turkish families living in Denmark. In this part of the analysis, I analyze how family relations have influenced the women's opportunities of realizing their hopes and expectations in relation to life in Denmark.

That the family plays an important part of the decision-making in the women's lives has been evident throughout this study – from the decision of entering into marriage migration with a Turkish man living in Denmark—which for most women was made by their families back in Turkey—to decisions of work, education, and duties in Denmark, partly or fully made by their family-in-law. In the following quote, Sevim explains her role in the family:

Vi gik på arbejde, og så efter arbejde vi, vi har alle hjemmearbejde, vi skal gøre sammen med min svigerinde, svigerinde. Men, vi var hjælpsomme hinanden og,

*men jeg var ikke glad for at blive Danmark, de første 10 år, jeg blev aldrig accepteret.*⁶⁸

For Sevim, life in Denmark follows a structure set out by the family, where she works both outside and within the household. According to Sevim, she was not accepted in the family in the first 10 years. This is a picture that appears in several of the narrations, and thus is a common experience of the women I interviewed. In the following quote, Ayşe explains a similar experience:

*...mine svigerforældre har drømt altid. Fordi hans søn, min eksmand, var lille barn, I skal bo sammen hele tiden, og jeg skal bare passe ind, fordi de var familie. Hun kigger på mig altid, jeg skal bare passe ind. Men efter 11 år jeg gider ikke mere.*⁶⁹

As we see in the quote, Ayşe felt that she had to try to fit in to her new family. We see how her mother-in-law had expectations to her behavior, and how Ayşe would not accept this situation, which is why she left her husband.

Based on the narrations of the female Turkish migrants in this study, it seems that life in the private sphere plays a decisive role in their opportunities of realizing their hopes. According to Honneth, recognition in this sphere is the foundation of establishing self-confidence, which is a prerequisite for achieving one's goals. In the beginning of their lives in Denmark, the women are not recognized in this sphere—or in any other sphere. Moreover, they are no longer part of their family back in Turkey in the same way, and contact over the phone or Skype does not enable the kind of mutual recognition needed to establish basic self-confidence. In the interview with Zekina, she explains how she cannot talk with her husband or her husband's family about her feelings, and how this makes her sad:

⁶⁸ *We went to work and then after work we all have housework, we have to do together with my sister-in-law, sister-in-law. But we helped each other and, but I wasn't happy to stay in Denmark, the first 10 years, I was never accepted.*

⁶⁹ *...my parents-in-law they have always dreamt. Because his son, my ex-husband, was little child, you have to live together all of the time, and I just have to fit in, because they were family. She always looked at me, I just have to fit in. But after 11 years I can't take it anymore.*

*Jeg var ked af det. Jeg blev trist, ked af det. Jeg meget ulykkelig. Det er ligesom jeg lukker mig ind.*⁷⁰

The feeling of misrecognition makes her pull away from other people as well as society in general. While most of the women express how their relationship with their new husband and family makes them sad in the beginning, Irem experienced how the feeling of being recognized by her father-in-law and her husband helped her to settle in her new family. In the following quote, she explains how her father-in-law expressed his recognition towards her directly:

*Så han siger altid, jeg har to øjne, en er det min datter, en er det dig.*⁷¹

Irem settles in her family faster than the other women, and she describes how she can communicate more openly with her husband and father in-law than with her father, who was very patriarchal and dominant. Their encouragement and recognition of her as a person contributes to establish her self-confidence and as a result, she starts educating herself. Moreover, she takes part in social activities within the community, and seems to be more integrated. While this is a small sample, it is difficult to make a valid conclusion, but there seems to be a tendency in the data material supporting that increased recognition within the private sphere has a positive impact on the women's opportunities to achieve their goals and become socially and culturally integrated in society. It is worth to note, that their hopes might have also changed during their lives in Denmark. Where education for themselves was their hope upon arrival in Denmark, they now pass on this hope to their children instead, and accept that their own hopes are now more about family life.

Notions of belonging

The second part of the analysis shows that for most women in this study, beginning a life in Denmark was difficult, but after a while they have settled and accepted their life situation in Denmark. But now most women feel a stronger belonging to Denmark than to Turkey. This is reflected in the quote below:

⁷⁰ *I was sad. I was sad, depressed. I was very unhappy. It is like I close my mind.*

⁷¹ *So he always says, I have two eyes, one is my daughter, one is you.*

Jeg har tænkt første 10 år, jeg drømt altid at tilbage til Tyrkiet. Jeg kan ikke lide her. Fordi jeg var ikke glad for her. Men efter 10 år, når jeg rejste til Tyrkiet ferie, så jeg begyndte at savne her Danmark. Nu kan jeg ikke tåle over to, to uger. Efter to uger, så jeg bliver, så jeg savner her. Det er mærkeligt.⁷²

In continuation of the section above, entering into marriage migration in Denmark has removed some of the most important spheres for gaining self-realization and a good life. Because the women have not been able to settle in their families and talk to their families back home about their problems, they have experienced a lack of compensation for the misrecognition. When the women start to settle and experience a stronger belonging to Denmark, it seems that they also become socially and culturally more included in society. One of the main reasons for this feeling of belonging is that the women establish their own family in Denmark, where a mutual form of recognition takes place. Thus, the misrecognition that they experience in the first phase of life in Denmark is replaced by recognition in the private sphere, which has been extended. This picture is present in most of the narratives.

To address the working question directly, it appears from the analysis that a lack of belonging to Denmark in the first phase of the women's life in a new country leads to misrecognition of their person and contributes to exclude them from other spheres of recognition. When they establish a new family in Denmark and move away from the extended household, they start to feel a stronger belonging to Denmark. Central to this process are vacations in Turkey, where the women often feel as if they are strangers. After they start to feel they belong in Denmark, and are recognized within the family, it becomes easier for them to expand their lives to different spheres such as education, social events, and other arenas for experiencing an increasing social inclusion, which then seems to further improve this feeling of belonging.

Summary of findings

⁷² *The first 10 years I have thought, I have dreamt always of going back to Turkey. I don't like it here. Because I was not happy here. But after 10 years, when I go back to Turkey on vacation, then I began to miss Denmark. Now, I can't do more than two, two weeks. After two weeks, then I become, then I miss here. It is weird.*

This part of the analysis has shown that living within an extended household has impeded the women's opportunities for language learning. Most of the women have been expected to work within the household, and as a result they have been excluded from some of the main arenas for language learning. While the lack of language skills within the new family has enhanced this barrier, it has only in some cases been helpful that the family already were proficient in the language. In other cases, this has only contributed to a feeling of misrecognition and exclusion from primary groups.

Secondly, the analysis has shown how education is dependent on the acquired language skills, but mainly on the attitude from the new family. Most of the women have experienced informal control in the household, which has limited their opportunities of getting an education. The opposite seems to be the case when the women are encouraged and supported to educate themselves by their new family. Moreover, the lack of education is in many cases a consequence of the women's rational choices, where they prioritize financial security to education, which is why they choose to work in jobs such as garden centers or cleaning, where no further educational level is required.

Thirdly, the analysis has shown how family relations and notions of belonging plays into the women's possibilities of realizing their hopes. Most of the women struggled to settle in Denmark in the beginning of their lives here as a result of the life-changing situation, where they no longer had the recognition from their family in Turkey, nor from their new family in Denmark. For most of the women this leads to a feeling of exclusion from society. After a while, the women adapt to the expectations of life in Denmark, and when they form their own family and move out of the extended household they experience recognition, which contributes positively to their general social integration.

Conclusion

In this thesis, I have investigated the migrant experience of female Turkish marriage migrants living in Vollsmose. Based on semi-structured life story interviews with six female migrants, I have examined how the women describe their hopes and expectations in relation to life in Denmark, and how this differs from their lived experiences.

Based on the findings, it can be concluded that the female Turkish migrants I interviewed for this thesis, built up hopes of getting an education in Denmark. While some of the women are conscious about how life in Denmark can improve their opportunities of realizing their hopes, others are more skeptical about these opportunities.

Furthermore, the women also express a hope of obtaining a good job in Denmark, which they conceptualize as a job where they can help other people, primarily senior citizens, youths, vulnerable groups, and other immigrants—jobs that are related to the traditional role as a caretaker in the extended household. Furthermore, the women seem to be realistic in their hopes of obtaining jobs that correspond to their levels of skill.

The women's hopes and expectations are to some extent shaped by the future husband and family-in-law, that in some cases ensure the women of their opportunities in Denmark. These notions are enhanced by the image of Europe as a destination of a richer and freer lifestyle.

While the women in the thesis have built up hopes, primarily of jobs and education in Denmark, the realities turn out to be very different. All of the women in this study lived in an extended household with their husband and family-in-law in the first phase of their life in Denmark. The informal control exerted within the families drastically impeded the women's opportunities of language learning, which is a prerequisite for getting an education in Denmark. Moreover, the women are often expected to provide for the family financially, and as a result they often they have to take a hard-working and low-paid job in a garden center or cleaning. Others take jobs like this

based on rational decisions such as economic and social security if they get sick and when they get older.

Most of the women in this study experience a feeling of being left out of the central spheres of life as a result of a lack of language skills, as well as living without the basic relationships to their family in Turkey or their new family in Denmark. This directly influences the quality of the lived experiences of the women, and contributes to societal exclusion, as well as resulting in a lower self-esteem. For most women this picture changes after having lived in Denmark for a while, having learned to adapt to the expectations, and having started and built their own family, while it can also be noted that their hopes seem to change during their lives in Denmark. As a result, most of the women feel a stronger belonging to Denmark than to Turkey, and are generally satisfied with their lives.

Bibliography

Abadan-Unat N. (2011), *Turks in Europe: From guest worker to transnational citizen*. Oxford: Berghahn Books.

Andersen, H. (2011). In Andersen, H. (ed.), *Sociologi: En grundbog til et fag* (4 ed.). Kbh.: Hans Reitzel.

Atkinson, R., & Flint, J. (2001). Accessing hidden and hard-to-reach populations: Snowball research strategies. *Social Research Update* 33, 1-4.

Atkinson, R. (1998), *The life story interview*. Thousand Oaks, Calif.: SAGE.

Berg, B.L. (2009), *Qualitative research methods for the social sciences* (7 ed.). Boston, Mass.: Allyn & Bacon.

Berg, B.L., & Lune, H. (2014), *Qualitative research methods for the social sciences* (8 international ed.). Harlow : Pearson Education Limited.

Bernard, H.R. (2011), *Research methods in anthropology : Qualitative and quantitative approaches* (5 ed.; elektronisk udgave) Lanham, MD: AltaMira.

Brinkmann, S., & Kvale S. (2009), *Interview: Introduktion til et håndværk* (2 ed.). Kbh.: Hans Reitzel.

Bryman, A. (2012), *Social research methods* (4 ed.). Oxford: Oxford University Press.

Busck, S., Poulsen, H., & Paludan, H. (2002), *Danmarks historie: i grundtræk* (2 rev. ed.). Aarhus : Aarhus Universitetsforlag.

Byrne, D. (2005). (ed.), *Social exclusion* (2 ed.). Palo Alto, Calif.

Cakir, S.G., & Yerin Guneri, O. (2011). Exploring the factors contributing to empowerment of turkish migrant women in the UK. *International Journal of Psychology* 46(3), 223-233.

- Chriss, J.J. (2007), *Social control: An introduction*. Cambridge: Polity.
- De Vaus, D. A. (2001), *Research design in social research* (2 ed.). London: SAGE.
- Eriksen T.H., Sørheim, T.A., Goldschmidt, D., & Salamon, K. Lisa Goldschmidt. (2003), *Kulturforskelle: Kulturmøder i praksis*. Kbh.: Munksgaard Danmark.
- Flyvbjerg, B. (1988), *Case studiet som forskningsmetode*. Aalborg: Institut for Samfundsudvikling og Planlægning, Aalborg Universitetscenter.
- Grbich, C. (2013), *Qualitative data analysis: An introduction* (2 ed.). London: Sage Publications.
- Hacısoftaoğlu, I., & Pfister, G. (2012). Transitions: Life stories and physical activities of turkish migrants in Denmark. *Sport in Society* 15(3), 385-398.
- Hamburger, C. (1989). (ed.), *Assimilation eller integration? : Dansk indvanderpolitik og tyrkiske kvinder*. Århus: Politica.
- Hervik, P. (1995). Don iz har ondt i maven – delt social erfaring og sameksisterende refleksiviteter. *Tidsskriftet Antropologi* 31, 65-80.
- Hjorth, S. (2015). *Web 2 and implications for immigration to Denmark - A case study of the impact of virtual spaces and online narratives on the migratory process, identity and notions of belonging among Turkish and Romanian migrants and descendants living in Denmark*. Unpublished manuscript.
- Honneth, A. (1995), *The struggle for recognition: The moral grammar of social conflicts*. Cambridge: Polity Press.
- Kvale, S. (2006). Dominance through interviews and dialogues. *Qualitative Inquiry* 12(3), 480-500.

Liversage, A. (2009). Life below a 'Language threshold?': Stories of turkish marriage migrant women in Denmark. *European Journal of Women's Studies* 16(3), 229-247.

Liversage, A. (2012). Gender, conflict and subordination within the household: Turkish migrant marriage and divorce in Denmark. *Journal of Ethnic and Migration Studies* 38(7), 1119-1136.

Liversage, A., & Jakobsen, V. (2010). Sharing space-gendered patterns of extended household living among young turkish marriage migrants in Denmark. *Journal of Comparative Family Studies*, 41(5), 693-715.

Liversage, A., & Rytter, M. (2014) (ed.), *Ægteskab og migration : Konsekvenser af de danske familiesammenføringsregler 2002-2012*. Aarhus : Aarhus Universitetsforlag.

Lodico M.G., Spaulding, D.T., & Voegtle, K.H. (2010), *Methods in educational research: From theory to practice* (2 ed.) New York: Wiley.

Lund Thomsen, T. (2005), *Immigrant entrepreneurship as gendered social positions : A study on motivations and strategies in a biographical perspective*. AMID, Institut for Historie, Internationale Studier og Samfundsforhold, Aalborg Universitet.

Mathieson, J., Popay, J., Enoch, E., Escorel, S., Hernandez, M., Johnston, H., et al. (2008). *Social exclusion – meaning, measurement and experience and links to health inequalities*. WHO Social Exchange Network Background Paper. Lancaster: Institute for Health Research, Lancaster University.

Mirdal, G.M. (1984). Stress and distress in migration: Problems and resources of turkish women in Denmark. *International Migration Review* 18(4), 984-1003.

Mirdal, G.M. (2006). Changing idioms of shame: Expressions of disgrace and dishonour in the narratives of turkish women living in Denmark. *Culture & Psychology* 12(4), 395-414.

Owen, D., & van den Brink, B. (2007). In Owen D. (Ed.), *Recognition and power : Axel Honneth and the tradition of critical social theory*. Cambridge: Cambridge University Press.

Sari, O.L. (2003). Migration and development: The case of turkish migration to germany. *International Journal of Economic Development* 5(2).

Schmidt, G., Graversen, B. K., Jakobsen, V., Jensen, T. G., & Liversage, A. (2009). *Ændrede familiesammenføringsregler - hvad har de nye regler betydet for pardannelsesmonstret blandt etniske minoriteter?* Kbh.: SFI.

Statistics Denmark (2014). *Indvandrere i Danmark 2014*. København: Danmarks Statistik.

Wengraf, T. (2001), *Qualitative research interviewing: Biographic narrative and semi-structured methods* (Elektronisk udgave) London: SAGE.

Aagaard, C. (2005), Halvt så mange, dobbelt så godt. *Information*.

Appendix

Appendix 1: Biographical information

In this section, I present the biographical information of the informants. I have included the biographies to avoid the fragmentation and depersonalization of the informants that could otherwise follow from making a cross-cutting thematic analysis of the data material (Liversage, 2009:233). Liversage argues that avoiding depersonalization “may be particularly important when dealing with immigrant women, who are often represented only as faceless and powerless victims” (Liversage, 2009:233). I am aware that the biographies as they are presented here even though are my construction of their told stories, even though they are originally told by the informant. The biographies are written on the basis of the same model – including basic information, relevant to the specific research – but at same time I have respected the individual story and its characteristics.

Ayşe

Ayşe is 46 years old. She has two kids, a girl and a boy. She entered into marriage migration with a Turkish man living in Denmark in 1987. At the time she came to Denmark, she was 18 years old. Her family arranged the marriage with her cousin. Ayşe did not want to enter into the marriage, but her mother pushed her. Before leaving Turkey, Ayşe had studied Arabic for a year at university. She had decided to stop her Arabic studies, and pursue a degree in psychology. To graduate from university was her dream. However, her mother pushed her, and she was told that she could continue her studies in Denmark. Even though she did not believe this to be true, she entered into the marriage because her mother pushed her to. In Denmark, Ayşe wanted to continue her studies, but even though her mother-in-law accepted this, her husband turned down the idea. Her husband was not educated himself, but was employed. Instead of continuing her studies, Ayşe got a job at a garden centre. However, after a while she became unemployed. Ayşe and her husband lived together with the parents-in-law and the husband’s brother and his wife for 11 years. Ayşe divorced her husband and then got a job. After a while she started to get an education as social and health care assistant, which she since finished.

Zekina

Zekina is 44 years old. She has two children, a girl and a boy. Zekina came to Denmark in 1987 when she was 16 years old. Her family arranged her marriage, but at the time she was not aware of the implications of an arranged marriage – at least she did not think that it could have negative consequences. However, the marriage came as a surprise to her and she found herself being shocked. As a child, Zekina's grandparents raised her because her parents worked in Germany. She was the oldest of the siblings and had an introverted personality. As a result of this, her parents thought it would be best to help her get married. Contrary to Zekina, her younger sister has decided her husband herself. Zekina had a hope of getting an education, but when she came to Denmark she had to work hard. She has gone from different jobs to unemployment and back on the labour market. Working physically hard has affected, and she experienced a lot of health problems. Her husband is unemployed, but has had different jobs. At home they Zekina speaks Turkish even though her husband and kids speak Danish to each other. Since the kids are born and raised in Denmark, their language is fluent and they sometimes make fun of her. Because of her shy personality she has chosen not to speak Danish in her home. In the beginning of her life in Denmark, Zekina was very unhappy. She was very sad and upset, but now she has accepted her life here, and she does not feel home in Turkey.

Irem

Irem is 37 entered into marriage migration in 1996 at the age of 18. Her family arranged her marriage, and she was married to her sister's husband's brother. It was important to her father that it was Irem herself making the final decision. When Irem and her husband first met they did not like each other, and she told her father that she would not marry him. The father encouraged her to sit down and talk to him, and when things changed and they accepted the marriage. Irem's parents still live in Turkey. She is one of four siblings of whom the two women have entered into marriage migration with a Turkish man living in Denmark, and the two men are living in Turkey. Irem grew up in a big city with strict rules in her family. When she came to Denmark, her husband strongly encouraged her to take an education, but instead she took a job at a garden centre. Her reason for taking a job was to be part of a labour union so she could take care of herself when she got older. However, she changed her mind and after having kids she started an education as a nursery

assistant. She wanted to work with child neglect, but just before writing her bachelor's thesis she had to stop her education due to sickness. She suffers from chronically migraine and back problems.

Sevim

Sevim is 41 years old and came to Denmark in 1992 at the age of 18. She grew up in a big city in Turkey called Konya. Her family arranged her marriage with a Turkish man living in Denmark. She did not know her husband before she moved and the families did not know each other very well either. She has attended language courses, and worked in different jobs, mainly at a garden centre and in cleaning. At the moment she is unemployed. She has two boys, one is 22 and one is 12. Her father had a business, but has passed away. Her mother now lives with one of her brother back in Turkey. Her two other brothers live in foreign countries and are married to Turkish women. Sevim wanted to get an education as social and health care assistant, but she never started even though her teacher's at the language school advised her to. Now she believes she is too old, and her oldest son, who is a student at university, tells her that it is too difficult. It means a lot to her that her children get an education and a good job.

Fatma

Fatma is 47 and came to Denmark in 1990 at the age of 22. She has two boys at the age of 22 and 18. The oldest is a student at university while the youngest is in upper secondary school. Fatma is from a well of family and went to school in Turkey. She expected to continue and go to university, but ended up not going as a result of marriage. Fatma decided to enter into marriage against the will of her family. Her husband lived next door to the family in Turkey. They fell in love and wanted to marry, but because of his Kurdish background the family did not give her their consent. In the beginning, they cut her off as a result of the marriage, but less than a year later, her father forgave her and they started talking again. Fatma got an education as nursery assistant. At the moment, Fatma is unemployed, but while living in Denmark, she has had several jobs at garden centers and in cleaning. As a result of hard work, she suffers from health problems.

Zarife

Zarife is 41 years old and came to Denmark in 1992, at the age of 18. Like Sevim, she grew up in the city of Konya. She has four children, one girl and three boys. Her parents and one of her three siblings live in Turkey, while the rest of the family live in Scandinavia, where they are employed in the service sector. Zarife's husband died 11 years ago. He lived in Nordsjælland most of the time, and was implicated in criminality, and as a result he was imprisoned and later deported from Denmark. In Turkey, Zarife went to school and attended classes in sewing. Besides, she worked within the family household, where she took care of cleaning, cooking etc. When coming to Denmark, Zarife was surprised that she had to work. As described earlier, she did not expect to provide for her family, but rather to continue the role of the women as she did in Turkey. Zarife did not know her husband before they were married. The marriage was an arrangement finalized by the grandmother, who lived already in Denmark. In Denmark she took language classes, but when her husband got started having problems she had to stop. After her died, she started training to become a painter at technical college, but she ended up dropping out because it was too difficult, since she did not go to school for a long time. For the last two years she has been working in cleaning, but during her time she has mostly shifted between short-term job training and unemployment.

Appendix 2: Interview guide

Interviewer:	Kim Lindgaard Jørgensen
Interviewperson:	Ayşe
Dato for interview:	14. januar 2015
Sted:	Vollsmose Kulturhus
Øvrige oplysninger:	Nej

Præsentation og information

- Hvad er formålet med interviewet/undersøgelsen
- Hvor lang tid tager interviewet
- Hvordan vil svarene blive anvendt
- Datasikkerhed (Bliver interviewet optaget på bånd? Hvordan bliver data opbevaret? Fremstilles interviewpersonen anonymt i den færdige datapræsentation?)

Personlige oplysninger

- Navn
- Bopæl
- Alder
- Ægteskabelig status

Spørgsmål

- Kan du fortælle lidt om din familie? Hvad laver dine forældre? Har du nogen søskende, og hvad laver de (uddannelse, job osv.), og hvor bor de henne?
- Kan du ikke starte med at fortælle lidt om, hvordan og hvorfor du/I kom til Danmark?
- Kan du fortælle lidt om, om du/I havde nogle forventninger, da du/I kom hertil? Og har Danmark levet op til de forventninger?
- Kan du fortælle lidt om, hvad du laver? Arbejder du? Har du en uddannelse?
- Hvad bruger du din fritid på?
- Kan du fortælle om dit netværk, og hvad det betyder for dig? Hvad betyder det for eksempel, at der er mange andre tyrkere i Vollsmose?
- Hvilke faktorer er ifølge dig vigtige for at føle sig hjemme/godt tilpas i et nyt

land/Danmark?

- Kan du fortælle lidt om, hvordan det har været at tilpasse sig til Danmark? Hvad har været svært? Og hvad har været mindre svært?
- Kan du ikke fortælle lidt om, hvad Vollsmose betyder for dig? Har du overvejet at flytte væk fra området? Har du nogensinde tænkt på at flytte tilbage til Tyrkiet?
- Kan du fortælle lidt om din religion og trosretning?
- Hvilke tanker har du gjort dig om dit liv i Danmark? Har du opnået det, du gerne ville?

Afslutning

- Spørg, om der er noget relevant, som interviewpersonen ikke har fået sagt
- Tak for dit bidrag

Appendix 3: Transcriptions

(Audio files attached as compact disc)

General information about the transcriptions

I have followed the general guidelines for transcription, transcribing the sentences as expressed even though they are not always grammatically correct or in some instances do not make sense. Often punctuation is not grammatically correct, but express a pause or change of the sentence. Appreciative expressions such as “okay”, “yes,” and “no” are omitted in the transcriptions. Where words or sentences have been unclear and blurred to such an extent that transcription has not been possible, it has been marked as following (utydeligt, time). Contradicting statements has been marked with (?).

Ayşe

Interviewer:	Kim Lindgaard Jørgensen
Interviewperson:	Ayşe
Dato for interview:	14. januar 2015
Varighed:	1.09.43
Sted:	Vollsmose Kulturhus
Øvrige oplysninger:	Ingen

K: Ja, jamen så, så kører den. Jamen, ja...

A: Du, du spørger bare, og...

K: Ja, altså jeg forestiller mig, at, jeg har lavet nogle, nogle sådan spørgsmål, og, og dem skal jeg jo selvfølgelig igennem, og så, så ellers så vil jeg gerne have, at du ligesom fortæller, hvordan det er at, at din oplevelse af at være her, og, og bo i Vollsmose og være kommet til, til Danmark. Og, og sådan hvordan, hvilke tanker du har gjort dig om, om det. Så det er ligesom det, det sådan, det det tager udgangspunkt i. Men først og fremmest, kan jeg så ikke lige få dit navn?

A: Så kan jeg fortælle lidt. Da jeg var 18 år, da jeg kom til Danmark. Jeg var elev i Tyrkiet, universitetet. Jeg har læst et år Arabisk, men så andet år, så jeg har, jeg har skiftet til psykologi. Jeg skal læse, jeg skal læse Psykologi den her år, men, på grund af min mors skub mig, at jeg skal blive gift, med min eksmand, fordi vi var familie, dengang familierne var mere bestemte over børnene, men ikke alle sammen, men nogen af dem. Min mor har haft ni børn, fordi hun skal have en dreng, så derfor hun fik mange gange.

K: Okay, så hun har fået mange piger først?

A: Ja, så, så hun fik til sidst to dreng. Så hun tænkte efter, i min generation, hvis man er over 20 eller 24 år, så det betyder gammel pige. Så hun tænkte hun har masser af piger, vi skal begynde gifte, og, min eksmands mor og min far, de er kusiner. Og, jeg kender ikke, ikke før dem. Jeg har set kun én gang min svigermor, da jeg var 12 år. Jeg kender ikke familien før, men de kom og snakkede med min far, og så vi har lov til, hvis jeg bliver gift med hendes søn, så jeg kan godt fortsætte skole her i Danmark. Så, det har jeg. De kom mange gange og beder min far og du skal giftes med ham og, vi var 18 begge to. Han var også 18 år. Så vi blev gift, men jeg var ked af det, meget ked af det, fordi jeg troede ikke, at jeg kunne læse her, jeg troede ikke på det, men alligevel, på grund af min mors skyld, jeg blev gift og kom her i Danmark.

K: Okay. Men, men var du, før du blev gift, var du da i Tyrkiet?

A: Vi blev gift i Tyrkiet, fordi vi kom Tyrkiet, vi bor Danmark. Min eksmand kom her, han var 32 år (?), fordi hans far kom i 60'erne som gæstearbejder, så efter, efter 10 år, så konen og børnene også kom. Og så begyndte arbejde. Han har ikke læst, han har ikke noget uddannelse her. Så.

K: Og så da, da I bliver gift, da kommer du så herop?

A: Ja, efter to eller tre måneder vi kom her. Vi fik visum, og kom her i Danmark.

K: Okay så, så det var, det var et arrangeret ægteskab?

A: Arrangeret?

K: Ja, det var ikke, du kendte ham ikke og du var ikke, det var ikke dig, der?

A: Hvad mener du, jeg har ikke kendt ham, jeg ville ikke giftes, jeg har aldrig tænkt, at jeg ville giftes. Lige pludselig min mor sagde, at jeg skal giftes, og så vi blev gift.

K: Hvad tænkte du om det?

A: Jeg blev meget dårlig.

K: Også dengang?

A: Fordi jeg skulle læse, jeg skulle færdig med universitet, og så jeg skal være i mit land. Jeg har aldrig tænkt at flytte et eller andet land. Det var en surprise. Det var surprise. Så jeg kom her i Danmark, min svigermor siger jeg har lov til det, men alligevel, min eksmand sagde nej. Jeg kan ikke gå til skole. Så de fandt mig et gartneriarbejde. Så, der arbejdede mange tyrkere. Så, det var min første arbejde efter min fødsel. Jeg blev gravid efter tre måneder. Så jeg fik mit barn, og begyndte gartneriarbejde. Det var dengang, at man skal ikke kursus. Så kom reglerne efter, efter 8 år, da jeg var blevet arbejdsløs. Så a-kassen sagde, jeg skal til kursus. Så jeg kom kursus. Da jeg kom Danmark, jeg var, jeg var meget nysgerrig at lære dansk og gå skole, men det gik ikke.

K: Kan du ikke, vil du ikke prøve at fortælle mig lidt mere om, om, om din familie?

A: I Tyrkiet?

K: I Tyrkiet. Hvad de laver, og hvilket job de har, og uddannelse, og hvor de bor henne?

A: Min mor arbejder, hjemmegående, hjemmememor, husmor. Og min far har haft, altså, café og klub og nogen, sådan åben ligesom bare folk, der kommer og drikker kaffe og the og, hvad kalder det på dansk, jeg ved det ikke. Der er en. Han arbejder. Meget forskelligt. Men det ligner hinanden, café og klub og.

K: Og hvor, hvor boede I henne i Tyrkiet?

A: Midt i Tyrkiet.

K: Okay, en, en bestemt by?

A: (utydeligt, 7.08) en storby, det er tæt på det. Og min mors søskende og min fars søskende, de har læst og fik uddannelse, men i, i min familie, på grund af min mors

skyld, vi har ikke fået uddannelse, fordi vi skal giftes. Vi skal giftes hurtigere, og så vi skal ikke blive hjemme, for der var mange børn.

K: Okay. Hvorfor tror du, at det har været sådan?

A: Min mor sagt til mig, der var kultur ja. I min område, der var en familie. Det var også mange pige, de har ikke giftet, de bestemt pigerne, de nægtede at blive gift. Og så de bliver over 27 år, og 25 år, og så min mor har kigget på dem. Det kan være min børn også bliver gammel og hjemme. Hun bliver bange for det, tror jeg.

K: Okay, du har ikke overveje og, og nægte, eller du overvejede ikke og nægte dengang?

A: Jeg nægtede det. Jeg nægtede det, jeg blev, græd og ked af det, men det hjælp ikke. Min mor var besluttet.

K: Okay, så, så det var sådan, du blev nærmest tvunget?

A: Ja. Så jeg kom til Danmark.

K: Og der kom du så alene, altså sådan, sammen med din daværende mand?

A: Ja, og så vi bor sammen med min mand og mine svigerforældre, og så hans bror. Han var også gift. Han var også nygift. Vi bor sammen 11 år.

K: Okay. Hvorhenne?

A: Lærkeparken.

K: Lærkeparken, okay. Hvad, hvilken rolle og hvordan var det så at være i den, i den familie, din svigerfamilie?

A: Hvilken rolle? Vi gik på arbejde, og så efter arbejde vi, vi har alle hjemmearbejde, vi skal gøre sammen med min svigerinde, svigerinde. Men, vi var hjælpsomme hinanden og, men jeg var ikke glad for at blive Danmark, de første 10 år, jeg blev aldrig accepteret.

K: Kan du prøve at uddybe det lidt?

A: Efter 5 år, jeg gider ikke blive her sammen med min mand i Danmark, så jeg gik ferie. Og jeg kom ikke tilbage. Så jeg begyndte at læse igen. Jeg skal i gang igen universitet, fordi min far siger, okay, hvis du ikke er glad for der, så må du gerne blive. Min eksmand var ikke i ferie, han skulle arbejde.

K: Okay, så du var alene?

A: Kun mig og mine svigerforældre, vi har været. Jeg siger, jeg bliver her. Men efter 4 år, nej efter 4 måneder, min eksmand og min svigermor og, de kom tilbage og, og de beder igen min far, og så.

K: Okay, så de gik simpelthen til, til din far?

A: Ja, min søn var 4 år. Så, så kom jeg hjem.

K: Okay. Og, og, og hvordan, hvordan foregår det, altså sådan, når, når han så, når de så tager ned og snakker med din far, har du så noget at skulle have sagt? Altså, kunne du så nægte? Eller, eller, eller når din far så siger okay...

A: Ja, jeg har fortalt hvorfor jeg ville ikke, hvorfor jeg skal ikke med dem, men det...

K: Men de overtalte din far?

A: Ikke helt.

K: Okay, men...

A: Jeg har aldrig fortalt dem, hvorfor jeg er ked af det, men han vidste det, at jeg var ked af det. Fordi min far og mor har sagt efter, de har sagt, hvordan siger jeg det, vi har ødelagt dit liv, har de sagt. De var ked af det også.

K: Ja, okay. Sådan senere hen?

A: Efter en uge, min mor var ked af det. Efter jeg blev gift. Fordi hun kan godt se, jeg var ikke glad. Så. Men det hjalp ikke, jeg kom til Danmark igen. Efter 9-10 år, så jeg prøver igen at skille ham. Jeg var her. Så familierne kom og blandet igen. Så blev vi sammen igen, fordi han var meget egoist og ligeglad familie, så han er bare ude og lever sit liv. Efter 11 år, så jeg gider ikke mere at bo sammen med dem.

K: Så indtil da, der har I, der har du, der har I boet sammen med...

A: Min, mine svigerforældre har drømt altid. Fordi hans søn, min eksmand, var lille barn, I skal bo sammen hele tiden, og jeg skal bare passe ind, fordi de var *familie*. Hun kigger på mig altid, jeg skal bare passe ind. Men efter 11 år jeg gider ikke mere. Så jeg har blevet medlem af en bolig, og så fik jeg lejlighed fra Granparken.

K: Okay, og der bor du så nu her?

A: Ja, så vi flyttede der, og jeg fik min datter, efter 10 år. Og vi bor sammen der i 7 år. Så, så jeg prøver igen, jeg gider ikke mere. Så vi skilt.

K: Okay, så du bor i Granparken nu her med...

A: Nej, for tre år siden jeg flyttede til Fyrreparken. Fordi, jeg var nattevagt, aften- og nattevagt her Ældrecenter Øst, så jeg skal flytte mindre lejlighed, så jeg har tænkt, at det kan være bedre, fordi jeg går til arbejde, så, så derfor jeg valgte Fyrreparken. Så jeg fik mindre lejlighed.

K: Og efter du, efter I blev skilt, så har du haft børnene? Og boet sammen med børnene?

A: Ja, jeg bor sammen med mine børn.

K: Okay, og det gør du stadig?

A: Ja.

K: Okay, hvor gamle er de?

A: Min søn han er 26 år. Han skal giftes til sommer.

K: Okay, det er planlagt?

A: Planlagt. Vi er ikke sikker på. Men han har en aftale med en pige. Hun bor i København.

K: Okay. Hvordan er det så foregået? Er det, det er noget han selv har valgt?

A: Ja ja. Nu er det ikke sådan. Min veninder og min familie, der har aldrig været gjort som min mor. Det er ikke vores kultur sådan, min mors.

K: Okay, så det har ikke, du forbinder det ikke med noget kulturelt?

A: Min mor kiggede på vores nabo og blev bange, og så hun skub alle pigerne, vi skal giftes. Hun har gjort os andre, mine søskende, hun var bestemt, dem skal vi giftes.

K: Hvordan har det påvirket dit forhold til din, til din mor?

A: Hvad mener du?

K: Du, du, I, snakker du, din familie er stadig tilbage i Tyrkiet ikke?

A: Ja, jeg snakker, jeg snakker. Jeg er lidt (utydeligt, 15.25). Men jeg snakker og sender penge. Fordi min far har mistet sin arbejde for 6-7 år siden, han arbejdede ikke mere. Så vi sender penge til ham.

K: Ja. Nu siger du vi?

A: Min mor og min far.

K: Det er både dig og din søn eller hvad? Er det kun dig, der sender penge til dem?

A: Mine søskende og mig.

K: Okay, så dine søskende bor de, er der også nogen af dem, der bor i Danmark?

A: Ja, to af dem.

K: Okay, ud af hvor mange siger du I er?

A: Min anden søster kom efter 5 år. Mig. Så en anden kom, 11-12 år siden. Så. Jeg har en søster, en lillesøster, en lillebror i Tyskland, en lillebror og en lillesøster i Belgien. Og så to søster i Tyrkiet. I en stor by.

K: Okay, og hvad laver, hvad laver dine søskende?

A: De også arbejde. Min søster arbejder ved kommunen, som gør rent der, kommunen. Tæt på Bilka. Og, min anden søster, hun arbejder sammen med sin mand, marcipanfabrik, de gør rent i maskinerne efter sluk. Så. Efter jeg blev skilt, jeg begyndte VUC. Og, og så prøvede, jeg har tvivl om det, om jeg kan godt klare et arbejde som plejecenteret, så jeg har snak med jobcenteret, og så fik mig en jobtræning som (utydeligt, 17.22), og så fik arbejde. Efter arbejde 7 måneder der, så begyndte uddannelse som social- og sundhedshjælper. Så efter uddannelsen fik jeg arbejde her i Ældrecenter Øst. Det var sidste år på grund af besparelser i kommunen, så blev jeg arbejdsløs og i sommer jeg fandt arbejde i (utydeligt, 17.53)...

K: I?

A: I Marienlund Plejecenter, jeg fik sommervikar, 3-måneders der, så nu har jeg fundet 9-måneders vikariat på (utydeligt, 18.10) Plejecenter. Jeg skal arbejde der indtil sidst i august. Jeg har søgt mange gange assistentuddannelsen, jeg venter svar. Til marts måned. Ja.

K: Okay. Er du glad for, er du glad for det job, du har nu så?

A: Ja, meget.

K: Så der vil du gerne blive?

A: Jeg har opvokset sammen med min, min fars faster, ligesom min, jeg har ikke, jeg har aldrig set min mormor og farmor, de var døde tidligere. Jeg har set kun min, min mors far. Jeg har heller ikke set min fars far, fordi han var død, min far var 6 måneders. Fordi dengang var tuberkulose i, der var mange soldater, der fik tuberkulose og døde ung, så min far, min fars faster passede min fars to søskende og min far. Så jeg kendte hende ligesom min farmor. Hun var meget sød, ja. Jeg, jeg kan godt lide hende min mor. Hun var meget fokuseret mig. Og, hun er død da jeg var 16. Ja.

K: Kan du ikke fortælle lidt om, da du så kom til Danmark, den oplevelse, og, og havde du nogen, altså nu var det ikke noget du frivilligt gjorde...

A: Frivilligt, det var ikke muligt dengang.

K: Nej, men kan du fortælle lidt om hvad, hvad du, altså, da du så fandt ud af, at du skulle til Danmark, hvad tænkte du så om det med uddannelse, og så du også nogle, så du nogle muligheder i det eller, eller hvad tænkte du om det?

A: Der var muligheder, men min eksmand nægtede.

K: Okay. Så du blev fortalt at...

A: Han sagde til mig, hvis jeg går i skole, så kan jeg finde en anden. Han var jaloux.

K: Okay, nå så det var det, det handlede om.

A: Ja. Det var ikke rigtig godt. Så havde han sagt det, og så slut. Så. Så jeg begyndte efter skilsmisse, så. Da jeg kom Danmark, jeg var meget kvik og jeg var hurtig lære. Men efter mange år, så det svært. Nu. At, at det svært. At lære dansk. Og så kan man ikke forstå, altså. Men jeg kan godt læse alligevel assistentuddannelse, så det er også okay.

K: Har du så...

A: Og jeg kan godt lide mit arbejde, og bliver glad når jeg hjælper gamle mennesker.

K: Men du kunne godt tænke dig at blive assistent?

A: Ja.

K: Okay. Hvad vil det, kan du blive det, med den uddannelse du har nu, eller, eller skal du så læse, læse noget andet også?

A: Jeg tænker kun assistentuddannelse, det er nok, tror jeg. Jeg vil gerne arbejde stadigvæk gamle mennesker. Om natten og om aftenen. Det passer godt til mig.

K: Lige nu arbejder du om natten og aftenen?

A: Ja, jeg har været nattevagt i dag, jeg kom, jeg kom hjem kvart over 8, fordi...

K: Okay, så skal du, så du arbejder, hvordan foregår det så, arbejder du hver aften eller i, eller, eller hvordan?

A: Det er et vikariat, det er indtil marts måned, jeg har nattevagt, jeg har to måneders aftenvagt, så begynder jeg igen nattevagt. For der er noget med at fastansatte skal til 7 ugers kursus, så skal jeg arbejde for dem. Det er også godt. Men vi siger, fordi kommunen ansætter mest assistent nu. Så hvis jeg tager assistentuddannelsen, så kan jeg blive en fast nattevagt eller aftenvagt.

K: Jeg kigger lige på, sørger for at komme rundt om de ting, der er. Når du sådan kigger på de ting, du sådan gerne ville, da du var ung i Tyrkiet, med, du sagde, nu siger du, at du gerne ville...

A: Psykologi...

K: At du gerne ville læse psykologi, at det betød meget for dig at studere. Hvad...

A: Her i Danmark, også Tyrkiet nu, de er meget høj, høj niveau, hvis man vil læse, så. Så min sprog er ikke nok, jeg har ikke nok sprog.

K: Nej, okay. Men hvad har det, altså føler du, hvad, hvordan har det påvirket dig? Synes du, altså det at du gerne vil noget, og så kommer du til Danmark, hvor du lige pludselig skal leve et helt andet liv. Hvad tænker du om det?

A: Jeg var ked af det og...

K: Er du irriteret over det og vred over det, eller hvordan føler du at?

A: Jeg var vred på min mor i mange år, og så min eksmand, fordi at jeg var meget nysgerrig at lære det danske sprog og læse igen her i Danmark. Fordi det betyder for mig meget at læse, tage en høj uddannelse. Det var min drøm. Så, efter hans behandling, så jeg lukker det bare inde og så, jeg er stoppet at lære dansk. Jeg var ikke mere nysgerrig, efter hans behandling. Så efter skilsmisse, så jeg begyndte igen.

K: Ja, så kom det tilbage?

A: Så begyndte igen at høre, og ville gerne lære sprog. Ja. Men nu er jeg glad, og jeg blev skilt for 9 år siden. Så jeg bor sammen med mine børn. Mine børn, de er dejlige børn. Min søn han er meget stille og rolig og respekterer. Jeg er glad for mine børn, også min datter. Heldigvis.

K: Ja.

A: Der er nogen familier, der har problemer med børn.

K: Det har du ikke?

A: Vi har det godt. Også min eksmand, vi har aldrig gik til ballade i huset. Jeg har aldrig sagt, hvorfor han gjorde sådan. Jeg siger ikke noget til det, jeg vidste hvad han gøre, udenfor.

K: Okay, så du har bare tænkt det, og så?

A: Ja, jeg vidste det, hvad han laver, men aldrig spørger, aldrig kigger. Men aldrig begyndte ballade. Jeg kan ikke lide ballade, og det, i min familie, det var stille og rolig familie, der bliver aldrig ballade i huset. Så efter 17 år, så jeg kan ikke tåle mere, så jeg har sagt til ham, jeg kan ikke tåle mere. Du flytter eller jeg flytter. Så han flyttede hjem, fordi han har, han har haft kærester før, jeg vidste det ikke, men det har han, det har han. Så han bor sammen med en dansker, og fik tvillinger sammen med. De bor sammen. Og min datter har kontakt med ham 4 år efter skilsmissen, men, da hun bliver, var hun 13, 12-13 år, så hun gider det ikke mere, snakke med ham. Min søn, efter han er flyttet hjem efter 2 måneder, han er slut med kontakt med ham, faren.

K: Okay, og det er dine børns valg, det er ikke din eksmands eller dit?

A: Nej, ikke mit, mine børns. Faren kom efter dem beder dem og græder dem, han vil gerne snakke med dem, men de vil ikke. Jeg siger nogen gange, i vores, i vores fester, kulturfester, I må gerne, I må godt snakke også lille smule, hvis I skal snakke med jeres far, men de vil ikke.

K: Vil du have lidt mere (kaffe)?

A: Ja, ja tak.

K: Men kan du ikke fortælle lidt om hvad dine, hvad dine børn de laver?

A: Min søn han arbejder Harald Nyborg. Jeg har drømt om altid, at min søn han skal læse, og mine børn ja. Men faren har sagt altid til ham, da han var lille, hvis man læser her i Danmark, man kan ikke finde job, fordi de er racister. Han er opvokset her i Danmark, han er ligesom danskerne, men han har sagt det sådan. Og så...

K: Og hvad tænker du om det?

A: Jeg tror, at det er på grund af hans skyld.

K: Okay, hvad tænker du om det?

A: Jeg har sagt mange gange, skub min søn, han skal bare, han skal have en uddannelse. Han har prøvet uddannelse, men han stoppet. Efter 4 måneder. Han arbejder.

K: Okay. Og det er han glad for?

A: Ja. Men nu er det hans arbejde hårdt. Han arbejder på Burger King og så en Tarup Centeret Løvbjerg.

K: Ja okay, så han arbejder ikke i Harald Nyborg længere?

A: Nej. Det her, det er nyt arbejde.

K: Okay, så han skifter lidt?

A: Ja. 3, 3, 4, 4 gang.

K: Og hvad med din datter?

A: Min datter, hun er 16 år. Heldigvis hun vil gerne læse. Hun drømmer om at, hun går 9. klasse nu, og hun vil gerne gå til htx, teknisk gymnasium og, hun vil gerne at være designer.

K: Okay, spændende. Hvad tænker du om det? Er du...

A: Hun bestemmer. Jeg siger til hende, hvad hun bliver glad for at arbejde, det er det hun vælger.

K: Tror du det hænger sammen med, med at, at, det det ligesom, at tingene er blevet besluttet for dig, at du er blevet tvunget til de valg, du har truffet? Har det betydet noget i forhold til hvordan du ligesom?

A: Ja, kun min mor og sådan. Min mor. Ikke vores, ikke mine andre søskende og mig. Det er, det er ikke. Min far er ikke også sådan, men, på grund af min mors, min mor er meget demokrat normalt. Hun vil aldrig hård men, vi kan godt rejse sammen med skole og, da jeg, da jeg var elev, så hun har givet mig altid frihed, og når jeg skal rejse, når jeg skal til ferie sammen med min klasse, min mor, min mor altid nægtede det, fordi, måske hun blev bange for (utydeligt, 30.56), men min far er altid sagde bare giv fri, hun skal gå og se om by og.

K: Hvem har så bestemt mest derhjemme? Er det ligesom, jeg kan høre, at de er meget forskellige, og, og har de...

A: Det var ikke nogen, der bestemt hjemme. Jeg var en fri, fri barn. Der var aldrig hårdt. Jeg kan gå til min familie og mine veninder. Så jeg har læst i en stor by hele Vestyrkiets universitet, der var der. Men *kun* når vi skal giftes, så min mor blev en heks.

K: Så inden da var der ikke, det er ikke sådan så når du tænker tilbage på, hvordan det har været i din familie og din opvækst, så har hun ikke været, været bestemt?

A: Min mor?

K: Ja.

A: Nej. Nej, jeg var fri. Jeg var bestemt. Jeg kan godt sige alt, og min fars faster var altid give mig kærlighed og. Det er derfor jeg elsker gamle mennesker måske. Jeg elsker gamle mennesker. Og. Ja. Kun når vi skal giftes, så min mor blev heks altid. Hun var bestemt, hvem skal vi giftes med.

K: Kunne du, har du nogensinde tænkt på at tage tilbage til Tyrkiet?

A: Jeg har tænkt første 10 år, jeg drømt altid at tilbage til Tyrkiet. Jeg kan ikke lide her. Fordi jeg var ikke glad for her. Men efter 10 år, når jeg rejste til Tyrkiet ferie, så jeg begyndte at savne her Danmark. Nu kan jeg ikke tåle over to, to uger. Efter to uger, så jeg bliver, så jeg savner her. Det et mærkeligt.

K: Ja, hvad tror du det, altså, hvad tænker du om det?

A: Så nu kan jeg godt sige, jeg har det godt her i Danmark. Nu. Systemet det er bedre end Tyrkiet. Nu. Tyrkiets socialsystem bliver bedre og bedre og alt det der, men. Ja, jeg er glad for systemet og mennesker og respekt og. Også når man arbejder også. Man har ikke nogen problem. Så, jeg er glad for, så jeg bliver accepteret efter mange år.

K: Hvor, hvor ofte har du været, er det sådan, at du tit har været tilbage i Tyrkiet på ferie eller på besøg eller?

A: Det var ikke tit, da jeg var gift med ham.

K: Der var det tit?

A: Tre, tre år. Hver tredje år. Han gik selv, men ikke mig. Ja, han var dårlig mand.

K: Er der, er der stor forskel på hvordan at det er i Tyrkiet, nu siger du, at du godt kan lide systemet her og sådan hvordan at menneskene er, sådan er der stor forskel på, på hvordan du oplever Tyrkiet, og du oplever Danmark? Og hvad er det, der gør, at du er glad for at være i Danmark, og ikke, ikke bryder dig om at være mere end et par uger i Tyrkiet nu?

A: Ja, socialsystemet, jeg har aldrig brug hjælp fra social eller der, men alligevel. Mennesker bliver aldrig sulten og dårlig liv her i Danmark, synes jeg. Fordi de hjælper altid alle mennesker. Nogle der bruger som dårlige. Nogen der kan godt arbejde, men alligevel de bruger systemet. Det ikke godt, men alligevel. Hvis man. Hvis man kan ikke arbejde eller bliver syg og gamle, så tænker ikke, hvem skal passe mig. De kan godt få hjælp fra kommunen. Det er godt system. Det er godt system. Men hvis mennesker bruger ikke til, dårlig. Og, og jeg synes, arbejdsgiverne og, de er ikke ligesom i Tyrkiet.

K: På hvilken måde? Kan du uddybe det?

A: På en måde, jeg har aldrig oplevet det, men jeg kan god se og høre nogle af dem, hvis man er arbejdsgiver, det handler om ligesom, det der ejer mennesker, så kan jeg ikke lide det. Så jeg tænker nogle gange, hvis jeg arbejder her, Tyrkiet og på Danmark, jeg kan ikke tåle det. Det er ikke godt. Man skal have respekt hinanden jo. Når jeg hører sådan, så heldigvis jeg kom til Danmark. Når jeg arbejder godt sammen med andre og lederen. Der er ikke nogen forskel. Så. Jeg er glad for det.

K: Oplever du nogen, oplever, har du haft nogen oplevelser af sådan tydelige kulturelle forskelle, ting du har lagt mærke til, når du?

A: Der var før, men, jeg synes ikke der så meget nu, der Tyrkiet er også, kommet i globalt system og global kultur, ungerne har mere frihed og ligesom her i Danmark. For eksempel min søsters søn, der jeg, der jeg gået til ferie, min, min søsters søn, han er på samme alder som min søn, han er mere europæisk. Min søn ikke som ham. Jeg, når jeg kigger dem, mine børn mere, mere baby, fordi, da jeg kom her Danmark, mine svigerforældres generation også var samme gammeldags, fra 60'ernes kultur, de har. De har fortsat. Men der var ikke Tyrkiet, da jeg kom. Men nu er det mere. Når du går nu Tyrkiet, det er mere europæisk. Selvom vi bor Europa. Ja. Det er anderledes.

K: Hvad tænker du om, hvad tænker du om det?

A: Jeg tænker om, hvis man har dårlig kultur som, skubber mennesker ned, trækker ned, det skal skiftes. Jeg har aldrig afhængig af kultur, dårligt om kultur, hvis man har det, det skal skiftes, det godt, menneskene bliver frie og bestemmer selv. Det er bedre end før, synes jeg.

K: Okay, så det går i den rigtige retning?

A: Ja. Fordi i vores generation, hvis man gift med en, så bestemmer over svigerforældre, men nu er det ikke mere. Nu er det arbejde for svigerdatter, svigermor nu. Det er meget forskelligt.

K: Jeg kommer til at tænke på, hvordan du har oplevet, både med din egen, altså din egen eksmand og sådan hvordan du ser, hvordan er forholdet mellem mænd og kvinder i, har du oplevet, at det er anderledes i Tyrkiet i forhold til hvordan, at det er i Danmark, sådan?

A: Familie, ja. Ja, ja. Her i Danmark børnene, det var mellem to kulturer, det var ikke danskere, det var ikke tyrkere. Så de kan ikke finde ud af, hvordan skal jeg, hvordan skal være en ordenligt familie. Min, min, min eksmands generation. Også moren var overbestemt. Så det var ikke ordentlig familie, synes jeg. Men nu er det, min børns generation.

K: Okay, så det, du tænker...

A: De bliver rigtig familie. Ligesom deres børns. Men i min generation, der er mange af dem, ligesom mig. De bor sammen med svigerforældre, de bestemte over. Men jeg var fri menneske, jeg altid svare min svigerforældre, min svigermor. Min svigermor var en meget bestemt dame. Over alle sine fire søn og tre datter. Når hun siger forkert eller rigtig ting, de svarede aldrig, de svarede aldrig til hende, du siger forkert. De har sagt aldrig. Men jeg har sagt altid. Så hun accepteret mig, (utydeligt, 41.10) jeg er stadig. Jeg har altid skændes med hende, jeg har aldrig skændtes med min eksmand. Jeg kender ham, han er opvokset sådan, så det er normalt, jeg har aldrig spurgt om hvorfor han er sådan, jeg vidste det, hvorfor han er sådan, okay. Har accepteret, og som mand. Jeg har altid svaret min svigermor, men hun kan godt lide mig. Hun kan godt lide mig. Ja. Jeg har kontakt med stadigvæk familien. Kun min eksmand. Mine børn og mig. Jeg besøger hende, hun bor Lærkeparken stadigvæk. Jeg besøger hende én gang om ugen. Hvis jeg besøger ikke hende, hvis jeg ikke ser, hvis jeg er travl, så hun savner mig, og spørger hvornår jeg besøger hende, hun er glad for, når jeg kommer.

K: Og det har du det også, altså det er du glad for også?

A: Ja, ja, vi har aldrig problemer med familien. Det har jeg ikke. Når hun er bestemt, jeg svarede altid. Jeg ikke lukkede mig selv. Kun til min eksmand, jeg har lukket mig selv. Så jeg har accepteret, okay. Han gik altid sammen med andre kvinder og spiller kort. Mange ting. Jeg vidste det, men aldrig givet problem. Han er sådan. Hvis jeg kommer i ballade, så det hjælper ikke. Så altid er. Så efter 17 år ikke mere, jeg kan ikke mere. Så slut.

K: Okay. Så, så du havde ikke følelsen af, at du ligesom sådan kunne tale med ham og fortælle, hvordan du havde det, eller hvad du tænkte?

A: Han vidste godt, hvordan han har det, og han gjorde forkert til mig. Han vidste godt. Han har sagt nogen gange. Han vidste det. Han troede, jeg skal fortsætte hele tiden. Han troede ikke på, jeg skal sige en dag, jeg vil ikke mere. Han troede ikke på det. Ja.

K: Kan du ikke prøve at fortælle lidt om, hvordan det har været sådan at skulle tilpasse sig til, til Danmark? Er der nogen ting, der har været svært ved at komme hertil, og er der nogen ting, som du måske havde forventet var sværere i forhold til at komme til et fremmed land, med en ny kultur og andre regler og et andet sprog, altså?

A: Det er svært fordi, på grund af sproget, tror jeg. Fordi når jeg snakker dansk, jeg føler mig dumt. Fordi jeg har ikke et perfekt dansk. Jeg kan ikke fortælle mig om ordentligt, som, som mit eget sprog. Så derfor er jeg ked af det.

K: Ja, så det gør noget ved dig, det betyder noget for dig, at du ikke har et sådan...sprog.

A: Jeg vil gerne snakke mere, bedre dansk. Hvis man har perfekt dansk, så det ikke et problem. Ikke problem med dansk kultur.

K: Okay. Er der forskel på, er det nemmere at være en del af det danske samfund, hvis man sådan...

A: Hvis man har ikke sprogligt problem, det kan man godt.

K: Men oplever du nogen gange, at, at, at det sådan kan være svært med kontakt til danskerne, fordi, at, at du så ikke snakker flydende dansk?

A: Ja. Det har jeg.

K: Hvordan oplever du det?

A: I min arbejdsplads, nogen gange. Jeg trækker mig lidt tilbage. Og så jeg bliver stille når andre snakker. Forskellige ting. Så.

K: Det er sådan en følelse af, at du sådan ligesom ikke kan være med?

A: Ja. Så på grund af min sprog.

K: Ja. Oplever du, altså nu ved jeg godt, det er måske, sådan lidt ledende, men oplever du nogen gange mere direkte, altså sådan, at der er nogen der ligefrem diskriminerer dig eller, eller som behandler dig anderledes på grund af dit sprog eller det at du kommer fra Tyrkiet?

A: Det, det...

K: Det er ikke noget, du sådan har tænkt over?

A: De er altid søde ved mig, jeg har aldrig haft problem i skolen og arbejdspladsen. Det har jeg aldrig. Men, selv jeg har problem med det...

K: En gang til?

A: Jeg giver selv problem, min sproglige. Men det har jeg ikke oplevet. De er så søde, synes jeg. Jeg har aldrig problemer.

K: Er der, er der andre ting, du ligesom har lagt mærke til, som du har oplevet som svære i forhold til at komme til Danmark?

A: Spørg en gang til?

K: Er der, i forhold til at tilpasse sig og blive en del af det danske samfund, er der så nogen ting du har oplevet som svære, altså sådan nogle ting danskerne gør eller, eller en måde danskerne er på eller nogle bestemte ting på arbejdspladsen eller? Er der noget, du har oplevet som svært i forhold til?

A: Nej.

K: Det er det sproglige, der?

A: Sprogligt, det er mit eget problem, fordi jeg skal mere sprogtræning. Det er ikke deres problem. Jeg er glad for arbejdsstedet.

K: Så, så du synes, altså du føler at du er blevet taget godt imod?

A: Ja. Jeg har aldrig tænkt på, at der er nogen problem, nej. Det går. Vi starter sammen, og hjælper hinanden, og lederne også. Ligesom en ven. De føler ikke, at de er leder. Men jeg har hørt i Tyrkiet, hvis man er leder, så, ja. Men ikke her. Det er meget godt. Ja. Men Tyrkiet også bliver bedre nu. Det bliver mere og mere. Ja. Systemet.

K: Kunne du forestille dig at du så, nu siger at du, at du er glad for at være her, men, men, med det der sådan sker i Tyrkiet, kunne du så forestille dig, at du på et senere tidspunkt kunne finde på at, altså blive nysgerrig omkring at komme tilbage til Tyrkiet og se, hvad der sker?

A: Hvis, hvis jeg kan godt klare som her Danmark, arbejde og tjener, men jeg kan ikke, jeg kan ikke tænke nu efter 46 år, jeg er 46 år gammel nu, men det kunne være da jeg var 20 eller 25 år. Det kan jeg godt og i gang igen og begyndte helt forfra igen, fordi jeg var ung, men nu. Hvis jeg arbejdede der, som plejecenter i Tyrkiet, måske jeg skal arbejde mere, flere timer, jeg kender ikke, men det tror jeg. Og så, jeg skal ikke tjene godt ligesom her i Danmark, tror jeg. Men, jeg arbejder her 8 timer, tjener godt. Jeg kan godt klare mig selv her. Og systemet, jeg kender her systemet nu (utydeligt, 49.57), den er anderledes, hvis jeg flytter der. Så. Det bliver svært for mig nu i Tyrkiet.

K: Føler du, hvad, når du sådan (telefon ringer), tænker du nogen gange over...

A: Okay.

K: Det er i orden. Du må gerne tage den.

(Kort pause).

A: Min søn. Han er hjemme tror jeg. Han er kommet fra arbejde.

K: Altså, du må gerne lige ringe til ham, hvis det er. Det kan du sagtens gøre.

(Pause).

K: Kan du ikke fortælle mig lidt om hvad, hvad Vollsrose betyder for dig? Hvordan du har det med at bo her?

A: Vollsrose-historier. Jeg hører altid, at det, det er et dårligt område. Vi hører fra fjernsyn, og radio. Men jeg har aldrig oplevet dårlig ting, som de fortæller. Der er nogen gange i nyhederne, der kommer, hvis der et eller andet sted der er en ballade, så de giver (utydeligt, 53.07). Ja det kan være uro, fordi jeg tror Bøgeparken, der er mere unge mennesker der, så det kan være lidt mere uro. Men jeg har aldrig oplevet Granparken, Lærkeparken og Fyrreparken. Kun noget første år jeg har flyttet her, Fyrreparken, der var nogen vinduerne var ødelagt. Der var én dreng. Men de har, de har fanget ham. Han kom fra Egeparken og så kastede sten mod nogle vinduer, det var en knægt. Så jeg har ikke oplevet det.

K: Okay, så du har det godt med at bo her, og du er glad for at bo her?

A: Ja. Fordi jeg bor her i området, for 27 år siden. Det er stille og roligt. Det kan være, der er nogen gang uro, men jeg har ikke oplevet noget.

K: Har du et, hvordan er dit netværk her? Altså har du sådan?

A: Her Fyrreparken, der er mange gamle mennesker der bor her, tyrkiske mennesker. De er, de sidder om sommeren uden foran min lejlighed. Der er en bæk her, og de kan godt sidde, der er altid et bord der og så, der i hjørnet. Der kan godt sidde altid damerne, samler der. Så jeg hilser bare, og nogle gange de spørger mig, hvor skal du hen, hvad laver du? Så.

K: Besøger du, eller er der nogen du sådan besøger?

A: Nej, det gør jeg ikke. Jeg har gjort. 2-3 gange måske. Jeg har også en gammel tyrkisk dame nedenunder. Jeg har ikke tid til det med arbejde og så i min fritid, jeg går nogen aktiviteter og sådan. Og bliver sammen med min veninde.

K: Hvad er det for nogle aktiviteter, kan du ikke fortælle lidt om det?

A: Aktiviteter, vi kom her (Vollsrose Kulturhus) maleri, og så vi går sammen med min veninde kirke og vi begyndte at lære at lave tasker med, hvad hedder det pap. Kaffepose og sådan noget. Fordi vi skal lære mere dansk, så vi bliver sammen med danskere.

K: Okay, så det er sådan et sprog...

A: Sprogtræning. I kirken også gamle mennesker, så vi sidder sammen min veninde, vi går sammen med min veninde. Og så vi sidder sammen. Og der var masser af projekter, og biblioteket jeg var læser avis og danskundervisning, og mosekonerne, og jeg er også medlem af naboambassadører i sekretariatet. Mosekonerne...

K: Og mosekonerne, var du også med i?

A: Ja, det er også dansk damer. De var også lidt ældre. Men okay, det kan jeg godt lide. Så. Ja.

K: Nu nævner du at, at det er i, i kirken, at, at det er nu, så kommer jeg til at tænke på hvad, altså vil du fortælle lidt om din sådan trosretning og hvordan praktiserer du?

A: Tro er, jeg er muslim, men Islam tror på andre religion og kristendom, og Moses og Jesus, vi accepterer og kan godt lide, der er ikke nogen forskel af Mohammed. Mohammed er profet, Jesus er profet, Moses er profet. De kom og sagde alle ting sammen, der er ikke nogen forskel. De har forskelligt sprog Vi gir ikke forskel.

K: Okay, så der er plads til?

A: Ja, ja, vi respekterer alt det der.

K: Okay, er det, er du sådan, hvordan praktiserer du så? Altså er det noget der betyder meget for dig, og bruger du meget tid på altså sådan, beder du og, eller går du til bøn og?

A: I kirkerne?

K: Ja, eller sådan...

A: Vi går også nogen gange i kirkerne aktiviteter...

K: Okay, men det er ikke sådan at du går og...

A: ...Og så vi har været også, det er, det er kirken var, hvad hedder det, en religionssnak, og jeg har været sammen med min veninde. Der var ikke nogen problem. Også i Tyrkiet, sammen med min universitetsveninde, vi har været hav, Moses, det jøders, det der, ligesom (utydeligt, 58.42) og så kristendomskirker og Tyrkiet, Ismahan og alt det der, moské. Vi har været sammen med min veninde og spørge om det. Deres kultur og religion og så, jeg læser og hører, jeg er altid nysgerrig at lære om andre ting. I fjernsynet jeg, jeg ser tyrkisk fjernsyn, for jeg kan godt bedre forstå. Jeg hører altid politik og religion og historiesprogram, ikke film. Jeg gider ikke, da jeg var ung jeg se film, men jeg kan ikke, jeg kan ikke tåle mere af det samme. Alt samme. Og så meget aggressivt, jeg kan ikke lide det.

K: Hvad for nogen, hvad for nogen ting tænker du, altså hvad for nogle faktorer gør, at man føler sig godt tilpas. Hvad er det der gør, at du ligesom har fundet dig godt til rette i Danmark og er glad for Danmark? Hvad tænker du det er for nogle ting, der spiller ind, når man kommer som?

A: Hvorfor jeg føler mig glad at bo i Danmark?

K: Ja, hvad for nogle ting, der ligesom har været vigtige for dig, for at du sådan, nu i starten var du ikke så glad for, for at være her, hvad for nogle ting har ligesom været

vigtige. Er der nogen ting, du sådan ligesom kan pege på og sige, det her har været vigtigt, mit arbejde eller, eller nogle ting, der gør at...

A: I starten var, hvorfor jeg var ikke glad for, fordi jeg kom lige pludselig en fremmed land. Og så jeg har mistet kontakt, fordi jeg har ikke sprog, til at kontakt med de fremmede mennesker. Så det var et problem. Og så jeg har mistet min drøm om uddannelse. Og så vi var meget forskellige sammen med min eksmand. Så jeg var ikke glad for min ægteskab. Og sådan. Og så det var mørk om vinteren. Og stresset vejr. Men efter, efter 10 år, så jeg kan godt føle, så jeg kan godt være glad her i Danmark. Arbejdsstedet passer godt til mig, fordi det er mere demokrati, og menneskerne er, danske mennesker er søde, de er respekt mennesker og kloge mennesker, og de er altid gode til at snakke, de er ikke aggressive. Det kan jeg godt lide. Jeg er glad for.

K: Jeg kigger lige på den her igen.

A: Undskyld, hvis man er doktor i Tyrkiet, de kalder ikke på hendes navn eller hans navn, de siger doktor, doktor. Det kan jeg ikke lide. Han er også en menneske. Det er hans faglige, hvad hedder det, navn. Det skal man ikke.

K: Nå, så det gør man også, det gør man også sådan i fritiden, eller er det kun på arbejde?

A: Også fritiden og arbejdspladsen. Hvis man er chef, så de andre "chef, chef", det kan jeg ikke lide.

K: Nej, okay. Interessant.

A: Selvom det kan være høj uddannelse, det kan være mere penge. Men det betyder ikke noget. Det er også mennesker.

K: Jeg noterer lige her.

A: Derfor jeg er glad for at være i Danmark, der kan man ikke se forskel her, i min arbejdsområde, det har jeg aldrig oplevet.

K: Spændende. Jeg er sådan set ved at være igennem de spørgsmål, jeg havde. Er der noget, som du sådan tænker er relevant i forhold til, er der noget du føler, du ikke har fået sagt og fortalt om, om, om dig selv eller dit forhold til Danmark eller, eller noget der er vigtigt for dig, nogen bestemte historier eller oplevelser, som du synes, jeg skal have med?

A: Her i Danmark?

K: Ja, eller i Tyrkiet, et eller andet du synes sådan har påvirket dig eller, eller kunne være interessant sådan i den kontekst af de spørgsmål, jeg ligesom har stillet?

A: Når jeg rejser ferie, når jeg kommer storby og sygehuse, efter 2 uger, så, jeg kan godt sige ligesom (utydeligt, 1.04,16). Så, jeg begynder at savne her Danmark, mere stille og mere, dyk, dyk, dyk, alt, så. Det er derfor, jeg er glad for, at jeg er her. Min datter, for to år siden, hun har, hun er begyndt at drømme om, at flytte til Tyrkiet.

Det ved jeg ikke hvorfor. Men så, vi har været ferie, så efter 2 uger, hun også begynder sige, Danmark, Danmark er bedre mor, fordi de er lidt (utydeligt, 1.04,55) her, systemet og alle de der mange mennesker og trafik og alt det der. Nej, nej, nej, Danmark er bedre.

K: Hvad, hvad tror du det sådan, hvad tror du har gjort, at hun kom i tanke om, at hun måske vil tilbage til Tyrkiet?

A: Mig?

K: Nej, nu siger du din datter, begyndte at overveje om hun ville tilbage til Tyrkiet.

A: Hvis hun ville, siger du, mener du?

K: Ja, jeg tænker, ja hvordan har du det med det? Og hvorfor tror du, at hun pludselig fik lyst til sådan?

A: Det ved jeg ikke. Hvordan. Måske har hun set i fjernsynet, det kan være...

K: Nysgerrig...

A: Ja, nysgerrig, måske har snak med veninder, jeg ved det ikke.

K: Hvis nu hun kom og sagde til dig, jeg kunne godt tænke mig at tage til Tyrkiet...

A: Kun et år hun har tænkt det sådan, men efter ferien, det var slut.

K: Men ville du synes, at det var, altså hvad ville du sige til det, hvis hun kom og sagde til dig, at hun havde lyst til at tage tilbage til Tyrkiet?

A: Hun har sagt også, for 6 måneder siden, hun ville gerne, hun skal have uddannelse, flytte til Tyrkiet eller til USA. Jeg sagde okay. Men nu, nu nej. Så normal igen, hun vil gerne her Danmark. Ja. De er unger jo, de skifter hele tiden mening jo. Men hvis hun vil gerne i fremtiden...

K: Så er det okay med dig?

A: Ja, de bestemmer mine børn jo, jeg blander ikke. Min søn han findtet en pige i København, så han besluttet at gifte sig med hende, så jeg sagde okay. Jeg har aldrig spurgt hvordan er familien, hvordan er pigen. Jeg er ligeglad nu. Hvis han er glad for hende, så okay, det er ikke et problem. Ja. De bestemmer selv. Men kun jeg har blandet mig i min søns uddannelse, han skal læse, han skal læse, men det har han ikke gjort. Kun det, så siger jeg ikke mere om det. Men han er ked af det, og hvorfor jeg har ikke fortsat efter 9. klasse, siger han nu.

K: Ja, okay. Så det fortryder han lidt?

A: Han ved godt, han har gjort fejl. Ja. Det er han. Men heldigvis min datter vil gerne tage uddannelse.

K: Ja, jamen hvis ikke du har nogen, nogen afsluttende kommentarer, så vil jeg sige tak. Det var dejligt, at du gad at være med.

A: Selv tak.

Zekina

Interviewer:	Kim Lindgaard Jørgensen
Interviewperson:	Zekina
Dato for interview:	27. januar 2015
Varighed:	Vollsmose Kulturhus
Sted:	Del 1: 57.13; del 2: 3.30
Øvrige oplysninger:	Interviewet er todelt, da hun efterfølgende kom tilbage for at tilføje en kommentar.

K: Ja, jamen først og fremmest så vil jeg gerne sige tak, fordi du gider være med. Det er dejligt. Og nu jeg sådan lige har præsenteret det kort, vil du så ikke starte med at fortælle lidt om, om din familie? Sådan din egen familie, og, og dine forældre?

Z: Min egen familie de bor i Tyrkiet, jeg alene bor her i Danmark. Men det er, min mand også det er lidt langt væk fra os, min familie. Når han kommer til Tyrkiet, vi kendte hinanden, ellers før vi kender ikke hinanden. Men min mands familie bor her.

K: Okay, så, så, så hvordan er det så kommet i stand at, er det...

Z: Familiesammenføring.

K: Ja, okay, og fordi, kan du prøve at forklare lidt mere om, hvordan det sådan er gået til?

Z: Hvordan vi mødte?

K: Ja, hvordan I, hvordan det ligesom foregik?

Z: Det er familierne, der kender hinanden, og så det, vi mødte der, og så det kort tid efter vi gift. Efter vi kom her til Danmark.

K: Okay, så I blev gift kort tid efter?

Z: Ja.

K: Hvor gammel var du da?

Z: Jeg var 16 et halvt. Jeg blev 17 år her i Danmark.

K: Okay. Hvordan, hvordan var det?

Z: Jeg synes det er meget hårdt. Jeg er alene og ung. Jeg ikke kender andre i landet, og andre familier. Det er meget svært.

K: Hvordan, kan du prøve at fortælle lidt mere om hvordan det sådan ligesom var, da, hvem er det, der fortæller dig, og var du godt klar over at, at det var sådan det foregik, eller hvordan oplever du det hele, da du ligesom sådan?

Z: Det er svært, men der er ikke nogen, der er klar over, hvordan det bliver. Der er ikke nogen der, det går bare sådan.

K: Okay, det er bare sådan det er?

Z: Ja.

K: Hvordan, hvor bor dine forældre henne i Tyrkiet?

Z: I Tyrkiet, tæt på Antalya.

K: Okay, og hvad laver de?

Z: Min far han arbejder ligesom det er en butik, han arbejder. Og min mor hun er hjemme. Husmor.

K: Ja, derhjemme i Tyrkiet. Har du nogen søskende?

Z: Jo, det har jeg. Det er to søster og så en bror, jeg har.

K: Okay, og hvad laver de? Og hvor bor de henne?

Z: Min søster bor i Tyskland, og så min bror han boede i Tyskland 20 år. Efter 20 år han rejste hjem tilbage igen. Min lillesøster, hun bor stadigvæk i Tyrkiet, og min bror.

K: Okay, ja. Hvordan, var det ligesom sådan, hvordan, hvordan, hvordan har du oplevet hele det med at, kan du prøve at fortælle lidt om, hvordan du har oplevet at komme fra, fra Tyrkiet som 16-17-årig til Danmark? Hvordan var det for dig?

Z: Det første omgang det er meget spændende, og så anden land, andre land, og så det forskelligt kultur. Det hele det meget anderledes.

K: Ja. Hvad for nogle ting? Kan du nævne nogen sådan specifikke ting, som du har oplevet, der var anderledes?

Z: Jeg synes, at det er meget stille og roligt heroppe. Og, det er meget godt regler, og det var dengang, jeg husker det, alt sammen danskerne de støttede, de ville gerne hjælpe udlændinge.

K: Ja, okay. Så du følte dig, altså, så det var, hvordan synes du det var, var det svært at falde til her? Eller blev du taget godt imod og?

Z: Jeg kan godt sige det to måder. Det var godt, det var ikke godt. Fordi jeg var ung, der var ikke nogen, der viste dig, hvordan vi skal fortsætte for eksempel uddannelse. Jeg stoppede 9. klasse, og så jeg kom her i Danmark. Der var ikke nogen, der viser dig, vi skal fortsætte læse og så skal få uddannelse, når jeg kom her i Danmark i første

omgang vi skal arbejde og tjene penge. Min, min mands familie, de tænker i første omgang det sådan. Vi skal tjene penge. Så det tiden går hurtigt, efter det 2 år, jeg bliver gravid, jeg fødte en dreng. Så, vi var stor familie, det var svært at komme i gang igen på kursus eller arbejdssted. Efter jeg ville meget gerne det fortsætte kursus, og så jeg ville få uddannelse. To gange jeg var uheldig. Min fagforening (utydeligt, 05.43) det er lidt, så jeg skal arbejde igen. Hvis jeg vil fortsætte uddannelse, jeg skal få SU, så jeg skal tjene lidt penge, og det svært, med den. Det er svært. Jeg synes, at det var hårdt og svært.

K: Ja. Hvordan, havde du nogen tanker om, hvad for en, altså hvad for noget uddannelse det var, og hvad for altså et job, du godt havde kunnet tænke dig?

Z: Hvis jeg kom i gang, så det kommer. Men det er svær endnu.

K: Hele den sådan oplevelse af at komme hertil og være helt alene med familien hjemme, med din egen familie hjemme i Tyrkiet...

Z: Det meget svært.

K: Hvordan var det. Kan du beskrive nogle ting ved det der sådan, altså hvad var det, hvordan følte du, og hvordan oplevede du det?

Z: Jeg blev meget ked af det, jeg savner min familie. Det er svært at integrere her, og så jeg kommer det varmt land, og så det koldt heroppe og jeg rigtig meget savner. Altid jeg tænker på måske en dag jeg kommer til Tyrkiet igen. Det svært og nu jeg to børn, det svært at komme. Det ligesom vi er udlændinge også i Tyrkiet. Det svært at være heroppe, det er svært at være derover.

K: Ja. Hvordan, hvordan havde du det med, at der var nogen, der ligesom altså arrangerede og bestemte hvem der, hvem det var, du skulle gifte dig med? Og at du så skulle herop?

Z: Det var familie. Min familie.

K: Hvordan oplevede du det? At det var sådan, at det var der nogen, der havde arrangeret for dig?

Z: Dengang det var sådan. Det sådan, det er kultur.

K: Okay, og hvordan havde du det? Kan du fortælle lidt om, hvordan du oplevede det dengang, og hvad du sådan, hvad tænker du om det nu?

Z: Jeg synes, det er ikke så godt, at det er familien, der bestemmer. Det er en ung pige, og det er ligesom, det ødelægger hendes fremtid. Det er ikke så godt.

K: Men hvordan, var det også det du tænkte dengang, eller var du ikke sådan klar over...

Z: Nej, jeg klar ikke over. Det var sådan og sådan, jeg tænkte på.

K: Hvordan altså, er det noget, du tænker meget over i dag, altså?

Z: Det selvfølgelig, jeg tænker meget nu. Det er nogen gange jeg spørger, hvorfor jeg kom her. Og så hvorfor jeg er gift meget tidligt, jeg ødelægger min fremtid. Nu er jeg ligesom en gammel dame, min fysisk meget smerter, ondt og hele tiden meget syg, på grund af måske den.

K: Ja. Kan du fortælle lidt mere om det?

Z: Det er ligesom, jeg ødelægger min fremtid. Det ligesom det, handicappet, jeg er blevet hjemme og ingenting, og jeg kan ikke lave noget. Det ligesom jeg mistet alt.

K: Har du, hvad laver du nu her? Har du et job eller, eller er du derhjemme?

Z: Nej, jeg er hjemme.

K: Okay, og hvor længe har du været det?

Z: Det er længe siden. Det først på grund af min albue, jeg arbejdsskade min albue, jeg arbejder ikke nu her. Så jeg kan ikke mere, jeg kan ikke mere fortsætte arbejde. Jeg stopper, så det begyndte dårlige ben. I 2000 år jeg blev brystkræft, og jeg blev opereret. Og nu det, jeg dårlig ryggen. Stadigvæk jeg, mine ben, det er ligesom det skifter hele min krop.

K: Okay. Så kan du prøve at fortælle fra du kommer til Danmark og bliver gift. Hvordan, kan du fortælle derfra og så til nu her, hvad for nogle, har du haft forskellige jobs eller, og...

Z: Ja, gøre rent og gartneri.

K: Okay, kan du prøve sådan at starte fra du kommer og så fortælle mig op til nu her, sådan hvad for nogle job og hvilke...

Z: Første gang jeg arbejdede gartneri et år her. Det er meget hårdt arbejde, jeg husker. Det Lilian Eriksen, noget der siger dig en, stor gartneri, de plukker med kniv og vi beskærer, (utydeligt, 10.26) og stikker. Det er meget dårlig højde, så jeg græd af det. Det her, det hvorfor jeg bliver her? Jeg kan ikke tale om dansk. Jeg kunne bare ligesom bruge min kropssprog. Det er, det er meget kedeligt, synes jeg.

K: Hvordan, hvordan oplevede, altså hvordan oplevede du det? Hvordan påvirkede det dig, altså at, at, at du så arbejdede der?

Z: Det er min mands familie, der bestemmer, at jeg skal arbejde. Det er ligesom, det presser os.

K: Ja. Men hvordan havde du det sådan i hverdagen, når du var på arbejde, og du kom hjem? Var du ked af det eller?

Z: Jeg var ked af det. Jeg blev trist, ked af det. Jeg meget ulykkelig. Det er ligesom jeg lukker mig ind.

K: Okay, over for din familie?

Z: Min mor, forældre, jeg kan ikke forklare, hvad er det, jeg er ung, jeg vil gerne læse eller jeg kunne gå et sted. Jeg kan ikke snakke dengang, og nu det bliver meget for sent.

K: Hvordan, efter det gartneri, hvor lang tid var du cirka der?

Z: 1 år.

K: 1 år, ja okay. Og hvad så bagefter?

Z: Jeg blev hjemme, efter jeg fødte mig dreng.

K: Og så har du haft flere jobs eller?

Z: Gøre rent. Rengøring.

K: Okay. Hvorhenne?

Z: ISS.

K: Okay. Og hvor lang tid har du gjort det?

Z: Det var kort tid. Ikke så lang tid. Også jeg arbejdede ude i skole her området, det er ikke langt væk fra os.

K: Også som rengøring?

Z: Rengøring.

K: Har du haft flere jobs, eller?

Z: Også jeg arbejder sæsonarbejde gartneri, plukke tomater.

K: Okay ja. Hvordan har du haft det med de her jobs?

Z: Ikke glad for, utilfreds med arbejdet, den slags arbejde. Okay, sidste gang jeg, før min albue jeg var syg, jeg var skole, og jeg ville fortsætte kursus. Det meget tidligt, jeg kan ikke huske, jeg begyndte 4 eller 5, jeg arbejdede skole, og så jeg ville fortsætte kursus kl. 8, tror jeg nok. Men det timerne det er ikke nok, så det siger, jeg skal fuldtidsarbejde.

K: Okay. Og hvem er det, der siger det?

Z: Det er ude i fagforeningen. Jeg blev meget ked af det, så hvis jeg fortsætter, så jeg skal få SU.

K: Okay ja. Og, og så, hvor lang tid siden er det at du så har haft det sidste job?

Z: Sidste job gøre rent, 2 ½ måned jeg arbejder.

K: Okay, og hvornår var det?

Z: Det længe siden.

K: Sådan, er der et cirka årstal?

Z: 10 år.

K: Okay, så de sidste 10 år har du, har du så været hjemmegående?

Z: Ja, jeg går praktik andre steder Rema, hos forskellige sted jeg går.

K: Ja. Og hvordan har det, kan du prøve at fortælle lidt om de sådan, om den periode?

Z: Jeg synes også, at det presser meget. Det er svært, jeg forklare alt. Jeg kommer i forskellige, du prøver alt, (utydeligt, 14.12) hårdt ved hinanden. Og så det, jeg bliver også ked af det, hvad er det. Det er så der presser os.

K: Okay, så du føler, at du bliver presset?

Z: Ja.

K: Hvordan påvirker det dig sådan?

Z: Der er svær, der er nogen udlændinge, de kan ikke snakke alt. Vi lukker meget ind. Det er ligesom, det er (utydeligt, 14.37) der giver mig. Når vi snakker de andre, det er ikke godt. Men derfor vi kan ikke snakke.

K: Hvornår i sådan den periode du har været her, startede du med at lære dansk?

Z: AF, dengang, jeg går der AF, jeg lærte derovre.

K: Og det var hvornår sådan?

Z: Åh, det er længe siden. Det er meget længe siden. Jeg aldrig fik lært VUC eller 9. klasse andre sted.

K: Okay, og hvordan har du sådan, hvordan har du oplevet det med at komme hertil og ikke kunnet sproget og så skulle lære det? Hvad har det ligesom betydet for dig, at, at der har været sådan en eller anden, altså at du ikke har kunnet sproget, da du kom?

Z: Det er svært, hvordan vi forklarer vores problemer eller alt, eller vil, vil gerne, det er meget svært uden sprog.

K: Din. Nu først så, du er, du er gift?

Z: Ja, min mand og så er det to børn.

K: En dreng og...

Z: Én pige.

K: En pige. Og hvor gamle er de nu her?

Z: Bliver 25 og 15.

K: Okay, og hvor gammel er du?

Z: Næsten 45, jeg er født i 70. 11/11-70. Det er snart 45 år.

K: Okay. Ja, og da du så kommer hertil, kan din mand og hans familie noget dansk eller kan de kun tyrkisk?

Z: Tyrkisk i familien. Jeg kender en familie dansk. Men det er sjældent, at vi mødes.

K: Okay, men kan din, da du så kommer hertil, kan din mand da tale dansk?

Z: Ja, ja. Han taler dansk, også min svoger han taler godt dansk.

K: Okay, så har det ligesom hjulpet på, at du har kunnet lære det?

Z: Nej. Der er nogle ord, for eksempel hvis jeg spørger, så han svarer min svoger eller min mand han svarer.

(Pause)

K: Ja. Vil du ikke fortælle lidt om, om din oplevelse sådan af, her da, da du kommer, hvordan er det at komme hertil?

Z: Oplevelse det betyder?

K: Hvordan, hvilke tanker...

Z: Føler?

K: Ja, hvordan føler du og hvilke tanker har du ligesom haft, dengang du kommer fra Tyrkiet til Danmark?

Z: Det første omgang det var spændende og hyggeligt. Efter så jeg mærke på, jeg blev meget ked af det, jeg bliver alene her, jeg kan ikke tale for eksempel med hele det min mands familie, hvis jeg har problemer, så hvordan jeg skal sige, det føler jeg dårlig. Det er kort tid, jeg var glad for. Det efter det, jeg tænker, jeg bliver voksen og så det jeg forstår lidt mere. Hvis manden det (utydeligt, 19.11) og det mere forstå.

K: Ja. Men de taler tyrkisk derhjemme?

Z: Ja, de taler tyrkisk.

K: Og så når I er derhjemme, så taler I tyrkisk?

Z: Ja, børnene det snakker dansk.

K: Okay. Så altså, de snakker dansk også derhjemme.

Z: De snakker dansk. Når jeg snakker, og så de griner, så derfor, jeg genert, jeg snakker ikke.

K: Okay, vil du prøve at forklare det igen?

Z: De snakker dansk begge to, med det faren også nogle gange.

K: Men til dig snakker de tyrkisk?

Z: Tyrkisk og nogle gange jeg snakker dansk, de griner. De driller. Så jeg genert. Jeg stopper med at snakke.

K: Okay. Kan du huske, hvad for nogle forventninger du havde, da du kom hertil? Havde du nogle drømme om noget, du gerne ville? Nu sagde du, at du godt kunne tænke dig med kurser og noget uddannelse. Kan du huske hvilke drømme, du ligesom havde, og kan du prøve sådan at fortælle mig det?

Z: Jeg kommer en høj sted, og jeg vil hjælpe der andre. Jeg tænker på god uddannelse, og så jeg skal hjælpe også andre udlændinge. Jeg skal vise vej, jeg skal vise, hvordan vi skal klare det heroppe.

K: Men har du, hvad er det sådan ligesom der gør, at det ikke har kunnet lade sig gøre?

Z: En gang til?

K: Hvad for nogle ting synes du, hvis du skal nævne noget, der ligesom har gjort, at det har ikke kunnet lade sig gøre, de drømme du havde?

Z: For eksempel i skole, jeg tænker bare, hvis jeg får skole og jeg hjælper til andre mennesker. For eksempel nogen familier de har problemer, eller det er børnene, der har problemer, jeg vil gerne det er løsning på problemer, familier og børnene.

K: Ja, okay. De her forventninger, nu har du sådan, hvordan oplever du det i dag? Er der, i forhold til det du gerne ville, da du kom, og så der hvor du er nu, hvordan oplever du det? Hvordan har du det med det, altså sådan?

Z: Jeg har det ikke så godt, jeg er dårlig. Jeg lukker mig inde, og jeg kan ikke, jeg klare mere, fordi det fysiske, jeg har det ikke så godt. Det er tankerne, der hele tiden kommer.

K: Okay, så det fysiske, dét at du har ondt...

Z: Ondt og så moral også, det er ikke så godt.

K: Okay. Kan du, vil du prøve at forklare lidt mere om sådan, hvad det har betydet...

Z: Der er mange mennesker, der kommer herop, og de gift og kommer, og hurtigt de kursus og uddannelse, når jeg møder udenfor, jeg blev meget ked af det. Hvorfor jeg mistet, hvorfor jeg får ikke samme som andre. Det er forskelligt.

K: Men hvad tror du så har gjort, at du ikke har været sådan, altså, har haft ligesom de samme, sådan muligheder som de andre?

Z: De andre, de er mere unge og så de, jeg kommer det lille by, det jeg er vokset op, det er meget stille og roligt, jeg kan ikke svare, jeg kan ikke, jeg altid siger det ja til voksne mennesker, som min mands familie. Men de andre ikke sådan. Det er ligesom det personlige, det er forskelligt.

K: Okay, ja. Kan du ikke prøve at fortælle mig om, nu var du så 16 år ikke, da du tager til, hvad kan du huske fra Tyrkiet?

Z: Jeg var glad for, jeg går skole. Mine lejekammerater, mine veninder og det hele. Jeg glad for min område.

K: Så de ting du ligesom nævner, da du kommer hertil, af sådan de problemer der kommer, det var slet ikke noget, du havde, da du var i Tyrkiet?

Z: Nej.

K: Hvordan, kan du ikke fortælle lidt mere om sådan, om din familie og din opvækst i Tyrkiet?

Z: Min familie, min mor og far dengang, de boede i Tyskland. 4 år. Det er min onkel og min svigerinde, der passer min farfar og så farmor, der passer til os.

K: Okay, så dine forældre arbejder i Tyskland?

Z: I Tyskland ja, kun min lillesøster sammen med dem. Men min onkel han er rigtig meget sød, han er meget godhjertet. Han elsker meget, han holder meget af os. Ligesom det er kærlighed, han giver alt.

K: Ja, okay, så det, så det er din onkel og bedsteforældre, der har opdraget jer?

Z: Min farfar og farmor, også det samme.

K: Okay, og hvor gammel har, har du været, da, da dine forældre er taget til Tyskland, tror du?

Z: Det er 11 år eller...

K: Ja okay, og så var de der 4 år, siger du? Og så kom de tilbage til Tyrkiet? Hvordan har du, hvordan var det, at de ikke var der? Altså, og snakkede I så i telefon sammen eller?

Z: Ja, med telefon, vi snakkede i telefon.

K: Okay, og hvordan sådan, hvordan har du oplevet det? Var det svært, at de ikke var der?

Z: Ikke så meget, fordi det hele familien, der elsker os. Altid de trøster os, det er ligesom det holder mig godt, vi skal ikke bliver ked af det, vi skal ikke savne det vores familie. Men min onkel det er rigtigt ligesom en far, han meget holder øje med os.

K: Ja. Hvordan husker du din skolegang i Tyrkiet? Var du glad for at gå i skole?

Z: Jeg meget glad for. De siger jeg var dygtig, inspektør ikke? Når jeg stopper, så jeg vil sige, jeg kan ikke fortsætte mere, jeg skal stopper, så han får ligesom chok, han siger du skal fortsætte. Du er god elev, du er dygtigt, du skal fortsætte udenfor, for eksempel (utydeligt, 26.15). Jeg siger desværre ikke, fordi der kommer andre ting.

K: Ja, så, så du fuldførte ikke 9. klasse?

Z: 9. klasse, det sommerferie jeg stopper og så ikke mere.

K: Okay, så du blev ikke helt færdig?

Z: Ikke færdig, ja.

K: Okay, og hvordan, kan du huske hvad du sådan tænkte?

Z: Jeg er meget glad for min skolegang, jeg var meget lykkelig med skolegang. Det når jeg kommer her, der er nogle elever, der går i skole ikke også, det er ligesom jeg mangler en (utydeligt, 26.55) jeg bliver meget ked af det, jeg savner det hele tiden. Jeg drømmer om min skolegang.

K: Hvad for nogle tanker. Det ved jeg ikke om du kan huske, men kan du huske om du har gjort dig nogle, altså var du klar over, at, at, hvad for nogle tanker havde du gjort dig om at, at vokse op i Tyrkiet, da du sådan ligesom vokser op, havde du tænkt at du skulle bare bo i Tyrkiet, eller var du klar over, at du måske skulle, skulle giftes og til et andet land?

Z: Jeg tænkte første omgang det uddannelse, jeg fortsætte derovre.

K: I Tyrkiet havde du sådan tænkt?

Z: Ja.

K: Kom det som et chok, da du så fik at vide at...

Z: Ja, lige pludselig.

K: Kan du ikke fortælle om, om den, altså fordi det er jo sådan lidt utraditionelt i forhold til hvordan man gør det i Danmark.

Z: Jeg er meget ked af det, det er lige pudselig, det er rigtigt, at jeg skal blive gift, så jeg bliver meget ked af det. Jeg bliver meget græder. Det er rigtigt nok. Det er ligesom det stopper min liv.

K: Altså havde du hørt om det, eller kom dine forældre og sagde til dig sådan?

Z: Det er forældrene, der siger til mig, og så det er min mands familie, der kommer der og min mand også han kommer også.

K: Okay, kan du ikke prøve at fortælle mig om hvordan, altså hvordan forløb det?

Z: Jeg ved det ikke, jeg forsøgte også, hvad er det, er det nu rigtigt, at jeg skal blive gift? Det er ikke løgn, jeg skal stoppe alt. Andre familie. Det er svært at forklare. Jeg er ung, hvordan jeg klare alt? Er det mand, min mands familie, svigerinde, alt, det er stor familie.

K: Hvor gammel var din mand på det tidspunkt?

Z: Vi er 7 år mellem.

K: Okay, så han er ja, ja. Og han havde, da du så kommer til Danmark, har han da et job?

Z: Han arbejder på en, dengang det for mange år, eller 4-5 år hvis du arbejder, så du får fra fagforening. Han arbejder forskellige steder.

K: Okay, har han nogen uddannelse?

Z: Nej.

K: Okay. Hvordan, hvordan, hvor længe siger du, at han har været i Danmark, da du kommer hertil?

Z: Måske det er 7 år.

K: Okay, hvordan i dag, hvordan, hvor bor I henne?

Z: Vi bor i Granparken.

K: Okay, og der bor I dig, og din mand og dine børn?

Z: I første omgang vi bor sammen med min svigerforældre.

K: Okay, i hvor lang tid?

Z: Det 4 år.

K: Okay, og så er I så flyttet?

Z: Ja, efter, efter dreng vi flytter.

K: Okay, og hvordan er det?

Z: Det var godt, hvis vi flyttede i første omgang, det er mere bedst.

K: Okay, vil du fortælle lidt mere om det. Hvorfor?

Z: Vi selv bestemmer. For eksempel hvis vi bor alene, men vi bor sammen, så det er svigerforældre, der bestemmer. Jeg skal arbejde, jeg skal hjemme arbejde, jeg skal uden for, jeg skal klare alt. Det er ligesom, de giver mig opgave.

K: Ja. Og det er der ikke mere, altså efter at I flytter, så bestemmer de ikke?

Z: De stadigvæk de bestemmer.

K: Okay, også i dag?

Z: Det er nogen gange ja.

K: Okay, er det sådan, hvordan har du det med det?

Z: Det er ikke så godt, jeg er utilfreds med det sådan.

K: Og gør du så noget ved det? Kan, altså er der noget du synes, du kan gøre, eller?

Z: Jeg er meget sur til mig selv. Men hvis jeg siger noget, jeg får måske store problemer.

K: Okay, så du siger...

Z: Derfor jeg vil ikke sige noget. Så jeg tænker bare, det er gammel. Det er gammel mennesker, så jeg lader være med at svare, det er svært at forstå.

K: Hvordan er det sådan?

Z: Det er ikke, dårligt.

K: Okay, men altså nu bor I så ikke sammen længere. Ser I dem tit?

Z: Vi bor samme sted.

K: Okay, nå så I bor...

Z: Ikke langt væk.

K: Okay, hvordan, altså I samme bygning eller?

Z: Nej, ikke langt væk, for eksempel herfra til her (illustrerer).

K: Ja. Så I ser hinanden tit?

Z: Ja, tit.

K: Hvordan, hvordan er det så, skal I ligesom lave noget for dem?

Z: Ja.

K: Fordi de er ældre?

Z: De forventer mange ting fra os.

K: Okay, og hvad er det for nogle ting?

Z: Gøre rent, papir ordne, os så det invitere, det er ligesom det er baby vi skal trøste. Hvordan...

K: Trøster ja.

Z: Det er ligesom baby, jeg mener.

K: Ja, passe på, tage sig af.

Z: Ja.

K: Okay, hvor gamle er de, og hvor mange er de?

Z: 78 år.

K: Okay, og hvad laver de nu, de er så?

Z: De er pensionister hjemme?

K: Ja. Hvad med din egen familie hjemme i Tyrkiet, har I, har du kontakt med dem?

Z: Med telefon ja.

K: Okay, hvor ofte?

Z: Det er hver uge.

K: Okay, og hvordan, hvordan, hvad snakker I så om?

Z: Hvordan vi har det, godt eller hvordan det går, på grund af vejret, de naboerne jeg spørger, nogen min veninde jeg spørger om det.

K: Fortæller du så også om, hvordan det går her?

Z: Nej, de kender ikke hvordan jeg har liv her. Jeg viser dem så det er ligesom jeg er lykkelig, jeg er glad, og alt.

K: Okay, hvorfor, gør du det for deres skyld eller?

Z: Det hvis jeg siger hvordan det hjælper, hvordan, og så de selv også ked af det. Det er ikke så godt, jeg tænker.

K: Så det er sådan for at beskytte dem?

Z: Ja. Det er ikke så godt.

K: Okay. Så, så, hvordan har du det så med, når du taler med dem at, at, at sige, at du har det godt her og er lykkelig, når det ikke sådan...

Z: De spørger hvordan det går, jeg siger har det godt, alle sammen er sund og rask, ingen fejl. Min far han er meget blødhjertet. Hvis han hører nogen, én lillebitte ting, måske han bliver meget syg, han bliver dårlig.

K: Hvordan, hvad med din mor?

Z: Min mor hun er mere stærk end min far.

K: Er der, kan du sådan, er der nogen, kan du fortælle din mor nogle ting, som du ikke kan fortælle din far så? Eller fortæller du heller ikke til hende noget?

Z: Én dag jeg vil gerne spørge, jeg vil gerne en dag spørge til hende. Jeg var lille og så hvordan de tror på, de andre familier jeg ikke kender jeg gifte, måske jeg familie det dårlig, dræber eller narkoman, de ikke kender, hvordan de tror på, ukendt familie og så gift din datter. Måske jeg, familie måske dræber mig eller det, jeg tænker det er meget forskellige ting. Måske de slår eller jeg er meget dårlig, måske jeg er sulten, eller hvordan det.

K: Og det spurgte du hende så om?

Z: Ja, nej. Én dag jeg vil gerne.

K: Okay, okay en dag vil du gerne.

Z: Ja.

K: Men tror du, at hun, hvad tror du, at de tænker om det?

Z: De bliver ked af det? De selvfølgelig de bliver ked af det. Altid de siger det, mine søskende også, min far og mor. Hvis de kigger på mig, de bliver også ked af det. Jeg var ung jeg gift. De kender godt det svært at klare.

K: Nu, du siger, at du stadig har en søster i Tyrkiet. Er det, er hun så blevet gift i Tyrkiet?

Z: Ja, hun er gift i Tyrkiet.

K: Er det også et arrangeret ægteskab?

Z: Nej, nej, nej.

K: Hun har selv bestemt?

Z: Hun selv bestemmer, kun mig.

K: Det er kun dig?

Z: Jeg var som pige.

K: Og hvordan, hvad er det, hvorfor, hvorfor har det ændret sig?

Z: Dengang det sådan, det alt sammen det familien, der bestemmer. Hvis det familie, det god familie, de tænker det godt familie, de skal gifte sig.

K: Og så fordi din søster er lidt yngre, så har de...

Z: Lidt yngre ja.

K: Så har de ombestemt sig?

Z: Det er rigtigt sådan. Jeg var mere stille, det er personligt også.

K: Okay, okay, så for dem var det ligesom en hjælp?

Z: Det er stadigvæk det samme.

K: Okay, så det er det samme, der er det samme der sker også?

Z: Ja, hvis der er nogen, der har lille problemer, så de kan godt svare, de klare at, jeg tænkte på, at jeg bliver ked af det, det er ikke så godt, så måske de bliver syge.

K: Ja. Men, men når der sådan ligesom er de her forskelle, på at du har, at dit ægteskab er blevet arrangeret ikke, og din søsters er så ikke, hvad er det, hvad er det der gør, altså hvordan er det i dag?

Z: Ikke mere.

K: Okay, så der, nej, det bliver ikke arrangeret på samme måde?

Z: Nej.

K: Okay. Hvad tænker du sådan om, altså hvad tænker du om det hele sådan?

Z: Det er min side, det er ikke så godt. Men det er nu okay, det er ny generation, det er meget heldig. De selv bestemmer og de selv bestemmer alt. Kun hvis en mand og, mand og kone, de bestemmer alt.

K: Okay, men hvordan har du det sådan i forhold til din egen mand?

Z: Ja, han er god person. Det er ligesom det, han mere høre i kultur. Han vil gerne hjælpe selvfølgelig far, mor, alle sammen. Nogen gange det er ikke så godt.

K: Kan du forklare lidt om det?

Z: Hvis du tænker det andre altid, det er ikke så godt.

K: Nej, altså fordi man så ikke tænker på sig selv, eller hvad tænker du?

Z: Ja, han tænker ikke på sig selv eller os plus mig.

K: Ja, dig.

Z: Ja. Nu han tænker, men det bliver meget for sent, det er næsten 28 år vi er gift.

K: Okay ja. Kan du fortælle lidt om sådan, altså om jeres forhold?

Z: Hvordan?

K: Ja, hvordan du oplever det her forhold med en, du ligesom ikke selv har valgt?

Z: Jeg siger det okay.

K: Kan du, kan du tale, altså de ting, nu siger du at du lukker dig inde og ikke fortæller din mor og sådan. Har du nogen gange tænkt på, om du kunne snakke med din mand om det? Og fortælle ham hvordan du har det her?

Z: Nej. Det er svært han forstår.

K: Okay. Hvad tror du, der ville ske?

Z: Det fortsætter ligesådan.

K: Okay, det ville ikke ændre noget?

Z: Nej.

K: Nej. Hvordan tror du, at det påvirker dig, at du ligesom lukker det inde sådan?

Z: Ja (utydeligt, 38.37).

K: Hvad tror du, det gør? Og sådan.

Z: Jeg bliver meget syg, og så jeg kan ikke sove, uro i min krop og alt.

K: Har, i din fritid og sådan, har du da, ser du da nogen veninder?

Z: Ja, ja.

K: Er det så tyrkere også?

Z: Nej, det er danskere også.

K: Okay, så der snakker I dansk sammen?

Z: Ja, vi snakker dansk sammen. Efter min sygdom jeg, min person også det meget skifter, ændrer sig. Jeg skal også tænke mig selv. Det er fordi jeg tænker det altid det er andre. Nu jeg tænker nej, jeg skal også hjælpe mig selv. Så jeg kommer ud nogen steder, for eksempel en sprogcafé, ude i kirke, jeg har lært mange steder, så jeg kommer. Så jeg kender nogen person. Vi mødes nogen gange. Og jeg har haft også mentor. Vi snakkede sammen.

K: Og kan du fortælle sådan, snakker du med mentoren om, om de, nogen af de ting du sådan?

Z: Nej. Nej. Vi går tur og andre ting.

K: Okay, og hvad snakker I så om, sådan er det så?

Z: Det er godt, det tankerne er væk, når vi mødes.

K: Okay, men det er ikke sådan i forhold til, hvordan du har det med din familie og sådan?

Z: Nej.

K: Okay. Det er der ikke sådan nogen, du fortæller?

Z: Ikke dybt jeg taler. For eksempel hvis du spørger, så jeg fortæller, men ikke dybt. Det er første gang, jeg snakker.

K: Okay. Nu siger du, at dit sygdomsforløb har ændret, altså gjort noget ved dig og ændret dig lidt, sådan. Kan du prøve at forklare det? Hvordan oplevede du det? Og hvad er det, det har ændret?

Z: Det er meget, det er kræftsygdom, det er meget hårdt sygdom. Det er svært at vide død eller liv. Det er heldigvis, det min det godartet. Så jeg bliver behandlet, og så det gik godt. Efter det jeg tænker, det er måske en chance til mig, og så det viser, jeg skal tænke mig selv så hvordan jeg bliver lykkelig, og jeg skal gå den vej. Ikke mere. Jeg skal stoppe dem der giver mig trist eller ked af det, jeg gider ikke kontakt med mere. Jeg lidt sortere min veninde og familie, i min mands familie. Det er sjældent, at vi møder. Derfor nogen gange jeg vil fint tøj på, jeg make-up, det er ligesom, jeg har maske på ansigtet jeg går ud. Jeg gider ikke give andre det kedeligt og trist, jeg vil

gerne lykkeligt sammen, én time eller to time, jeg blive glad, så det hyggeligt sammen med dem. Det er godt. 3 uger jeg kom ikke, første gang jeg kom i center øst. Jeg lukker mig inde i hjemmet. Men det svært at komme ud i gang.

K: Jeg kom til at tænke på, har du nogensinde altså, besøger du nogensinde Tyrkiet og dine forældre i Tyrkiet? Er I på ferie?

Z: Ja, på ferie. Og min familie, min familie også stor. Tiden går hurtigt, jeg er meget glad for.

K: Hvor ofte tager I til Tyrkiet så?

Z: Det er forskelligt. Det er 4 år, 2 år.

K: Okay. Hvornår var I der sidst?

Z: 2 år siden.

K: Okay ja, og hvad gør I så, når I kommer til Tyrkiet?

Z: Jeg var alene sidste gang. Jeg bliver sammen med min familie. Min søster, far og mor, bror.

K: Hvor, og hvor lang tid er du der så?

Z: Det er 5 uger.

K: Okay og hvad, vil du fortælle lidt om det?

Z: Min bror han er, har en restaurant tæt på stranden. Vi besøger tit den, og så går ud i byen. Vi bliver sammen med naboen, og det kommer der mange gæster, og så vi besøger dem.

K: Og hvordan har du det, når du er i Tyrkiet?

Z: Jeg har det meget godt. Okay, det er fysisk, jeg har, det er nogen gange, det er ikke så godt. Men altid de siger det min søster også, når du kommer fra Danmark, med din ansigt meget bleg og du ulykkelig ser ud. Efter de 5 uger, når du er færdig med din ferie, hun siger det, du meget ændrer sig. Det hele. Det er rigtigt, det er alle sammen de siger det, her i Danmark også, de siger det.

K: Hvad er det, der gør det, tror du?

Z: Det giver nyt liv til mig. Jeg savner. Det selvfølgelig det er kort tid. Jeg er glad for at min familie, det er hvordan det er ligesom (utydeligt, 43.37).

K: Okay ja, så det er mere dig, der også. Du kan være mere dig selv?

Z: Ja, fordi jeg er gift tidligt, så alle sammen de tænker meget, det er meget jeg bliver syg.

K: Har du nogensinde overvejet at, om, har du nogensinde haft lyst til at flytte tilbage til Tyrkiet?

Z: Det vil jeg gerne, men nu det er svært. Jeg kan ikke klare derover også.

K: Du kan ikke, en gang til?

Z: Jeg kan ikke klare derover Tyrkiet også. Det er meget svært. Det er ligesom de kender, det er meget hurtigt, jeg kommer fra udlandet.

K: Har din mand sådan nogen gange snakket om, har I snakket om nogen gange at, om at tage tilbage til Tyrkiet, eller er han glad for at være her?

Z: Han er glad for her, jeg også glad for her, fordi mange år jeg bor her, det kun, det 16, 28 år, jeg bor her. Det er stille område her, det er stille og roligt. Det er reglerne, der er godt. I Tyrkiet det er lidt mere det svært.

K: Ja okay, hvordan?

Z: For eksempel, hvis du kender det en person, hvis du har penge, så du meget godt. Du kan godt klare alt.

K: Og hvis ikke... Hvordan har du det med at bo i Vollsmose? Er du glad for at bo her?

Z: Jeg er glad for det. Mange år jeg bor her. Jeg har gode naboer. Alle sammen de kender hinanden.

K: Hvad betyder det for dig, at der ligesom er andre tyrkere i området også? Altså snakker du med nogle af de tyrkere, der er i området, eller, og betyder det noget for dig, at der er andre tyrkere og andre, der har, der ligesom har oplevet de samme ting som dig? Med at være flyttet til Danmark?

Z: Det er nogen, der har det ligesom mig, og de har det ikke så godt. De kom ud og arbejde, de taler ikke godt dansk, det er svært at integrere. For eksempel jeg vil meget gerne komme det forskellige steder, men jeg er genert, jeg trækker tilbage, hvordan jeg kan komme ind. Hvis jeg kan ikke klare alt, jeg ikke forstår alt.

K: Så det at du er genert, gør...

Z: Ja, det er genert...

K: Det gør, at du ligesom ikke, det har gjort det sværere for dig at sådan integrere sig, synes du?

Z: Ja, det er svært. Det er for eksempel nogen der kommer der 5 år, 6 år, maksimum 10 år, de taler perfekt dansk. Ved siden af, jeg er meget genert.

K: Ja okay. Hvad, hvad tænker du sådan om at integrere sig? Når, når, når, når man, når du sådan snakker om integration, hvad forstår du ved det, hvad er det du tænker for nogen ting, man skal gøre for at integrere sig?

Z: Det er at lære mere kultur. For eksempel hvordan de holder det helligdage, alt. De regler der er, for eksempel der er nogen, de kommer, der er nogen, der kommer og snakker alt, hvad hedder det, nyhederne.

K: Ja. Men, men, men den, der synes du så, at din generthed har gjort, at det også er svært nogle gange?

Z: Ja, det genert.

K: Hvordan, hvordan vil du beskrive det, er der nogen eksempler?

Z: Hvis jeg forstår ikke en ting, så det betyder for meget.

K: Okay, så det hænger lidt sammen med det sproglige også, at du bliver genert over, at du ikke sådan altså snakker sådan helt flydende dansk.

Z: Det er nogen gange jeg er glad for, okay jeg taler ikke så godt dansk, men alligevel jeg har danske veninde, jeg mødte. Jeg kom ud gang kirke.

K: Vollsmose Kirke?

Z: Ja, Vollsmose Kirke.

K: Kan du prøve at fortælle lidt om...

Z: Og så det hjælper, de taler lidt dansk. Fordi hjemme jeg taler ikke dansk, så det ligesom fylder mit ørene.

K: Og hvad, hvad, hvad laver I, i kirken?

Z: Det er håndarbejde, og så vi snakker. Ligesom jeg ville bruge min tid og lære lidt mere dansk.

K: Ja okay, så det er lidt en kombination af at møde danskere og så lære sproget, sådan.

Z: Ja, lære sproget og så lære hinanden.

K: Er du genert, når du er derovre også så, eller?

Z: Ikke så meget fordi det alle sammen, de ikke så ung, det meget hjælper så.

K: Okay, så det er fordi, der er nogen, der har det lidt ligesom du også har?

Z: Ikke så meget udlændinge, det er mest danskere.

K: Ja okay, ja. Nu nævner du så, at du er ovre i kirken. Vil du prøve at fortælle mig lidt om, om din religion og trosretning?

Z: Vi ikke siger det nej vi skal gå kirke. Vi meget åben, vi alevi. Vores tradition alevi.

K: Alevi, okay. Og hvad, kan du forklare mig lidt om, hvad det sådan betyder?

Z: Vi åben til alle mennesker. Det er lige meget kristne er det sådan, er det sådan er det sådan. Mennesker er mennesker, vi tænker på.

K: Okay. Og hvad betyder det sådan i praksis? Altså beder I og eller går I i kirke og til bøn?

Z: Nej, vi går i kirke.

K: I går i kirke eller ikke?

Z: Nej, ikke. Det vores, det er lidt anderledes. Det spiller (utydeligt, 49.17) og hører anderledes vores.

K: Okay, kan du fortælle lidt om, hvordan det så foregår?

Z: Der er mange folk der sidder, og så de hører, det er ligesom en præst eller en (utydeligt, 49.28).

K: Okay, og hvor foregår det henne?

Z: Ikke heroppe, i Tyrkiet.

K: Okay, i Tyrkiet. Og hvad så her i Danmark?

Z: Jeg slet ikke, jeg ikke selv, jeg set kun i fjernsynet.

K: Okay, ja okay, men hvad så her i Danmark? Hvordan gør I, altså?

Z: Ikke noget.

K: Ikke noget, nej okay, hvad betyder religion for dig? Er det vigtigt for dig eller er det ikke sådan så?

Z: Selvfølgelig jeg tror på gud. Jeg ikke kan sige det nej, den er sådan tænker det andre måde. Ikke (utydeligt, 50.11). Jeg har ikke grænser. Det mennesker er mennesker. Vi, jeg er ikke, jeg er ligeglad hvad de tænker om. De selv bestemmer.

K: Jeg kigger lige her, 2 sekunder. Hvad for nogle ting, kan du ikke først fortælle mig lidt om, hvordan har det været at tilpasse sig til Danmark. Hvad for nogle ting har, er der noget, du har oplevet som rigtig svært, og er der noget du har oplevet som, som knap så svært i forhold til at sådan vænne sig til at være i Danmark og tilpasse sig?

Z: Nu eller?

K: Jamen sådan i hele perioden, da du kommer hertil og sådan, er der noget, der er blevet lettere, og hvad har været svært?

Z: Det sproglige det er svært.

K: Det sproglige, okay. Og hvad har det betydet for dig.

Z: Det har betydet for alt. Du kan ikke kommunikere til andre, hvis du kan ikke snakke.

K: Okay, så det sproglige er det væsentligste?

Z: Ja.

K: Ja, okay. Hvad for nogle ting er vigtige for, at man føler sig godt tilpas i et nyt land udover det sproglige? Sådan. Er der nogle andre ting, du kan nævne, der sådan har været?

Z: Ikke så meget nej. Det sproglige er mere vigtigt, synes jeg.

K: Okay. Hvad med sådan som økonomi og sådan, er det noget du, er det noget, der fylder noget for dig, eller er det noget din mand ligesom tager sig af, eller hvad?

Z: Økonomi (utydeligt, 52.20).

K: Er det noget sådan du bekymrer dig om eller er det noget din mand ligesom sørger for?

Z: Nej.

K: Det gør du ikke?

Z: Nej. Fordi vi får penge.

K: Ja. Hvordan, hvordan i forhold til din familie, er der noget med sådan at sende penge hjem eller, eller?

Z: Nej.

K: Nej, det er der ikke. Okay. Ja. Jeg kigger lige her.

Z: Jeg har også glemt at sige, at jeg kender nogen her, Liv, hun er rigtig meget sød, meget god person. Jeg var heldig, lige pludselig vi kendte hinanden.

K: Ja, så det var tilfældigt.

Z: Ja. Det er ligesom det viste det vej, og så jeg kendte hende og så jeg kommer akupunktur, og så vi snakkede sammen.

K: Ja, hvad, hvad betyder det, sådan for dig, at der ligesom, at der er nogen, der ligesom Liv (medarbejder på Vollsmose Kulturhus) tager sig af, at du møder hende?

Z: Det er meget sikkerhed. At ligesom garanti. Det er svært at forklare på dansk.

K: Og hvordan, betyder det så noget for dig sådan bagefter?

Z: Det var godt, at jeg, hvis, efter mødes med Liv. Jeg er meget glad for, jeg blev lykkelig, fordi når jeg kigger hende og hun elsker, det er kærlighed meget, det betyder meget. Okay, det er meget med sprog, men alligevel det er vores kropssprog. Det er også nok.

K: Okay, så det gjorde dig...

Z: Jeg er glad for når jeg mødte hende.

K: Ja. Jamen er der et eller andet du sådan tænker at?

Z: Ja, jeg er glad for, at når jeg tænker hende.

K: Ja, det kan jeg godt forstå, hun er også, hun er dejlig.

Z: Godhjertet. Hun er meget godhjertet.

K: Ja, meget. Er der noget du sådan tænker, at du ikke har fået fortalt mig, sådan i forhold til sådan de ting, jeg har spurgt om? Er der nogen historier eller eksempler eller nogen oplevelser du har haft, du gerne vil fortælle?

Z: Jeg, hvis jeg taler meget godt dansk eller jeg får uddannelse, så jeg hjælper også mine børn. Så den er minus for eksempel, jeg kan ikke hjælpe. Jeg viser det vej hvordan det skal gå. Det mere hjælpe.

K: Hvordan har du det i forhold til dine børn? Hvordan, altså hvad laver de nu her?

Z: Min søn han er hjemme. Han begyndte Falch, han er stoppet. Han ikke får uddannelse. Min datter hun går i skole, 9. klasse. Okay, jeg siger til min datter for eksempel, det kan jeg godt, hun får hjælp, lektiehjælp her fra biblioteket, sprogcafé og forskellige steder, jeg hører fra andre, så det er sådan, hun kan godt bruge hjælp. Jeg fortæller til hende.

K: Ja, og hvad med din søn, har han så, ved han vil lave, vil han lave noget andet?

Z: Han er svær at komme i gang.

K: Okay, hvorfor har han...

Z: Han stoppede, hans arbejdskammerat var han uenig med, arbejdskammerat. Så jeg blev meget ked af det dengang. Fordi jeg manglede uddannelse, så jeg ville meget gerne det mine børn de fik god uddannelse.

K: Ja, jamen er der nogle andre ting du sådan er kommet i tanke om, eller du synes, du sådan vil uddybe. Jeg synes, jeg sådan er nået godt rundt om det jeg sådan har.

Z: Jeg håber, jeg forklarer det godt.

K: Ja, det er rigtig fint. Jamen, hvis ikke der er mere sådan, så vil jeg sige tak, det var meget fint. Jeg vil lige stoppe den her så.

Del 2: Efter interviewet kom hun tilbage, for at fortælle mig noget, hun var kommet i tanke om, som hun fandt vigtigt.

K: Så. Ja, nu kører den igen.

Z: Så dengang for eksempel vores generation de kommer, det danskerne det er svært, de forstår for eksempel vi bor sammen mange familie, og så vi vil gerne komme ud og lære mere dansk kursus. Det svære ved det, det er kommunen eller andre. Det er ligesom de presser familien fra familien, men den nye generation de er meget heldig. De kommer og de går med det samme i kursus, de skal lære uddannelse. Det før det var ikke sådan. Derfor det er svært at forstå, hvorfor de unge de ikke går kursus eller andre sted, de kun arbejder. Dengang det danske også det er meget koldere og ikke så kender udlændinge, og hvordan de holder udlændinge ud i gang integrere. De siger vi kan ikke integrere i Danmark, lære ikke dansk. Vi vil gerne, men det var ikke sådan dengang. Meget anderledes. Meget forskelligt. Nu det er meget heldigt ja, ny generation. Derfor vi taler ikke godt dansk.

K: Nej, så du føler også, at der...

Z: Det danskerne nu det kommer kender det mere os ikke også, der mange, så det mere forstå. Så de gerne vil hjælpe nu. Men det er mange år siden, det er 25 år siden, det var ikke sådan. 20 år siden var ikke sådan.

K: Så det handler også om, hvordan I ligesom, at, at de har været klar til at tage imod jer, og hvordan I er blevet taget imod sådan?

Z: For eksempel dengang jeg boede i Vollsmose (det gør hun stadig), der er mange danskere. Ikke, hvad hedder den, de kun hilser på hinanden, hvis de taler, hvis de inviterer og hvis de kommer og besøger, og måske vi lærer mere dansk. Det er hjernen det er mere frisk, og så vi lærer mere hurtigt dengang. Nu jeg prøver at være god, men jeg kan ikke huske næste gang. For eksempel et år, jeg glemmer.

K: Så det handler også om, at man kommer i gang med det samme, mens man er ung og, ja?

Z: Ja, derfor jeg vil sige. Måske det er vigtigt.

K: Ja, det synes jeg.

Z: Jeg manglede det. Jeg synes det manglede dengang. Jeg giver også skyld til danskerne.

K: Ja, og sådan, jeg kan høre på dig, at det også er sådan kommunen og...

Z: Ja andre, fordi der er mange der er ung, der er min generation, der er rejste tilbage, de ikke kom her Danmark, på grund af forældre de bestemmer måske de vil lukke ind i huset, de skal ikke komme ud og lære mange ting. Der er mange, der kom og rejste tilbage, på grund af det, det familie. Det er synd for dem også. Det er sådan, det er heldigt, og så det er uheldigt.

K: Jamen der er jeg glad for, at du lige kom tilbage og fortalte.

Irem

Interviewer:	Kim Lindgaard Jørgensen
Interviewperson:	Irem
Dato for interview:	3. februar 2015
Varighed:	46.04
Sted:	Vollsmose Kulturhus
Øvrige oplysninger:	Oprindelige navn Fatma. Irem anvendes, da der er flere med samme navn.

I: Det kan også godt være, jeg kan ikke være hel en time, 40-45 minutter.

K: Det er i orden.

I: Kan det være passe?

K: Ja, det, det kan sagtens lade sig gøre. Og hvis der så er et eller andet, som jeg ikke helt har fået nået, så tænker jeg, at det eventuelt kan være, vi kan mødes en dag.

I: Ja, altid.

K: Jamen skal vi så ikke bare gå i gang?

I: Jo.

K: Først og fremmest, vil du så ikke fortælle lidt om din familie? Om...

I: I Tyrkiet?

K: Ja, i Tyrkiet.

I: Vi er fire søskende. To af dem her i Danmark, to af dem i Tyrkiet. To piger og to drenge. Pigerne er her i Danmark, drengene i Tyrkiet. Så ja, de er alle sammen gift og har børn, min mor og far de lever stadigvæk, og de er også i Tyrkiet. Så. Jeg kom her, da jeg var 18 år, efter jeg blev gift, ja, og så.

K: Hvordan, kan du prøve at fortælle lidt om, hvordan at, at du blev gift?

I: Det var sådan noget en arrangeret ægteskab. *Men* det er sådan noget familie, min far han er ikke sådan bestemme over det hele, så vi er meget åben, og det er mig, der har bestemt, mig der har taget beslutningen. Altså min søster hun er gift her i Aarhus, og så mine svigerforældre og min søsters svigerforældre, de kender hinanden og går og siger bare tillykke med jeres svigerdatter og sådan noget, så har vi set nogle billeder og videoer og sådan noget, så har vi spørger efter mig, hvem er hun, ikke? Så har vi taget et billede fra mig, fra min søsters bryllup, og så vist min mand, og så han kunne godt lide det, han siger bare, okay vi går og hedder det ikke fri, ja, men så de har ringet til os i Tyrkiet, så har de sagt vi vil gerne komme og fri til jeres datter. Så siger min far

okay, I kommer med drengen og de ser hinanden, hvis de vil gerne have det, så bliver det okay, hvis hun ikke vil have det, så rejser I tilbage. Så er de kommet, det er rigtig rigtig sjovt, at jeg kunne ikke lide ham, han kunne heller ikke lide mig. Altså, det er en, det er en sjov historie, som at fordi min mand han elsker bare sådan, moderne kvinder kan jeg sige, altså jeg havde tørklæde dengang, altså jeg har taget den af efter jeg blev gift, og så begyndte jeg at gå med tørklæde igen for tre år siden. Så jeg gik med kort nederdel og sådan. Altså efter jeg blev gift. Så han kunne ikke lide mig, og jeg kunne ikke lide ham, men jeg ved det ikke, hvad der skete, du ved det der med kommunikation, da vi kom ved siden af hinanden, så begyndte vi at kunne lide hinanden. Og han har sagt, jeg håber, de siger nej, og vi rejser til Istanbul, og så bare finder en med kort nederdel. Og jeg siger også til ham, I rejser tilbage, jeg har sagt til min far, jeg vil ikke have ham. Så han siger bare, bare snak med ham, fordi de kom helt fra Danmark. Og du behøver ikke gift, bare sid og snak med ham, sid på en værelse og sig selv, jeg kan ikke lide dig. Da vi sidder ved siden af hinanden, der tændte noget, jeg ved det ikke, altså bare, så jeg kan lide ham. Han siger også med det samme, okay, jeg siger min far, pigerne siger ja, pigerne siger ja så, så skete det bare. Så blev vi forlovet, og vi bliver forlovet i et halvt år. Så blev vi forlovet i '95 i januar, så blev vi gift juli '95.

K: Og så, og der bliver I gift i Tyrkiet?

I: Ja.

K: Og så tager I så her til Danmark?

I: Ja, efter to måneder, fordi jeg var kun, jeg blev 18 i juli måned, og jeg blev også gift i juli måned. Og så derfor jeg fik ikke visum med det samme, så ventede jeg to måneder i Tyrkiet hos mine forældre, så kom jeg til Danmark. Så, ja.

K: Og hvordan med din søster? Det foregik lidt på samme måde så?

I: Ja. Ja. Så. Det bliver også samme, det var normalt, det er normalt, det var også normalt. Jeg kommer fra en stor by, som ligesom i starten, jeg er opvokset der. Selvom vi er opvokset i en stor by, vores familier er bare meget, holder sin kultur og vi er opvokset meget stram regler. Min far han var meget dominant sådan på den måde, med tøj og man kunne ikke gå ud alene og du ved sådan, og det var også meget anderledes dengang, og nu børnene er mere frit, også i Tyrkiet. Men dengang det var mere sådan piger, fx jeg fik ikke lov til at gå i skole i Tyrkiet. Jeg fik lov kun til 5 år folkeskole, og så jeg ville meget gerne læse videre, men jeg fik ikke lov til det, fordi vi boede i en stor by, og han siger bare hvem skal passe på dig, se efter dig og sådan noget, du ved. Og selvom han er selv arbejde i domhuset, altså min far arbejdede i domhuset, og, men ja, jeg fik ikke lov til det, selvom jeg ønskede så meget. Men heldigvis jeg fik lov til at gå i skole her, min mand, og min mands familie, de var rigtig frit på den måde og de blandede ikke meget i vores liv, og vi har gjort alt vi ville. Altså nogenlunde, selvfølgelig. Altså jeg var også meget genert, og jeg er opvokset i en stram regler, så her i Danmark, altså jeg kunne gøre alt alene. Altså jeg kunne gå i byen, og jeg kunne, ikke sådan om natten, du ved, det er slet ikke det jeg mener, men, så, og jeg fik lov til at gå i skole her. Selvom i starten, og jeg, det var sådan tanker, det er så dumme tanker nu jeg tænker tilbage, altså det er så dumme tanker, min mand han har altid sagt til mig, jeg skal gå i skole, og jeg skal ikke arbejde. Og jeg selv finder en

arbejde i gartneri og gik arbejde så, sådan du ved, og fik fagforening og sådan noget, du ved, sådan nogle tanker, det var det, så får man ret til alder og sådan noget så, nu jeg tænker tilbage og ser bare hvor dumme tanker jeg havde, bare, altså hver gang han skulle køre mig på arbejde, han diskuterede mig hele tiden, han siger bare, du skal *ikke* arbejde. Du skal gå i skole, du skal have en uddannelse, men jeg var så dum.

K: Men hvad, det var så alligevel din egen beslutning, hvad du ville. Hvorfor begyndte du så at arbejde på gartneri?

I: Fordi det var eneste arbejde, jeg kunne arbejde, jeg kunne ikke snakke dansk. Altså hvor kunne jeg arbejde, når man ikke snakker dansk, så det eneste enten rengøring eller gartneri. Så har du ikke andet muligheder. Men jeg synes at, selvom det var sådan noget en dum beslutning, jeg arbejdede i 3 år, men jeg fortryder heller ikke så meget, fordi at jeg har lært meget på arbejdet. Og jeg har lært at kende mange danskere derfra. Og jeg har stadigvæk en veninde, som jeg har haft ca.17 år, og en dansk veninde og hun er en del af min, ligesom min søster, en del af min familie, kan jeg sige. Og når der sker noget, jeg ringer til hende Maria, hun er der med det samme. Altså vi er, jeg er også ligesom sådan til hende. Og, altså, så har jeg lært meget.

K: Kan du huske hvad du sådan tænkte dengang, i forhold til at du så valgte at arbejde i stedet for at, at tage en uddannelse, da du kom?

I: Jo, jo, altså det var sådan tanker at du skal, jeg skal have noget fagforening, altså som fyldte, og så har du ret til alt, det tænkte man på den måde, men nu, nu ved jeg hvordan det er, men det betyder ikke noget.

K: Hvad så efter de 3 år, hvor du var på gartneriet?

I: Så, ja, jeg var, ikke efter 3 år, ja, altså, de første tre år, jeg har ikke arbejdet, fra jeg kom til Danmark, fordi jeg fik min datter, jeg var, jeg blev gravid med det samme. Så fik jeg min første datter efter 9 måneder. Og så efter halvandet år, så blev jeg gravid igen, eller efter halvt år tror jeg, så blev jeg gravid igen. Så fik jeg min søn, det var sådan halvandet års mellemrum mellem dem. Så min søn var 1 år gammel, da jeg begyndte at arbejde, så det vil sige efter 3 år, jeg kom til Danmark, efter 3 år jeg begyndte arbejde. Så jeg var hjemme indtil den periode. Så efter 3 år, så blev jeg gravid igen, 3-4 år, og så fik jeg min sidste datter. Så gik jeg ikke arbejde mere. Så, ja, så begyndte jeg at gå i skole. Jeg begyndte med sprogskole. Og så, efter jeg færdig med sprogskolen, så kom jeg i en kursus, som jeg havde slet ikke ønsket mig, men nu tænker jeg, at det var en skat, som jeg fik. Og jeg begyndte en kursus, så har det, så gik vi videre med den, så fik jeg 9. klasse bevis, og derfra så begyndte jeg til forberedelses til pædagogseminariet, og så kom jeg ind på pædagogseminariet, og så læste til sidste semester, men jeg var nødt til at stoppe pga. sygdom. Og jeg var ved at være færdig, jeg skulle skrive min bachelor. Så, men det er ærgerligt, men, men jeg fortryder ikke på den måde, fordi at selvom jeg havde, var, hvis jeg var færdig, og det var min drøm, bare en uddannelse, uanset hvad, bare en diplom i hånden. Men pædagogen jeg har selv valgt. Jeg ønskede at arbejde med børn af omsorgssvigtede. Men, nu tænker jeg bare jeg har kronisk migræne, og jeg har rygproblemer, og når man er selv syg, så har man ikke overskud til andre. Så selvom jeg har bare sådan en diplom, jeg kunne ikke arbejde, så, det var en hård omgang, jeg har været meget syg. Men alligevel, jeg har lært meget. Og den der som jeg har lært derfra, jeg bruger til min egne børn, jeg har 3

børn. Så, og jeg har lært også noget regler, for eksempel førhen jeg var bange for at, hvis der sker noget og kommunen eller et eller andet, hvis jeg får problemer med mine børn, jeg var bange for, de tager mine børn med det samme. Men nu ved jeg det, hvad foregår der, hvordan det er reglerne og sådan noget ikke. Så, det, det bliver meget sådan plus til mit liv.

K: Kan det, har det gjort nogen forskel, sådan, altså, hvad har det betydet for dig, at du også ligesom har fået lært det danske sprog, og så har fået en uddannelse?

I: Selvfølgelig det betyder så meget, og, ja, jeg var sur min mand dengang, da jeg kom til Danmark, og så han har kørt mig for eksempel hvis vores børn skal til lægen, han kører mig hen foran lægehuset. Så sidder han inde i bilen, og jeg gik selv ind, selvom jeg kunne ikke snakke så meget dansk, bare sådan halv-halv, du ved, noget er med tegnsprog og sådan noget, du ved, men alligevel, jeg var så sur og diskuterede med ham hele tiden, men nu takker jeg for ham, fordi hvis han ikke gjorde det på den måde, hvis han kom hele tiden med mig og efter mig, så havde jeg ikke lært noget. Nu, alting, hvis det er noget med kommunen, politi og, altså arbejde, alt muligt, jeg kan selv klare det.

K: Og det var noget han gjorde bevidst?

I: Ja. Og det betyder så meget til mig ellers du bliver en handicap, hvis du har ikke noget sprog så er du handicap. Altså, du kan ikke klare noget.

K: Kan du huske, hvordan du havde det til at starte med, da du kom og ikke, altså, kunne tale sproget? Prøv at fortælle lidt om det.

I: Det som jeg siger, du er en handicap, du forstår ikke noget, og du misforstår alt, fordi at mine børn de snakker også dansk derhjemme, og så jeg forstår dem, og jeg snakker også med dem, og jeg kan svare, selvom jeg ikke 100% perfekt og jeg, nogen ting jeg kan heller ikke eller forstå, men jeg forstår nogenlunde. Du misforstår alt, du tænker bare, de snakker om mig, når de snakker med hinanden, og jeg var første svigerdatter hjem, min mand, de er tre søskende, to brødre og en datter. Og selvfølgelig de snakker, jeg boede hos mine svigerforældre i 7 år, og min sviger, fordi de havde en stor villahus med 9 værelser, og med to badeværelser og sådan noget, så det en stor villahus de havde. Så vi boede sammen, og jeg har aldrig haft problemer med det på den måde, at de, altså det som jeg siger, at det var frit og sådan, derfor vi var meget i huset, vi var ikke sammen med min mand alene, så der var mange mennesker i huset, og så de snakkede dansk nogen gange med hinanden. Og jeg misforstod alt, altså, jeg tænkte bare, de snakker om mig, har jeg noget gjort forkert, altså når, du ved, og du kommer ny familie, så bliver du bare.

K: Ja. Hvordan var det at, at skulle bo sammen med, med din svigerfamilie? Og hvor var det henne?

I: Her i Tarup. Ja, hvad hedder det. Det, det var hårdt og godt. Fordi, min mand han er første dreng i familien, og min svigermor hun er meget, meget, meget elsker ham, kan jeg sige, altså forkæle ham og alt muligt. Og det kunne være lidt hårdt, hvis jeg havde boet sammen med ham alene, fordi han var også kun 22 år, og jeg var 18 år. Og hun styrede lidt, min svigermor, også gode måde, og så, da han kommer hjem for

sent, hun bliver sur på ham. Hun har aldrig sagt til mig eller min anden svigerinde, altså, I er pige, I venter hjemme, og de Danmark og de frit og sådan, hun har aldrig sagt. Hun har altid sagt, min svigermor og svigerfar, I har to unge damer hjemme, I *skal* komme hjem, når I fri fra arbejde og I har, han sur altid på dem, de gik også diskotek og alt muligt, altså, men vi måtte det ikke selvfølgelig. Altså han siger altid, min svigerfar, det penge som I bruger til diskotek eller drikke udenfor, tag jeres kone med ud at spise en aftensmad. Hvorfor gør I det på den måde. Og så, de var altid, sådan, positive mod til os. Ikke sådan behandlede os dårligt, det kan jeg slet ikke sige.

K: Så det har måske faktisk gjort det lidt nemmere for dig, sådan i starten?

I: Ja, ja, jo, jo, men alligevel, hvis de spørger mig nu, jeg vil bo alene. Fordi alt det vores, ung alder, kan jeg sige, da jeg kom 18, og jeg, jeg var 25 og sådan noget, så jeg begyndte at bo sammen med min mand her i Fyrreparken. Jeg ønskede mig bo alene med min mand helt ærligt. Helt ærlig. Det er ikke sådan jeg blev behandlet dårligt, eller bare sådan undertrykt, eller man siger, for det er slet ikke det, og jeg havde rigtig godt, og vi var sjov i huset, altså, så det var rigtig godt, og jeg fik min første datter da vi boede sammen, også min søn. Og, så det, min datter hun er blevet en skat af huset, altså alle elskede, vi havde bare en lastbil, vi havde en grønthandler dengang, i stedet for den butik, og min svigerfar han har givet 20.000 og skrevet min datters navn udenpå lastbilen, det var sådan en rigtig god oplevelse til mig, altså ingen der har behandlet mig på den måde, altså jeg blev en, de elskede mig rigtig meget, helt ærligt, altså min svigerfar har altid sagt, han har en datter, min svigerfar har ikke nogen søskende, søster, han har, de er 5 brødre, så hendes datter er første pige i hans familie, og så kom jeg til en familien, og min datter var også første pige, og de elsker piger rigtig meget. Så han siger altid, jeg har to øjne, en er det min datter, en er det dig. Altså, de var rigtig sjovt at min far han var sådan at, jeg kunne ikke komme så meget tæt på ham. Og han havde altid grænser. Og jeg kunne sidde min fars, hvad hedder det, skød, og det gjorde min svigerinde også, jeg var meget genert, og jeg ville gerne fordi jeg savnede sådan fars omsorg. Men så kiggede han så, Fatma kom her og så, det var rigtig sjov, og nu er det også, jeg giver kram til min svigerfar, og jeg elsker ham, altså jeg bliver mere kold af min svigermor og mere tættere af min svigerfar. Altså, min svigermor er også sød, men hun er, hun er ligesom min far, sådan, holder afstand. Men min svigerfar, jeg elsker mig. Når han siger til mig også, altså, det er en rigtig god kommunikation vi har mellem mig og min svigerfar. Så.

K: Dejligt. Og nu der bor I så, nu er I så flyttet til Fyrreparken. Og hvordan har det været, at, og hvor lang tid har I boet der?

I: 13 år .

K: Okay. Og hvordan har det så været at bo selv og så med ...

I: Selvfølgelig det er dejligt. Det er dejligt. Fordi at når man er alene, så er det bare helt andet, fordi selvom vi var frit hos mine svigerforældre, så har du nogle pligter, som du skal gøre, selvom du er på arbejde eller et eller andet, så, for eksempel morgenmad du skal klare, og det skal være en ordentlig morgenmad. Og aftensmad, du skal klare, fordi der kommer min svigerfar, min svigerbror og min mand fra på arbejde, og så laver du mad til 10 personer, og det *skal* man. Men når vi begyndte at

bo sammen med min mand, altså når jeg ikke har lyst lave mad, så siger jeg bestille bare en pizza. Altså det kunne vi ikke sige hos min svigermor, fordi det skulle være.

K: Så nu er det ligesom dig selv, der bestemmer.

I: Ja. Og plus, så er du mere frit i lejligheden. Altså, vi kunne ikke gå rundt med nattøj for eksempel, (utydeligt, 19.43), men med min egen lejlighed, jeg kunne gøre alt, hvad jeg vil. Så det er mere nemmere.

K: Og hvordan sådan med din mand, altså, han har ikke, det er ikke sådan, så du føler at han så, det er ham der bestemmer og han ligesom har nogle af de samme regler som?

I: Nej, mig der bestemmer ham. Ja, det kan du tro. Mig der bestemmer ham. Altså mig der styr på alt.

K: Hvad laver din mand?

I: Han arbejder sammen med sin far. I Bazaren nogen gange. Ja. Så. Ja.

K: Kan du huske, hvad for nogle forventninger du sådan havde, da du kom hertil? Var der nogle ting som du ligesom sådan, altså havde du nogle forventninger overhovedet, havde du gjort dig nogle tanker om, hvad det var, altså hvad dit kommende liv ligesom skulle indeholde og hvad?

I: Faktisk jeg blev bare chokeret. Jeg kom, jeg følte mig, jeg kom bare en landsby, altså. Fordi jeg boede i en storby, og min mor hun var en rigtig social menneske, og min far også. Og vi havde rigtig meget netværk. Og jeg opvokset alt det, sådan dommer og advokat og sådan noget imellem det, fordi min far arbejdede i domhuset, så vi havde ikke boet i en rig miljø, men vi havde boet i en mellemmiljø, men vi havde bare både mellemniveau og sådan rigniveau sådan menneskekontakt. Da jeg kom her og mine svigerforældre havde butik, der de arbejdede altid, derfor de kunne ikke besøge mange mennesker og de kunne heller ikke komme hjem hos os, fordi de var altid arbejde. Jeg savnede den der faktisk, altså fordi vi havde gode netværk og vores, døren var altid åben. Og så folk kan komme, naboerne, altså, men her det er sådan begrænset, man kunne ikke komme hjem hos nogen uden at ringe. Så jeg savner den der rigtig meget. Og ellers resten, jeg havde bare alt, kan jeg sige, jeg havde bare en million gange bedre liv her i Danmark. Og jeg fortryder bare kun, at jeg savner Tyrkiet, og jeg savner min familie. Og nogle gange jeg siger, bare jeg havde giftet en med sådan fattig menneske i Tyrkiet, jeg havde bare en bedre liv her end Danmark. Fordi Danmark er bare sådan en rytme som man skal følge med, der er ikke nogen liv her. Når man er i Tyrkiet, efter arbejde så har du mulighed med at gå ud og spise mad med din mand og dine børn, eller hvis du er træt, så går du bare en cafeteria med dine børn og drikker bare en kop te, en kop kaffe. Her i Danmark, der har du ikke den mulighed fordi vi er muslimer, og du går en sted med dine børn, så er der nogen der alkohol hele tiden, altså så bliver du altid, ikke, jeg kan ikke sige bange, det er ikke sådan farligt alkohol, det er slet ikke det, men alligevel, jeg havde bare den frihed, altså, vi, vi er sådan, altså, hvordan skal jeg forklare det, for eksempel hvis jeg tager bus i Tyrkiet, du sidder med nogen ved siden af hinanden, og du begyndte at snakke med det samme, og de siger, hej, hej, hvor kommer du fra, og sådan, du ved,

altså jeg savner den kommunikation mellem mennesker. Men her, det var meget som, du kan, du kan ikke elske nogens børn, du kan ikke røre ved dem, fordi de tænker bare med det samme, åh, åh hvad gør hun, mine børn, altså.

K: Så du er lidt mere begrænset sådan i det offentlige rum?

I: Ja, ja, ja, ja, det er jeg. Ellers, det er slet ikke sådan ikke sådan i Tyrkiet faktisk.

K: Nej. Har du nogensinde overvejet at flytte tilbage til Tyrkiet?

I: Ja. Det vil jeg gerne. Hvis jeg kan blive pensionist. Men så siger det alle, det kan du ikke, fordi, ja, det kan man ikke. Selvom vi ønsker det, kan man ikke. Fordi vores børn født og opvokset her. Min datter hun går på gymnasium, og hun bliver student i år, og hun skal også søge på universitet. Og min søn også, de har noget netværk her og venner og veninder. Så derfor det er især sådan umuligt.

K: Hvor gamle er dine børn?

I: Min datter hun bliver 19, og min søn han er 17 og min yngste 12 år.

K: Okay. Og nu siger du de snakker dansk derhjemme, men, men det internt, snakker de også dansk til jer, eller snakker de da?

I: Jo, jo, det gør de begge dele.

K: Okay så de snakker ikke tyrkisk?

I: Jo, jo, det gør de begge dele

K: Okay, nå begge dele, okay. På den måde.

I: Fordi nogen gange de blander også, for eksempel en kop te, for eksempel skal jeg sige, koppen siger de dansk og te siger de på tyrkisk. Altså sådan, du ved.

K: Men hvordan, er det noget I har gjort noget ud af, at de skal bevare det tyrkiske sprog, eller, eller har det været. Det har det?

I: Det har jeg. Jeg har prøvet alt, hvad jeg kan snakke tyrkisk derhjemme, fordi dansk de lærer ude. De går i skole, børnehave, vuggestue, altså, det har de gjort alle sammen. Så de lærer udefra. Men hjemme de *skulle* lære fordi at, sådan jeg har også selv lært det, da jeg læste pædagog, hvis din barn kan ikke egne sin sprog, så kan man ikke lære andres sprog. Først og fremmest de skal lære modersmål. Så bagefter andres sprog. Så de snakker rigtig godt tyrkisk alle sammen. Undtagen min yngste, fordi søskende snakker dansk hele tiden, altså storebror og storesøster. Altså, hun forstår alt, hvad man siger, men hun vælger snakker dansk. Hun kan også snakke tyrkisk, men hun vælger snakke dansk.

K: Men har I, har I sådan snakket om nogen gange at, at I kunne finde på at tage tilbage til Tyrkiet?

I: Det gør vi. Det gør vi.

K: Okay, så hvis det kunne lade sig gøre, så ville du gerne?

I: Jeg vil gerne, men mine børn vil ikke.

K: Nej okay.

I: Så jeg kan ikke lade mine børn alene her, så.

K: Tager I nogen gange tilbage og besøger?

I: Jo, en gang imellem.

K: Okay. Hvor ofte ca.?

I: Det kommer an på hvor mange penge jeg har. Det handler om penge. For eksempel jeg skal rejse sommer. Så men det var en hårdt periode, jeg, da jeg kom Danmark, jeg har ikke rejst 3 år. Jeg har ikke set min egen familie i 3 år. Fordi mine børn kom efter hinanden, så min søn var halvt år gammel, da vi rejste første gang. Jeg kom alene, jeg rejste med to børn. Så efter vi kom, så har jeg ikke rejst i 5 år. Fordi vi er flyttet alene her i Fyrreparken, vi havde dårlig økonomi, så vi kunne ikke rejse. Så jeg ventede 5 år, og sidst jeg blev bare sindssyg, altså, jeg savnede Tyrkiet, jeg savnede min familie, og så har jeg rejst efter 5 år, anden gang. Så ja, vi rejser, vi har kørt med bil to gange med min mand og mine børn, og jeg skal også rejse sommeren, så jeg har bestilt billetter nu.

K: Fedt.

I: Ja.

K: Og hvordan er det så når du er i Tyrkiet? Er det, kan du ikke fortælle lidt om det? Hvordan er det at komme tilbage? Hvad tænker du om det?

I: Jeg vil bor der altid. Altså, men efter 20 dage, altså så savner man også Danmark. Så savner man den rytme, kan jeg sige, fordi vi bliver vant til det i 20 år, det ikke let. Det bare næsten hele livet. Altså, og så, fordi i Tyrkiet det går meget stærk, altid, alting, altså. Måske vi er turist der, vi føler os turist der, og vi vil gøre alting, fordi vi har 30 dage, og du skal gøre alting imellem de 30 dage. Så måske derfor hvis man bor der, selvfølgelig, altså hvis du skal til byen, så tænker du bare, okay, jeg har ikke lyst i dag, så tager jeg derhen i morgen. Men det kan vi ikke sige, fordi vi har bestemt periode, så vi skal gøre alt vi vil i den periode. Så derfor det går så stærkt. Og dagen og aftenen, vi kommer aldrig hjem, kan jeg sige. Vi bor hos min bror, og min mor har flyttet tilbage sin hjemby. De bor i en anden by som er 12 timer væk fra hinanden med min bror. Så, derfor, altså, vi går rundt, og hele dagen, byen, restaurant, og aften, hele dagen, så det går så stærkt. Så savner man Danmark. Fordi at du savner din hjem, du savner være stille og rolig, og bare kan sove hele dagen.

K: Og hvad så, når du så er her, har du så, hvordan har du så kontakt med dem? Ringer I sammen eller?

I: Ja, ja, det gør jeg. Det gør jeg tit. Og nu, eller, alle sammen iPhone, også i Tyrkiet, og så snakker jeg med (utydeligt, 29.31).

K: Og hvad bruger I så for nogle ting? Er det, er det, er det bare telefon eller er det Skype, hvor I kan se?

I: Telefon, det gør vi alt, det gør vi alt. Man kan også snakke med (utydeligt, 29.40) ja.

K: Okay. Hvordan er det at bo her i Vollsmose? Hvad, er der noget ved Vollsmose der sådan, altså hvad betyder Vollsmose for dig? Og hvad betyder det, at der er andre tyrkere omkring dig?

I: Jeg kan godt lide det. Nogen gange.

K: Nogen gange?

I: Ja. Hele ærlig, jeg kan ikke lide ældre damer sådan ligesom min svigermor. De snakker for meget.

K: Okay.

I: Og de begrænset også nogens liv, det ikke mit liv, for jeg ligeglad med andres tanker. Jeg er bare sådan en person som for mig selv, kan jeg sige. Og jeg er meget dominant. Og jeg svarer også tilbage, hvor, hvis de siger noget. Men, det generation som de kom ligesom min svigerfar, svigerfar og svigermors generation, de kom fra en lille landsby, som arbejde og tjener penge og vender tilbage. Det har de ikke gjort, fordi deres børn vil ikke tilbage, så de bliver bare her i Danmark. De vil bare beholde deres kultur og deres regler, så jeg synes, så gik det galt. Fordi når man lægger dem bare så løs, så går det galt. Når strammer så meget, så kvæler du dem. Altså, så det, det er gået galt begge dele.

K: Okay, kan man sige, at det så stadig har, altså, har det stadig indflydelse, fordi at den generation stadig er her, og som du siger, taler, og sådan?

I: Ja det gør det. De, de bagtaler meget, kan jeg sige. Og, og jeg har bare sådan, jeg siger et ord, ingen kan se, de beskidt som der er foran deres øjne, så kigger du på altid frem, altså. Først og fremmest, man skal kigge foran sig, og så efter for andre. Så. Men det er derfor, de snakker for meget, altså de er meget nysgerrige og de spørger, og de, jeg hader det. Altså, helt ærligt.

K: Okay. Men er der sådan så at man, man, der er nogen ting man bliver nødt til sådan at gøre, nogle traditionelle ting, man, man gør, for at, fordi de sådan ligesom snakker og, og holder øje?

I: Vi er ikke sådan ligesom arabere eller somaliere, og vi, vi ikke sådan traditionel ting, men, de vil ha' vi skal gøre gammeldags. Men, nu bor i Danmark, altså alting er kommet selv. Altså, for eksempel jeg kan fortælle dig en kort, jeg var i Rosengaard (Centeret) i går, min søn har en kontaktperson, en araber, som han har altid kontakt med fra Abildgaardskolen. Og så vi var i Rosengaard, og vi snakkede foran dør. Altså

så kom der en tyrkiske dame og spørger, hvem han er. Altså, hvad rager det dig, helt ærligt, undskyld mig, altså.

K: Og det var ikke en du kendte, den tyrkiske dame?

I: Jo, jo, jeg kender hende, men altså hvorfor skal jeg spørge, hvem han er?

K: Ja. Ja.

I: Altså, det kan være en bekendt, det kan være en familie, det kan være hans lærer, det kan være alt muligt, altså, hvorfor skal jeg spørge? De er så nysgerrige. Altså, de prøver at finde et eller andet.

K: Ja okay.

I: Så derfor jeg kan ikke lide dem. Men ellers det er godt, jeg har som min alder, vi er ikke sådan. Vi er ikke sådan. Vi er mere integreret. Vi er mere åbne overfor alt, kan jeg sige, altså. Vi kan gøre alt alene, i vores generation, kan jeg sige altså, vi er 2. generation kom Danmark. Så vi er, jeg synes vi er mere sådan forhold til vores svigermødre.

K: Ja. Hvad tænker du, når du sådan tænker integration? Hvad for nogle ting synes du er væsentlige, tænker du er væsentlige i forhold til at integrere sig i et nyt samfund?

I: For eksempel min svigerinde, min mands lillesøster, hun måtte ikke tage fødselsdag. Hun måtte ikke tage studietur. Hun måtte ikke tage svømning med skolen. Hun måtte ikke mange ting. De troede bare, at de blev man dansker. Men mine børn de får også danske veninder derhjemme, de går selv svømning, jeg, inden jeg begyndte gå med tørklæde, altså jeg gik også sammen med dem svømning og stranden og alt muligt, altså. Så, vi er mere tættere dansk kultur, kan jeg sige, forhold til vores svigermødre.

K: Går dine børn med tørklæde?

I: Nej.

K: Nej. Kan du ikke fortælle lidt om, hvorfor du tog tørklæde på igen?

I: Det er min tro. Og da jeg kom til Danmark, og min mand siger bare, jeg vil ikke ha' du går med tørklæde. Han siger ikke på den måde, men han siger for eksempel, når hver gang når vi går i vores egen værelse, som skal sove, så tager han min tørklæde af, det var når du blev gammel dame, indtil det tidspunkt så kan du være en ung uden det i værelset. Så begyndte jeg at være sur, hvad mener du, er jeg en gamle dame, når jeg går men tørklæde. Så siger han ja, du ligner en gammel dame, når du går med tørklæde. Så siger bare okay, jeg tager dem af, men, jeg tager den på igen, på igen inden, jeg vil selv gøre det. Jeg kæmpede med min mand i 3 år. Så han siger nej til det, så til sidst han siger okay, du bestemmer selv. Du ønsker så meget.

K: Okay, så det var faktisk ham, der ikke ville ha' at du skulle have det på?

I: Ja.

K: Okay. Hvordan, kan du ikke fortælle lidt om din, din trosretning og din tro? Hvad, hvordan praktisere du den og hvad betyder det for dig, altså?

I: Det betyder så meget, Islam. Det betyder så meget til mig, også mine børn. Og Islam har ikke nogen tvunget. Og Islam en ren religion. Fordi for eksempel vores tro, vi må ikke stjæle noget, fordi, selvom der ikke nogen der ser dig, Gud der ser dig. Og vi må ikke lyve, der er ikke nogen der ser dig, men Gud der ser dig, det skriver på din bog. Og vi må ikke slå nogen, især kvinder, mor, vi har en ord, som står på Koranen, ”paradis under jord morens fødder”, så vi skal så meget respektere til mor, at som, hvad kalder man på dansk, du må ikke snakke sådan dårlig måde til din mor, og din mor skal ikke sige en dårlig ord fra hjertet af, det skal du ikke gøre det så meget ondt, som hun siger noget dårligt fra hjertet af. Du skal have så meget respekt til mor og far. Så derfor hvis, jeg prøver at lære mine børn det her. Hvis de har lært det, så bliver de en god person. Så fordi, når du respekter til andre folk, vi må ikke dræbe nogen, vi må ikke drikke alkohol, fordi alkohol starter for alt, fordi hvis du mister din hukommelse, du kan gøre alt det dårligt, du kan dræbe en mennesker, du kan gøre alt muligt, når du mister din hukommelse, når du drikker, du bliver fuld. Så derfor, det er forbudt. Og jeg prøver at lære mine børn det her, så jeg synes, hvis mine børn lærer det, vigtigste punkt, så bliver de en god person. Fordi Islam handler ikke om tørklæde. Islam handler ikke om være lukket. Islam handler om tanken om det. Hvis det her ting som jeg har talt til dig og islam handler om renhed. Du må ikke gå rundt beskidt, du skal være pæn og være ren, og du må ikke snakke dårlig måde til andre mennesker. Så mange ting, altså sådan, derfor min tro betyder så meget til mig. Men tørklæde vi skal også tildækket. Som ved vores form skal ikke som vises så meget, sådan du ved stramt tøj eller sådan noget, så selvfølgelig den er vigtigste også, men det andre vigtigste ting vigtigere endnu, for mig kan jeg sige. Så.

K: Har du nogen gange oplevet sådan, at, at, føler du nogle gange at, at det kan være svært med sådan en balance mellem at, at, at dit forhold til din religion og så dit forhold til det med at integrere sig i Danmark? Har du da nogen gange sådan oplevet sådan et clash eller sådan? Kan du prøve at fortælle lidt om det?

I: Ja, det er det. Især med min søn. Altså pigerne det er mere nemmere styr på derhjemme. Selvfølgelig det kommer an på hvilket, hvordan er din børns personlighed altså, selvfølgelig det er også vigtigt. Men med min søn for eksempel ham vil gå ud, og han vil drikke ja. Nogen gange, han er 17 år jo, han vil prøve alt. Nogen gange når jeg siger nej, så begynder vi diskutere. Altså selvom han vil ikke have det, han bliver sur og råber til mig, og jeg siger til ham, det skal du ikke gøre det, han gør det. Altså fordi, det, det ikke ham, der har det, som alle har det. Ja, med nogen drenge.

K: Har du nogen gange oplevet sådan i forhold til dig selv, at det kan være svært at, har du nogen gange stødt på, på steder i det danske samfund sådan hvor folk har, har behandlet dig anderledes eller, eller kommenteret at du har tørklæde på? Eller hvor du føler at, at det at du har tørklæde på gør, at du måske har svære ved at, at, at komme til at tale med nogen eller komme ind i et eller andet, sådan?

I: Nej.

K: Nej okay, så du føler ikke på en eller anden måde at der er, at det begrænser dig i forhold til det danske samfund eller integrere sig?

I: Nej.

K: Nej, okay.

I: Nej det gør jeg ikke. Det synes jeg ikke. Jeg gør som jeg vil. Fordi der, jeg synes der ikke nogen diskussion om det, jeg blander mig ikke andres liv, og ingen skal blande mit liv.

K: Nej. Og det oplever du heller ikke der er nogen der sådan gør, altså?

I: Nej, nej. Altså nogen spørger da, altså, hvorfor går du med tørklæde, hvorfor begyndte gå med tørklæde, og sådan noget, men så forklarer jeg. Så siger de også, nå det er rigtigt, hvis du ønsker dig, altså.

K: Så når nogen spørger, er du, vil du gerne forklare dem?

I: Ja, ja, selvfølgelig det gør det, jeg skal også forklare det. Fordi jeg synes hvis du ikke ved, har ikke nogen viden om nogen ting, så bliver man altid mistanke om det eller bare noget bange om det. Men hvis du forklarer, hvad er det for noget, for eksempel jeg er bange for falde ned fra vinduet, men når du viser mig Fatma (navnet er ændret fra Fatma til Irem, da der er to med samme navn) nej, du falder ikke, for der er din altan der og sådan noget ikke, så bliver man ikke bange. Altså, det ligesom det.

K: Så det er nemmere at forklare tingene. Okay. Nu jeg kom til at tænke på, nu siger du at, at, I så er to søskende, der er kommet til Danmark og bor, og så dine to brødre de bor hjemme i Tyrkiet. Er de så, de er også gift?

I: Ja.

K: Og med tyrkiske kvinder

I: Ja.

K: Så er det så en ting, er det meget udbredt at, at mændene bliver i Tyrkiet og, og gifter sig med tyrkiske eller er det tilfældigt?

I: Nej, nej, det er tilfældigt. Det er bare sådan noget at min søster gift med en her, så har de set mig, og så kom jeg til Danmark. Og det er også rigtig mange drenge her, for eksempel min svigerindes mand bliver gift, og han kommer fra Tyrkiet her, så, det er der også mange.

K: Ja. Jeg kigger lige på mit ark her, 2 sekunder. Det er måske også ved at være. Ja.

I: Jeg skal snart smutte.

K: Lige et sidste spørgsmål, kan vi nå det?

I: Ja.

K: Er der, kan du ikke kort prøve at fortælle mig om, hvad der sådan har været svært i forhold til at tilpasse sig i Danmark, og hvad der har været sådan forholdsvis let ikke, sådan i forhold til at komme fra Tyrkiet som, som 18-årig, uden rigtig sådan at, at kunne, eller uden at kunne sproget overhovedet til et helt andet land. Hvad har været sværest, altså?

I: Lære sprog. Ja, sprog.

K: Er der andre ting end sproget der sådan, der har været svært i forhold at, at føle sig hjemme for eksempel, eller føle sig, føle at at man hører til?

I: Selvfølgelig så først og fremmest familie, du bliver væk fra familien. Og min søster hun bor også i Aarhus, hun kunne heller ikke komme tit her. Hun havde også børn og familie og sådan noget. Og du savner den netværk, som du har i Tyrkiet. Og det bliver man mere tilknyttet for sin barn, som normal kan jeg sige. Det bliver det værre, så, du har det altid med din barn, og det er det eneste du har det din egen. Altså. Så.

K: Er der noget, der har været let, altså har der, synes du der har sådan, er der noget du havde forventet var sværere eller?

I: Nej. Altså det var, det lettest jeg kom til en god familie, jeg har, jeg kender rigtig mange, som kom en familie som de behandlede som en tjener. Ja. Men hjemme hos os, og min svigermor, det her er vigtigt, en svigermor som skal føle sig, du, du køber dig ikke en tjener, din søn bliver gift med en kvinde, og det der min svigermor havde, og hun har taget sig som en datter. Ikke en tjener. Men jeg kender, jeg min bedste veninde, hende jeg kender hende, og hun behandler, som en tjener. For eksempel hun kommer hjem efter fødslen og bare laver 5 kilo dej. Og selvom hun bare *så* ondt, og efter 2 dage fødslen. Altså, jeg kom hjem og bare ligge mig i sengen efter fødslen, og jeg rejste mig slet ikke op. Og jeg behandlet som en dronning.

K: Så familien?

I: Familien, ja meget vigtigt. Og jeg var så heldigt, at jeg kom ind på sådan noget en god familie, og jeg var, jeg var, jeg er også så noget person, som jeg tager mig som en familie. Altså jeg har ikke behandlet dem som en svigermor og svigerfar. Jeg følte med også jeg ligesom min egen mor og far, altså. Så det er begge, begge side, begge side altså. Hvis jeg havde bare en grænse, en svigermor og svigerfar, altså så, så kommer det tilbage jo selvfølgelig. Og jeg tager dem som min familie, de tog mig som en datter, altså, så det. Det begge dele så.

K: Jamen tak.

I: Selv tak.

K: Det var dejligt, at du gad at være med. Kan jeg ikke lige sådan, lige til sidst få dig til, vil du ikke skriv dit navn, og din alder har jeg faktisk heller ikke fået.

I: Når ja,

K: Altså hvis man, hvis jeg kan få dig til det?

I: 77, jeg er født i 77. Er det ikke 37. 37 eller 38. Jo 37, jeg bliver 38 i juli. Jeg er ikke, jeg er stadig 37.

Sevim

Interviewer:	Kim Lindgaard Jørgensen
Interviewperson:	Sevim
Dato for interview:	24. februar 2015
Varighed:	35.27
Sted:	Vollsmose Kulturhus
Øvrige oplysninger:	Ingen

S: Det er længe siden, at jeg har været i skole.

(Mobil bipper).

K: Det er helt i orden. Det skal nok gå. Du kan bare...

S: Jeg skal nok slukke...

K: Nej, nej, overhovedet ikke, det gør ikke noget. Du må gerne kigge, hvis det er. Først og fremmest, kan jeg så ikke få dit navn?

S: Det er... (mobil bipper)

K: Bare tag den, det er helt okay.

S: Når jeg venter hjemme, der er ikke nogen, der ringer.

(Kort pause)

K: Altså hvis der er noget, kan du, tager du bare telefonen, det skal...

S: Jeg hedder (?).

K: Vil du selv skrive det, fordi det bliver måske...

S: Er det her?

K: Ja. Okay.

S: Hvad mere jeg skal skrive?

K: Det var sådan set det. Først og fremmest, så vil jeg lige høre, er det okay, når nu jeg laver analysen, at jeg bruger dit navn Sevim, og så ikke tager dit efternavn med?

S: Ja.

K: Så står der bare...

S: Nej. Hvorfor jeg skrive efternavn?

K: Det er fordi, jeg skal have det.

S: Ja. Okay.

K: Det er fordi, hvis jeg skal kontakte dig igen eller.

S: Bare navnet.

K: Så, så jeg bruger kun fornavn. Og som sagt er der ikke andre end, end dem på universitetet, der får det at se. Så. Jeg tjekker lige, at den her den kører, som den skal. Det gør den. Super. Den får lige lov at få. Ja, jamen først og fremmest, så bare lige lidt kort om det. Så er det, det er mit speciale, altså det sidste jeg laver på universitetet, på mit 5 år, det, det sidste jeg skal aflevere, og handler om tyrkiske kvinder, der er kommet hertil, og hvordan de ligesom er kommet hertil. Og hvad der har været svært, og hvad der har været, altså, hvilke barrierer de har oplevet og, og sådan.

S: Du skal bare spørge, jeg svare.

K: Ja. Jamen vil du ikke først og fremmest fortælle lidt om din familie. Både din familie...

S: Min familie de bor i Tyrkiet. Men jeg blev gift, da jeg kom til Danmark. Og næsten 23 år jeg bor i Danmark. Jeg har været kursus, og jeg har arbejdet, og jeg har lavet mange ting. Nu jeg arbejdsløst ligesom der er mange der har. Men selvfølgelig jeg savner min familie, det er nemlig lidt svært, men vi bliver vant til det nu, fordi jeg har familie også her. Vi har børnene. Børnene skal læse. Og sådan.

K: Kan du ikke fortælle lidt om, hvordan det foregik, da du, da du kom til Danmark?

S: Ja, det er meget svært for mig. Jeg kom helt alene Danmark. Fordi jeg kan ikke forstå hvad de siger, hvordan. Fordi jeg kan ikke snakke dansk, og det er meget svært, bagefter jeg gik kursus og jeg lærte lidt dansk og forstår lidt, og hjælpet mine børn og min svigerfamilie (utydeligt, 3.33).

K: Okay, hvordan. Kan du huske hvordan du fik at vide, at, at du skulle til Danmark?

S: Hvordan?

K: Ja, hvordan, hvordan foregik det, kom der nogen?

S: Fordi jeg ved da godt, at min mand han er her Danmark, jeg skal blive gift med ham, inden jeg kommer for Danmark.

K: Okay. Hvem var, var det dine forældre, der fortalte dig det?

S: Ja, selvfølgelig.

K: Okay, hvordan foregik det?

S: Forældre i sidder og snakker sammen, jeg ved da godt, at han skal. Han er lige kommet om sommeren, og vi blev forlovet, og han gik op efter kan vi giftes og han kom igen, jeg ved da godt at jeg skal komme Danmark.

K: Ja okay. Og hvordan havde du det med det? Kan du huske det? Tænkte du, det var naturligt, eller var du ked af at skulle væk fra dem eller?

S: Jo, det er naturligt, fordi vi kender godt mange, der gør det samme.

K: Okay, og var du glad nok for det eller?

S: Ja, selvfølgelig. Jeg sagde, når jeg bliver glad, det er lige meget hvorhenne. Ja.

K: Okay, og hvordan, hvordan sådan, hvordan foregik det sådan helt i praksis. Altså du vidste det godt, kom, var det dine forældre, der ligesom fortalte dig det, eller kom der en dag nogen?

S: Mine forældre og svigerfamilie bare snakket, og de fortæller. Sådan jeg vidste det.

K: Okay, og var det en du kendte i forvejen, eller?

S: Jo, jeg kender mange der kommer fra Danmark eller andet sted, de kommer og gifter med danske, tyrkiske kvinder eller kurdisk pigerne.

K: Og hvad tænker du om det?

S: Jeg tænker, selvfølgelig først jeg tænker, jeg skal blive her sammen med min familie, men bagefter jeg tror, det er normalt. Det er mange, der gør det.

K: Hvordan, havde du mødt din mand før?

S: Nej. Aldrig, jeg kender ham ikke. Bagefter vi kendte hinanden, jeg vidste ikke, det en familie som.

K: Ja. Var, var det nogen, din familie kendte godt så, eller?

S: Nej.

K: Okay. Hvordan kom det i stand, har du, det ved jeg ikke, om du ved, var det dine forældre, der har kontaktet, eller har de kontaktet dine forældre eller?

S: Ja, de har fået kontakt.

K: Okay. Hvor i Tyrkiet kommer du fra?

S: Konya.

K: Okay. Er det en stor by eller en lille by?

S: En stor by. Den er en meget god by.

K: Okay. Har du været, siden du så flyttede til Danmark, har du da været tilbage?

S: Jamen måske efter tre år, jeg har været igen, måske. Først kom her efter 3 år. Fordi det er meget dyrt, vi venter.

K: Okay. Og så, har du så været igen, eller?

S: Ja.

K: Okay, hvor ofte, så hvor mange gange har du været der?

S: Hvor?

K: Hvor mange gange har du været tilbage i Tyrkiet, siden du kom, siden du flyttede til Danmark?

S: Efter 3 år.

K: Okay, og har du så været det flere gange?

S: Ja.

K: Hvordan er oplevelsen af at komme tilbage til Tyrkiet?

S: Jeg synes det er, det er jeg meget glad for. Så ser jeg min familie, og fordi jeg er voksen der. Det er derfor. Mine veninder og mange ting. Det er jeg glad for. Og bagefter jeg ved da godt, vi kommer igen her. Når vi kommer her igen, vi har også mange her også veninder, naboer. Når vi rejser til Tyrkiet, vi savner her også. Nu den er begge to.

K: Okay, så du, når nu du sådan, når du så er her, har du så kontakt med din familie derhjemme?

S: Selvfølgelig, vi ringer og snakker.

K: Okay, og hvad for nogen, er det over telefonen eller er det over Skype?

S: Nogen gange så køber kort og snakker. Eller internet. Det er forskelligt.

K: Hvor ofte snakker du med dem, sådan?

S: Bare telefon.

K: Okay, men er det en gang om ugen eller er det?

S: Nej, en gang om ugen den er lidt dyrt.

K: Okay, ja. Hvordan, kan du ikke fortælle mig lidt om din, din familie her i Danmark så? Din mand og har du nogen børn?

S: Ja, jeg har to børn. Jeg har en søn, han er 22 år, han går i (utydeligt, 7.54). Har jeg en, han er 10 år, han går skole.

K: Okay, så to drenge.

S: Ja.

K: Og I bor her i Vollsmose.

S: Ja, vi bor i Vollsmose.

K: Okay, hvor henne i Vollsmose?

S: (Signalerer at hun ikke ønsker at svare).

K: Okay, det er i orden. Og kan du ikke fortælle mig lidt om, hvordan det var at komme til Danmark, og så komme ind i en familie, din mands familie, og din, altså din svigerfamilie?

S: Selvfølgelig det, når vi kommer her anden familie den er forskel lidt. Hvordan man siger, jeg er ikke vant til det. Vi kende hinanden. De er gode ved mig, jeg er god ved dem. Sådan. Det er vigtigt.

K: Ja. Foregik det sådan...

S: Selvfølgelig det er ikke min egen familie.

K: Nej. Hvordan foregik det? Altså var det, i forhold til de roller, den rolle du havde i din egen familie i Tyrkiet, var det så en meget anderledes rolle, som du fik i den familie? Kan du ikke fortælle mig lidt om det?

S: Hvordan skal jeg fortælle?

K: Hvordan, kan du huske hvad du tænkte? Hvad oplevede du sådan, altså var du ked af det, eller var du glad for det eller sådan?

S: Jeg var meget ung. Jeg tror det et lidt som min familie. Selvfølgelig det er anderledes.

K: Hvor gammel var du?

S: Jeg var 18 år. 17-18 år. Jeg kan ikke huske det.

K: Okay, men der omkring.

S: Det er forskelligt. Hvordan jeg skal fortælle.

K: Ja. Men kan du huske sådan, altså følte du dig tilpas ved at være i deres, at være i familien? Havde du det godt der?

S: Ja, ja. De hjælper mig.

K: Okay, så du har været glad for, for?

S: Ja. Det skal vi. Eller, når vi kom her. Fordi jeg vidste godt, jeg skal komme her, forskellig familie, forskellig liv. Forskellig kultur. Ikke kultur, samme kultur, det er lidt anderledes fra her Danmark.

K: Ja. Hvad for nogle ting er anderledes. Altså er der nogle bestemte ting, du synes?

S: Jeg ved ikke, hvordan jeg skal fortælle det.

K: Nej. Kan du fortælle lidt om at, kan du huske dengang, du så kom hertil, havde du gjort dig nogle tanker om, hvad det var, du ville møde? Altså, hvad for, havde du nogle forventninger til, hvordan Danmark var? Og hvordan dit liv i Danmark ville se ud?

S: Ja, vores liv det kvinderne, det er vores kultur kvinderne ikke frie, det samme som i dansk. Jeg skal tænke meget åben. Men det kan man ikke. Vi altid kigger, venter med mændene og familien, hvad de laver, vi laver. Det er ikke mig, der bestemmer.

K: Nej. Er det både sådan i Tyrkiet, og når du så kommer til Danmark?

S: Her, her. Også i Tyrkiet. Også tradition. Manden siger sådan, vi skal gøre det.

K: Okay, og det har du gjort?

S: Ja.

K: Okay, hvordan har du, hvad tænker du om det, synes du det er...

S: Jeg kan ikke sige, det er rigtigt, jeg kan ikke sige det er forkert. Sådan. Fordi det er ikke mig, der bestemmer.

K: Okay. Hvem er det, der bestemmer?

S: Nogen det er lidt her i Danmark, det er ikke ligesom i gammeldags. Kvinden også bestemmer.

K: Okay, så det har ændret sig?

S: Ja.

K: Okay, er det, har det ændret sig for dig også, eller har det ændret sig, er det noget du kan se også i forhold til den yngre generation?

S: Til unge.

K: Okay, og hvordan, altså, hvordan tænker du, at det har ændret sig? Altså, hvad er det du kan se, har, er de sådan, er de mere fri og, og frie til hvad?

S: For eksempel danskerne og de udlændinge, de er ikke sammen. Danskerne er frie meget. Meget frie. Med gå byen og lave alt alene, men det kan vi ikke. For eksempel jeg er gift, jeg kommer spørge min far og min mor. Skal jeg gå byen eller ikke? De siger, når jeg gør, jeg kommer den tid hjem. Og for eksempel jeg går ind til den der, og jeg kommer den tid hjem. Det er forskelligt. Meget anderledes. Jeg tror lidt bedre i Danmark også. De er lidt frie.

K: Synes du, det burde være mere sådan i?

S: Mere, ikke sådan gammeldags.

K: Okay, og hvordan, når du kommer tilbage til Tyrkiet, kan du, jeg ved ikke, hvor meget du har været, altså om du kun er hjemme hos din familie, men, men, men tænker du så, at der er nogle ting, der har ændret sig i Tyrkiet eller er det ligesom, er det den samme måde, man gør tingene på?

S: Nå du mener det er anderledes, eller?

K: Ja, jeg tænker om, om Tyrkiet er blevet mere frit?

S: Tyrkiet den er også mere ligesom nu. Det er ikke gammeldags, de er også åbne. Når kvinderne, pigerne skal giftes, hvordan man siger, mor og far ikke bestemmer. De bestemmer selv. Ikke som gammeldags. Gammeldags mig ikke bestemmer.

K: Okay, og hvad tænker du om det, er det godt eller?

S: Den er godt, jeg tror, fordi der er nogen gange nogen, de kender hinanden godt, hvem er dig, hvem er mig, de går sammen, de snakker sammen, men det er ikke gammeldags, vi har ikke prøvet at proppe dem det. Nu den er meget god, jeg tror, de kender hinanden. Fordi de gammeldags, når de gifter sådan, de skilt hurtigt. Så forstår ikke hinanden, de kan ikke lide hinanden. Mange ting.

K: Okay. Hvad betyder det sådan, altså, når man bliver gift og ikke kender hinanden, er det, altså hvordan er det? Altså?

S: Det er meget svært.

K: Kan du prøve at fortælle lidt om, hvordan du sådan oplevede det?

S: Det er svært. Jeg var næsten barn, jeg var lille. Vi kender ikke hinanden.

K: Hvor gammel var din mand?

S: 46.

K: Det er han nu, og hvor gammel var han dengang?

S: Jeg kan ikke huske?

K: Okay. Hvor gammel er du i dag?

S: Nu jeg er 41.

K: Okay, ja. Kan du fortælle mig lidt om hvordan at det var sådan, at blive gift med en du ikke kendte?

S: Det er lidt svært. Bagefter når vi kender hinanden, vi kan lide hinanden. Bliver vant til det.

K: Okay, så I har vænnet jer til det?

S: Det er ikke alle sammen sådan, men det er svært.

K: Men for jer har det været fint nok?

S: Ja, ja.

K: Okay, så du er glad for, for den familie du har?

S: Ja.

K: Okay, kan du ikke fortælle lidt om, hvad du har lavet, altså hvilket arbejde du har haft, og nu nævner du, at du har været på nogle kurser?

S: Jeg har været sprogkursus. Sprogkursus. Og jeg har været arbejde gartneri. Og rengøring. Og hotel jeg rengøring. Nogle gange AMU-Fyn og mange, mange ting. Nu jeg får, nu jeg gør ingenting. Nu jeg er arbejdsløs.

K: Ja okay. Hvordan har, altså det sprogkursus, du så var på, var det lige, da du kom til Danmark?

S: Ja, lige kommer til hvad hedder den AOF. Det er gamle, den er lukket nu jeg tror. Jeg har været der.

K: Okay, men, og, og der begyndte du så at lære, lære dansk.

S: Lære dansk ja.

K: Og hvor længe gik du der?

S: Jeg tror trin 1 og trin 2, jeg har været kun. Bagefter jeg finde et arbejde, og jeg har arbejdet.

K: Okay, var det dit eget valgt, at du så begyndte at arbejde?

S: Ja, jeg tror jeg på, jeg skal begynde at arbejde, fordi jeg skal få løn af min a-kasse, så.

K: Okay, så det var krav fra, fra den danske stat at, at du, eller fra kommunen, at du skulle?

S: Ja.

K: Så du kunne ikke blive ved med at gå på sprogskolen?

S: Nej, fordi jeg kan godt forstå lidt, når jeg arbejder. Jeg tror det var lidt, det er nok nu. Den er ikke godt, men den er lidt bedre?

K: Okay, ville du gerne have taget noget mere uddannelse eller, eller har du været glad for?

S: Jeg har tænket før, men nu jeg tror, jeg kan ikke så meget.

K: Okay, men dengang du var yngre, havde du da nogle drømme om noget?

S: *Ja*, jeg drømte om social- og sundhedsskole, det var lidt svært til mig, fordi det er højt.

K: Ja. Hvad for noget tænkte du, havde du nogle tanker om, hvad du gerne ville?

S: Social- og sundhedsskole.

K: Okay, social-og, okay det var mig, der ikke hørte. Okay.

S: SOSU.

K: Okay, ja. Men altså, forsøgte du eller?

S: Jo, min lærerinde også har sagt, mange gange til mig at du skal begynde at lære, men jeg har ikke prøvet. Jeg har tænkt. Min søn har også været, han siger det var lidt svært. Svært fordi. Det er derfor jeg har ikke.

K: Men ellers så altså...

S: Men nu jeg, jeg kan, jeg siger, hvorfor jeg har ikke gjort det. Det, nu tjener godt meget. Så derfor.

K: Ja. Kan du fortælle lidt om de jobs du så har haft? Hvordan har det været, og hvor længe har du haft dem, og?

S: 4-5 år jeg har været på gartneri. Fordi hvordan jeg har fundet, jeg kender en af mine veninder, også nabo, som jeg har sagt til hende, hun har sagt til sin chef, og bagefter jeg gik. Jeg sagde jeg mangler arbejde, og han siger okay, vi prøver. De har prøvet mig, bagefter jeg har arbejdet der 4 år. Måske mere, jeg kan ikke huske, det er længe siden, jeg har været. Det gik godt. Den jeg har talt mine timerne. Og blev, får a-kasse. Nu min a-kasse den er færdig, jeg er arbejdsløs, de håber jeg finder en job, men det er mange, der er arbejdsløs.

K: Ja, okay. Altså så der er mange, der står i samme situation som dig?

S: Ja, mange jeg kender?

K: Okay, men, men du vil gerne have et job?

S: Jeg kender mange, der har læst, de har arbejdsløs. Hvad så med mig? Jeg har ikke læst nemlig. Desværre.

K: Men du håber på at få et job, når det er så?

S: Det håber jeg.

K: Hvor længe har du været arbejdsløs?

S: Min a-kasse næsten færdig halv år.

K: Okay, okay. Men begge dine børn er så i skole og den ene er på universitetet.

S: Ja, de går i skole.

K: Ja. Er det noget du har, altså har du haft nogen sådan indflydelse på, at det er det, de gør? Har du sagt til dem, I skal læse eller?

S: Ja, altid jeg siger det. Jeg altid siger, I skal læse, når I bagefter I finder godt arbejde. Det er meget vigtigt, I skal læse. Selvfølgelig jeg siger det. Men nogen gange ligesom han vil ikke, jeg altid, jeg skubber ham. Vi håber han kan, nu han går, vi håber.

K: Ja, okay. Og han er glad for det, han laver så den ældste?

S: Ja. Den anden er lille, vi håber han også går, når han kommer skole.

K: Ja. Kan du ikke fortælle lidt om hvordan, kan du ikke fortælle lidt ellers sådan hvad du bruger din fritid på?

S: Ja, nu jeg har meget fritid nu.

K: Ja altså, hvad bruger du den på?

S: Hvad mener du?

K: Har du nogle interesser? Er der noget du, eller, eller går du så ud og er sammen med nogle andre?

S: Ja, ja, jeg har veninder, naboer, vi går og besøger hinanden sammen, og når børnene er hjemme, vi går byen og. Som de andre kvinder.

K: Okay, er det mest tyrkiske kvinder så, eller?

S: Ja, mest tyrkiske kvinder og. Før jeg har danske også veninder, men nu jeg har ikke så meget, fordi jeg bor Vollsmose, hvor skal jeg se dem.

K: Okay, har du boet i Vollsmose hele tiden eller?

S: Nej, før det jeg har været et andet sted. Det var ikke Odense meget der, Hjallesvej.

K: Okay, hvorfor flyttede I til Vollsmose?

S: Jeg ved det ikke, jeg tror jeg var lidt dumt. Jeg var fordi jeg kan ikke så forstå meget dansk, jeg kender har boet her, det er derfor, vi har flyttet her.

K: Okay, så det var for at komme tættere på nogle andre tyrkiske kvinder?

S: Ja, vi har lært, men nu jeg tænker det bedre, det er bedre jeg skal bo ikke i Vollsmose.

K: Okay, hvorfor?

S: Jeg ved det ikke. Fordi vi har ikke så meget danskerne snakke sammen.

K: Okay, så du tænker, at det ligesom havde...

S: Altid, det næsten ligesom i Tyrkiet.

K: Ja okay, et mini-Tyrkiet.

S: Ja.

K: Hvad betyder det netværk, altså af tyrkere der ligesom er her? Hvad betyder det for dig? Er det vigtigt for dig, at, at der er andre tyrkere så, altså?

S: Hvordan er vigtigt?

K: Altså nu siger du at, at I flyttede hertil fordi der var mange andre tyrkere...

S: Ja, men det er ikke på grund af, at jeg kom fra, jeg skal udlændinge bor med udlændinge, det er ikke på grund af den. Fordi jeg kan ikke, jeg har mange danske naboer. Jeg kan ikke forstå dansk meget, fordi jeg har, når jeg handler den er meget langt væk. Det er derfor. Den er ikke udenlandske venner, der er meget vigtigt. Det er derfor. Fordi jeg skal lære mere.

K: Okay, så det handler meget om sprog også og om den barriere?

S: Sprog. Kender ikke hinanden, kender ikke veje, det er derfor.

K: Okay. Hvordan, hele det med sproget, ikke at kunne et sprog, når man kommer til et nyt land. Altså, kan du ikke fortælle, hvordan har det været, altså?

S: Sprog, sprog jeg tror den er meget vigtig. Nogen jeg kender, de kom her 50 år, de kender ikke dansk. Den er meget vigtig, jeg tror. Men nu længe siden jeg har ikke været skole. Jeg glemte igen, jeg kan ikke snakke meget godt.

K: Nej okay. Men hvad tænker du sådan, er der nogle andre ting, du har oplevet har været svære ved at komme til Danmark udover sproget?

S: Udover sproget.

K: Er der noget sådan i forhold til, hvordan danskerne er eller kulturen eller? Er der nogen ting, du synes har været svært? Som du har oplevet?

S: Nej, jeg tror det ikke svært, når du er meget følsom, danskerne er også meget følsom. Jeg kan ikke, jeg kan ikke tænke, nej.

K: Hvordan har du oplevet sådan, hvad tænker du om danskerne, har du oplevet at du er blevet taget godt imod eller, eller, eller?

S: Jo, jeg kan godt forstå danskerne, hvordan de kan lide hinanden. Når du snakker dansk, når du forstår meget godt, og jeg er lidt varm, jeg er altid, når jeg kender ikke hinanden, for eksempel jeg ikke kender dig, ligesom jeg 10 år kender dig, jeg snakker. Jeg er sådan menneske. Jeg bliver varm. Derfor jeg er. sådan.

K: Ja. Kan du ikke fortælle lidt om, hvad for nogle ting du synes er vigtige for at man, at man kan, at man føler sig godt tilpas er sted. Hvad for nogle ting er vigtige for dig?

S: Hvad der er vigtigt for mig?

K: Ja. Hvad er vigtigt for dig i forhold til, når man kommer til et nyt land. Hvad for nogle ting er vigtigt for at man føler sig hjemme og føler sig godt tilpas?

S: Det er lidt svært.

K: Ja. Når nu folk, lige nu bliver der snakker rigtig meget om integration. Hvad tænker du det indebærer at, at integrere sig?

S: Men jeg tænker vi skal læse. Høj niveau. Jeg tænker sådan, jeg ved det ikke rigtigt eller ikke rigtigt.

K: Det er jo, hvad du synes?

S: Er det ikke rigtigt?

K: Jo, jo, helt sikkert.

S: Jeg tænker, altså jeg har høj niveau, og hvordan kan man sige, jeg opnår meget, jeg skal opnå og arbejde er godt, *alt* det skal holde godt. Jeg tror, sådan.

K: Så arbejde og uddannelse og...

S: Ja, ja, holder godt fast. Hvis det ikke, så vi er halve mennesker. Det er min mening.

K: Ja. Hvordan, hvordan føler, føler du dig integreret i det danske samfund?

S: Hvordan?

K: Føler du, at du er en del af det danske samfund, ja, føler du, så du føler, nu taler du om, at man kan være et halvt menneske ikke, altså sådan...

S: Jo, det tror jeg, det er min mening.

K: Føler du dig som et halvt menneske, eller, eller et helt menneske?

S: Jeg føler mig helt menneske. Selvfølgelig. Jeg er helt menneske, når jeg er ikke arbejdsløs, jeg skal finde en arbejdsplads. Jeg skal finde mange ting.

K: Ja. Har du nogensinde overvejet at flytte tilbage til Tyrkiet og bo?

S: Nej. Nu jeg er vant til det her, børnene er her, og børnene læser her. Nu vi er vant til det her. Når vi rejser til Tyrkiet, vi savner Danmark.

K: Er, er det sådan, altså hvad med din mand, har han det også, han har det også sådan?

(Signalerer at hun ikke lyst til at svare).

K: Okay. Ja. Så, så du har ikke sådan. Har du på noget tidspunkt, mens du har været her haft sådan, en følelse af at det kunne være rart at flytte tilbage til Tyrkiet, eller at du har overvejet, det ved jeg, at der er mange af dem, jeg taler med, der siger at, at til at starte med, så kunne de godt tænke sig at flytte til Tyrkiet, og så accepterer de det ligesom.

S: Jeg tror ikke.

K: Det har du ikke sådan?

S: Nej, jeg tror ikke.

K: Du har accepteret det fra start af?

S: Ja. Det er ikke kun mig. Hvis det kun er mig, jeg skal rejse til Tyrkiet, børnene er her.

K: Okay, så dine børn de vil være her?

S: Ja, fordi de læser her. Det er svært, de er vant til det her, når de rejser til Tyrkiet. Det er svært, fordi vi bor her, de er født her. Det synes jeg.

K: Ja. Så de er glade for, altså?

S: Ja, ja.

K: Og de har ikke på noget tidspunkt sagt, at de godt kunne tænke sig at komme tilbage til Tyrkiet og se sådan?

S: Nej, nej, når vi siger, når jeg siger til mine børn, de siger vi skal ikke. De vil, nogen gange de vil ikke rejse, om sommeren når vi rejser. Nogen gange de vil ikke.

K: Okay. Hvorfor? Så vil de hellere være her?

S: Her.

K: For venner og ja...

S: Fordi de voksede her ligesom de bor her, børnenes land her er Danmark. Min den er Tyrkiet, jeg er vant til det der, også her. Men børnene er mere.

K: Ja. Kan du ikke fortælle lidt om hvad religion betyder for dig? Hvad, hvilken religion, altså og hvordan, hvordan?

S: Jeg ved det ikke.

K: Hvad, hvordan betyder det, altså hvordan sådan i praksis, er det noget du tænker over eller noget du?

S: Nej.

K: Okay, altså betyder det noget for dig og ellers sådan?

S: Nej (vinker afvisende – har ikke lyst til at svare)

K: Okay. Det er i orden. Kan du ikke fortælle lidt om hvad Vollsmose, altså hvad er Vollsmose for et sted? Hvad tænker du, når du hører om Vollsmose, og hvad tænker du om at være her?

S: Vollsmose. Vollsmose nu den er meget udlændinge, der er ikke så mange danskere. Børnene, for eksempel børnene skal lære mere dansk, og når de skal udenfor, det er også udlændinge, mange udlændinge udenfor lejepladsen.

K: Ja. Tænker du det er et problem?

S: Ja.

K: Hvordan, hvorfor tror du, det er sådan?

S: Fordi det er alle udlændinge ligesom de kom i Vollsmose. Det er ikke, de laver ikke blande danskere eller.

K: Okay, og hvem er det, tænker du, at det er kommunen, eller er det den...

S: Nej, jeg ved det ikke, jeg bare jeg siger bare min mening. Jeg skal ikke sige kommunerne, jeg ved det ikke.

K: Nej. Men hvad tænker du om, altså er du glad for, kunne du tænke dig, at det var anderledes eller?

S: Nej, en gang jeg rejste i Sverige, ligesom i Sverige ikke bare bestemmer. Jeg kan godt forstå, jeg var i Sverige. Du siger hvorfor, fordi at jeg kan godt se det danskerne, mange danskere, udlændinge det ikke så meget. Her jeg kan ikke se meget, for det er Vollsmose. Måske det andet sted det er okay.

K: Ja, okay. Hvad for nogle tanker har du sådan gjort dig, om det liv du har i Danmark? Hvad tænker du om det, er der noget du føler du ikke har opnået, eller noget du føler du gerne ville have gjort, som du ikke kan, fordi du ikke har været i Tyrkiet for eksempel?

S: Jeg ved det ikke, jeg tænker ikke så meget. Jeg tænker kun mine børn. Mine børn skal læse og blive godt.

K: Okay, så det er det vigtigste?

S: Ja. Det tror jeg. Det tror jeg meget.

K: Okay. Tror du det er sådan, at, at der er mange kvinder i din generation, der har det?

S: Ja. Mange der er sådan. Mange tænker det ikke så børnene, tænker sig selv også. Men jeg, selvfølgelig jeg tænker også sig selv, men lidt mere børn. Fordi hvordan vi skal føde børnene, skal vi passe og læse børn. Sådan jeg tænker.

K: Hvad, dine forældre i Tyrkiet, hvad laver de?

S: De bor i landsbyen, de laver ingenting. Min far han var meget stor forretning, men han var død. Ja. Og min mor og min bror, de bor sammen. Hun har det godt.

K: Ja, okay. Og du har 1 bror?

S: Nej, jeg har tre brødre. De andre de bor en anden sted.

K: Okay, men i Tyrkiet eller?

S: Nej, nej. Udlandet.

K: Okay, så de er også, de er flyttet til udlandet, og blevet gift?

S: Ja.

K: Med tyrkere?

S: Ja, med tyrkere. 1 østriger også en anden sted.

K: Okay.

S: Kun 1, jeg har 1 bror i Tyrkiet. Han arbejder og passer sin mor, passer sin familie.

K: Okay, og er også gift?

S: Ja, han er også gift. Sådan er det.

K: Ja. Og der, det er, hvad siger dine, altså hvad tænker, når nu du snakker med dine børn, nu den ene dreng han er ved at være sådan rimelig gammel, hvad, har han sådan, altså går han ud eller?

S: Ja, ja, ligesom danskerne han går ud i byen og har venner, danske venner, tyrkiske venner. Ikke kun tyrkiske venner, han har fordi han går i skole, han har mange venner.

K: Ja. Og hvordan har du det med det, at det er sådan mere frit?

S: Den er god. Måske han bliver mere åben.

K: Okay, så du sætter pris på, at han er mere åben. Hvad sådan i forhold til når, når han en dag skal giftes og sådan, har han...

S: Han skal bestemmer selv, det er ikke mig, der bestemmer.

K: Okay, så det er fuldstændig lige meget?

S: Hvis han siger, jeg skal giftes...

K: Så det lige meget om det er en dansker eller en tyrker eller?

S: Hvis han siger jeg skal giftes, han skal giftes. Det er ikke mig, der bestemmer, du *skal* giftes.

K: Okay, og sådan har din mand det også, det er sådan?

S: Ja, ja, han er også sådan. Det er ikke ligesom gammeldags, de bestemmer selv.

K: Okay. Hvad synes du, er de største forskelle ved, ved kulturen i Tyrkiet, altså nu er du så vokset op i Tyrkiet og har oplevet det. Hvad synes du er de største forskelle? Er der sådan nogle mentalitetsforskelle, altså måden hvorpå tyrkerne tænker og danskerne tænker der er forskellige?

S: Ja, det er anderledes, hvordan jeg skal forklare det. Det er ikke samme. Men jeg kan ikke forklare det, jeg ved ikke hvad jeg skal...

K: Men der er en forskel?

S: Ja, det er der. Ligesom vi har sagt danskeren mere fri, udlandet det er nu lidt bedre, mere fri, ikke ligesom før. Sådan.

K: Ja, jamen lad mig lige kigge, jeg kigger lige her om der er mere. Jeg tror sådan set, at jeg er nået igennem de ting, som jeg havde. Jeg ved ikke, om der er noget, som du vil tilføje et eller andet, du sådan?

S: Nej.

K: Jamen så vil jeg sige mange tak. Tak for det.

S: Jeg siger tak.

Fatma

Interviewer:	Kim Lindgaard Jørgensen
Interviewperson:	Fatma
Dato for interview:	8. april 2015
Varighed:	1.16.30
Sted:	Vollsmose Kulturhus
Øvrige oplysninger:	Ingen

K: Det ser sådan ud. Det gør det. Jamen, lad os lige. Først og fremmest tak fordi du vil være med.

F: Ja, det var så lidt.

K: Kan vi ikke starte med, at du lige fortæller mig dit navn, hvor du bor, og, og sådan om du er gift og har børn?

F: Jeg hedder Fatma (udeladt), jeg er 47 år gammel, og så jeg er gift, jeg bor på Vollsmose i Granparken, og så jeg har to store sønner. Ældste 22 år gammel, så han går på IVK (International Virksomhedskommunikation) universitet. Men ved siden af han arbejder også TDC. Så den yngste, han er 18 år, han går på gymnasium, Tietgen Gymnasium. Så jeg er arbejdsløs nu på grund af sygdom. Altså, ja, jeg er hjemme nu hele tiden.

K: Ja, jamen. Lad os starte med om du kunne fortælle mig lidt om, om din familie i Tyrkiet?

F: Nå. Jeg har god familie i Tyrkiet, så jeg har læst gymnasium i dengang, så jeg var ung og så da jeg fortjente at gå universitet, men jeg gifter mig, fordi at, jeg har lidt problemer med, hvordan kan man sige, altså, jeg er Tyrker, min mand han er kurder. *Dengang*, 25 år før, familierne de ville ikke have, at deres piger gifter sig med en kurdisk mand. De giver ikke tilladelse mig. Så manden, altså jeg elsker ham, og vi går vores vej. Og så, det er derfor, dengang jeg har ikke går på universitetet. Så vi bliver gift og kommer til Danmark, altså min far han er maskinarbejder, så min mor hun er husmor, husmor, ja. Vi er fire søskende, tre piger og én dreng, alle de er gift. Vores økonomi, altså min fars økonomi, det er ret god, ja, så jeg kom til Danmark på grund af, jeg elsker ham, jeg gifter mig, kom til Danmark, det er ikke økonomi. Ja, det er mine søskende de alle sammen er gift, så...

K: Og du har stadig kontakt med dem?

F: Ja, selvfølgelig. Jeg giftede mig, efter et par tid eller måske højst 6-7 måneder eller, ja maks. et år, så efter så min far og han tilgav mig, så vi begyndte at snakke, og vi har ingen problem mere. Heldigvis. Ja, ja. Sådan.

K: Okay, og hvor bor de henne i Tyrkiet?

F: Istanbul.

K: Okay. Og, nu har du sagt lidt om det, men kan du så ikke, kan du ikke prøve at fortælle mig lidt mere, hvordan du så møder din mand. Er han fra, hvordan kommer du hertil, bor han i Danmark, og hvordan møder du ham?

F: Ja, før så vi er naboer. Så vores lejlighed lige der, altså en vej her, så hans lejlighed lige der (viser på bordet). Vi naboer, så vi så hinanden, så vi begynder at snakke hemmelighed, så der er ingen, der ved. Så vi har snakket med ham, så efter et par styk, så vi går væk fra hinanden lidt. Han kom til Danmark og så, efter, når han kom til Danmark, så vi snakkede lidt, nogen gange telefon og så, så han kommer fra ferie, så kort mødt med ham, så vi snakker bare igen, igen, igen. Så det sidste vi beslutter os vi skal giftes, fordi vi er glade ved hinanden. Så. Ja. Så du gift, vi gifte sig. Så. Efter et måned efter, så jeg kom til Danmark.

K: Okay, men I bliver gift i Tyrkiet?

F: Ja, vi bliver gift i Tyrkiet, ja.

K: Og var din familie da med?

F: Altså min onkel og min moster kommer min bryllup, men ikke min far og mor. Fordi, altså, vores tradition, hvis en pige gifter sig, de skal give, familien giver tilladelse, så dreng og familie kommer pigens hus, så siger, altså profet Gud så giver tilladelse, og så vi ønsker din pige gifter sig vores dreng. Altså min mands familie et kommet to gange, men min far han er meget høflig, så siger jeg, okay vi er naboer, så I er gode mennesker, vi elsker hinanden, som nabo, men min pige hun går skole, hun skal læse høj, høj uddannelse, så tak for besøget, så farvel. Ja. Så, men alligevel altså, hjertet. Så. Ja, vi elsker, så vi...

K: Og hvad er det, der gør at, at, altså var det fordi, at han var kurder?

F: Ja.

K: Okay, og hvad er det der gør, at det ikke...

F: Forskel. Altså, vi er sunni, så men han er kurder med allevi. Forstår du, hvad jeg mener, ja?

K: Ja, så det er religiøst, det handler om?

F: Religiøst ja. Altså de er muslim, jeg er også muslim, men altså for eksempel her, altså for eksempel bare en Gud, så jeg, jeg går den vej til Gud, så den anden går den vej til gud (illustrerer på bordet). Men før 25 år, folk har masser fordomme for hinanden. Så ja, allevi, hvordan de vælger, så hvordan de tror på Gud. Det er bare, det har masser af misforståelse eller fordom, altså, det er ikke misforståelse, fordom. Men alligevel jeg er nabo hinanden mange år, så min far kender hans familie, så hele, men han, min far siger, ja så vi er gode naboer, så vi elsker hinanden, men ikke gifte, altså han ville ikke give til mig. Forstår du hvad jeg mener, ja?

K: Ja. Kan du ikke prøve at fortælle mig lidt om, hvordan det så var at komme til Danmark, og hvordan du oplevede at din far sagde nej, og du så gjorde det alligevel og så, så tager til Danmark?

F: Jeg var mange ting fra familien. Altså, i starten jeg kom til Danmark, okay jeg elsker ham, så jeg kom til Danmark, så første omgang det øjnene meget blinde, så folk de tænker bare kærlighed. Når jeg kom til Danmark, jeg var 22 år gammel, altså, hvis jeg bliver hjemme i Tyrkiet, jeg har, jeg ved det ikke, men jeg har god fremtid så, men vi ved det ikke, hvad der venter os. Så jeg kom til Danmark, jeg har ingen job, jeg ikke taler dansk sprog, jeg har ingen familie, og så min mand har ikke lejlighed. *Ja*. Så jeg kom til hans families storebror, altså cirka 7-9 måneder så vi bor sammen med storebror, men de er *så* god familie, ja og de behandler os meget fint, ligesom deres pige, men alligevel jeg, altså, når vi gifter sig, en pige de har masser, jeg kan ikke finde den ord, masser forskellige gode ting i håret (?), så pludselig kom til Danmark, så hvis jeg vil gerne gå ud købe noget, jeg ikke taler dansk, så bare vi, jeg bruger min krop. Vi har ikke penge, vi har ikke lejlighed. Min mand kom til Tyrkiet, og så vi holdt bryllup, købe noget alt muligt, bryllupskjole eller andet så han skylder nogle penge fra, jeg kom til Danmark, vi skylder nogle penge, så jeg kigger bare, vi har ingenting, kun kærlighed. Så pludselig, så (utydeligt, 09.35), og så jeg søger, jeg søger for job fra netværks. Altså...

K: Ja, igennem netværk.

F: I netværk. En gartneriarbejder. Dengang den gamle navn (utydeligt, 09.53). Jeg ikke taler dansk så, jeg har lært kun, altså "jeg vil gerne arbejde", så jeg gik til bare chefen med mødet, så jeg siger bare kun, "jeg vil gerne bare arbejde". Jeg ingenting jeg forstår, men hvis jeg, han spørger noget til mig, jeg kan ikke give et svar på ham, men alligevel jeg søger for job. Så jeg begyndte på arbejde på gartneri, dengang har havde en makker, eller, hun er pakistansk kvinde, vi arbejder samme bord. Så hun har lært noget dansk og så "hvad er klokken", "hvordan går det" og så, "jeg er sulten", jeg bare stikord, lidt korte sætninger, hun har fortalt mig, og så jeg har lært, fordi jeg ville, jeg ville meget gerne lære noget. Fordi jeg ville gerne, jeg vil, hvad hedder det, selvsikker?

K: Ja, selvsikker.

F: Jeg ville meget gerne selvsikker, altså, jeg ville gøre min job eller min ting alene, så jeg ville ikke hænge på bare nogen.

K: Nej okay.

F: Personlig...

K: Selvstændig?

F: Ja selvstændig. Personligt, jeg er sådan. Altså jeg arbejder 7-8 måneder, så fagforening dengang vi arbejder 7 måneder, så vi har en fagforening, så efter jeg flyttede til Fyrreparke jeg, fordi vi har fået en lejlighed, og så jeg gik til danskursus og så, ja så pludseligt langsom, langsom jeg går, jeg går op på trapperne, så jeg har

lært noget dansk ord, og så jeg har veninde, jeg har lejlighed, så jeg køber til noget til min lejlighed, ja.

K: Så du arbejder dig ligesom ind i det?

F: Ja. Så jeg kommer ind i gang i dansk system. Ja.

K: Da du starter på det danske sprogkursus, er det, er det så noget du selv bestemmer?

F: Jeg selv bestemmer.

K: Okay så det, så det ikke noget staten eller kommunen siger til dig?

F: Nej, nej, nej, fordi først jeg arbejder, så jeg har en fagforening, fordi jeg har ikke nogen penge, så det skal jeg, først tænker jeg bare penge, så uddannelse lidt efter, ja fordi liv, så jeg har fagforening, så jeg vil gerne lære sprog, så jeg går på danskursus og så jeg har lært noget, jeg taler bare. Hvis min arbejds giver fyresedler rundt eller pause, jeg går på danskursus, jeg arbejder eller kursus, jeg ikke var, jeg ikke var hjemme. Altså kun jeg fødte børn, altså jeg passer børn, ellers hele tiden jeg arbejder eller jeg går på kursus, ja.

K: Så, så da du får børn, der arbejder du også?

F: Ja.

K: Okay, og går på kursus?

F: Selvfølgelig, selvfølgelig. Så efter 1 år, nej 2 år jeg kom til Danmark 90 år tal, så det 92 jeg fik min første dreng, fordi 2 år jeg ville ikke føde børn, nogen børn, fordi jeg ville gerne bare, jeg skal lejlighed, jeg betaler vores skylder penge, og så jeg skal have fagforening, jeg lære lidt dansk, jeg har lavet nogen planer med (utydeligt, 13.44), fordi pludselig jeg fødte børn så, nej det ikke godt for mig. Så jeg venter bare 2 år, så er de klar tingene, så okay nu er så børns tid. Ja.

K: Kan du ikke, kan du ikke fortælle mig lidt om, da du kommer til Danmark. Hvilke forventninger, havde du nogle forventninger til hvad dit liv ligesom?

F: Jeg tænker bare, Europa, for jeg kom fra Istanbul. Når der kommer folk fra Europa, de viser, de viser, altså de har penge, de har god bil. Jeg kender ikke Europa, så vi kigger bare folk kommer, altså de rejse, de har bil, vi tænker bare, vi har set kun den der, men selvom vi har oplevet gode familier, vi har, hvordan kan man sige, altså jeg bor et sted, men min far bestemmer for mig god gymnasium, for eksempel her Vollsmose, der ligger en gymnasium Mulernes, så min far for, så han ikke sender mig der, men han sender mig den anden god gymnasium. Jeg har sådan en familie. Men jeg Danmark jeg, altså, lidt hårdt for mig først og fremmest. Ja selvfølgelig, fordi jeg har 22 år gammel uden tale dansk, så jeg har ikke penge, og jeg har ikke familie så, (utydeligt, 15.29). Ja. Fordi det tager tid at komme i systemet, det tager tid at arbejdsmarkedet og så i det hele nyt, prøv at tænk dig selv, det hele nyt verden. Nye mennesker, ny job, ny sprog, ja, alt det er nyt, så jeg går på arbejde, når jeg se, det forfærdeligt. Har du hørt det et gartneri, jeg glemmer bare, det er ikke (utydeligt,

16.06) er god sted, der er anden gartneri jeg græder, jeg græder hver dag jeg går på og arbejder så jeg græder, fordi jeg aldrig set nogen sted før, fordi jeg har ikke arbejdet, i Tyrkiet jeg går på kun noget skole, så jeg kan ikke huske det, det hvad hedder, vi plukker bare julestjerne, du ved, man, måske du har noget. Altså julestjerne der ligger bare et eller andet kurv på jorden, så masser af vand i gulv, det skal man tager en gummistøvle. Når jeg har set, jeg begynder bare græder, altså *det* er Europa, det ikke mine tanker, det er ikke Europa. Altså mine arm, altså hænderne jeg har dengang sorte negle, ja så pæn dame, pæn ung dame, altså okay jeg har set folk, der begynder altså helt ned så plukker bare, vand der så, så han, han, jeg har ikke nogen gummistøvler, jeg vidste ikke, hvordan det er så gartneri så ja, og så han finder mig en gummistøvle, som jeg tager, på men jeg begynder på arbejde, *men* jeg græder. Jeg græder meget. Jeg arbejder derovre en eller halvanden måned, så *hver* dag jeg græder. Så det altså hårdt, det er meget meget hårdt. (utydeligt, 17.50) det god arbejdsplads, du gode venner, du god chef, så ligesom de arbejder her på (utydeligt, 17.56), så vi laver frø, det gode sted, men det andet sted puha, jeg vil ikke huske derovre, nej.

K: Så det var, det var noget andet du oplevede, end det du havde forventet?

F: Ja. Jamen det ikke, det, altså hvis jeg, først jeg arbejder på (utydelig, 18.14) måske, så det bliver ikke hårdt for mig, fordi jeg vågner kl. 5 om morgenen, så jeg tager bussen, så står på bussen flere gange, jeg tager ingen, anden bus langvejbuss, eller de kører på landsbyerbus, ja, så skynder mig, bussen stopper i lufthavn, ved siden af lufthavn, ja i lufthavn, så vi skynder os, vi løber, og så kort, så skal stempel på kort, og det er rigtig gammeldags, fordi jeg, når vi så fjernsyn, hårdt arbejde, meget meget hårdt, jeg vil ikke huske derovre. Så nej. Selvfølgelig så jeg bliver bekymre mig, ja min mand arbejder, så vi finder en lejlighed, så vi snakker sammen meget, men ja.

K: Kan du huske, da du som ung pige i Tyrkiet, går på, går på de her skoler ikke, og din far vælger, at det er nogle gode skoler, du skal gå på og I, du kommer fra en, det lyder som om, du kommer fra en god familie, der også har penge som, altså, kan du huske hvad du tænkte om sådan, havde du nogen idéer om, hvad for en uddannelse du gerne ville have eller, eller hvad du gerne ville med dit liv?

F: Da jeg startede på...

K: Havde du nogle drømme, altså sådan for hvad du gerne ville i dit liv?

F: Nej, jeg kom til Danmark, så jeg ville ønske mig, at jeg går på skole. Jamen alligevel hårdt, så først jeg tænker bare hvordan jeg stopper, hvordan jeg fortsætter vores familie, fordi altså jeg kom til Danmark, jeg gifter mig, jeg vælger ham, så jeg elsker ham. Altså min far og mor kom fra Sortehavet i Tyrkiet, vi har nogen, vi har god familier men, hvordan kan man sige, altså hvis en ting skal gøre skal gøre. Som det har nogen, for eksempel regler. Før 25 år vi snakker om det, så ikke nu her, så jeg regler meget, at prøv tænkt, altså det nogen familier, naboer, min fars familie, min mors familie, de begynder at snakke meget, altså, din pige gik til en kurdisk mand, altså bagtale, så efterhånden så er, jeg hører bare, men jeg ville ikke høre dem, så fordi folk har snakket meget. Hvis hører på folk, så vi kan ikke kigge fremtiden så, men jeg høre bare. Men jeg snakker min søster og min mor, så folk siger sådan og sådan, så min mor giver meget rådgivning. Min pige, pas godt selv, altså, så du vælger sådan for

du elsker ham, og så du skal passe på din familie. Ja, så undskyld (mobil ringer), jeg kigger bare, nej nej, jeg kigger bare hvem. Ja, så jeg ringer ham bare lidt senere.

K: Eller du må gerne ringe hvis det er?

F: Nej, nej, nej nej, han ved det godt, så. Ja.

K: Men hvordan, kan du huske altså hvad, hvad betød det for dig, at der ligesom blev talt om det. Altså, nu siger du, at når du, at din mor og din søster fortalte dig, at der ligesom blev snakket, hvad betød det for dig?

F: Hvad betød det, det betyder fordi altså, min mor siger for eksempel, du vælger selv, du gik en fremmed land, du skal passe på dig selv også din mand. I har, nej jeg kan ikke andet end, vi bygger en familie. Måske det forkert, men du forstår, hvad jeg mener, ja, vi bygger en familie. Altså det rigtig eller forkert. Du *skal* gøre din bedste. Ja, så selvom jeg ikke fortæller noget om jamen det svært det danske sprog, det svært arbejde, men jeg kan ikke sige min familie. Altså men jeg arbejder, det er fint arbejder, og så jamen vi har nogen lejlighed, så jeg tjener mine penge, så gode ting og ja, jeg fortæller, fordi de behøves ikke, hvis jeg ikke fortæller dem at livet er hårdt her i Danmark, så ligesom også i Tyrkiet, fordi folk tænker bare anderledes. Hvis man, lige nu jeg bor i Danmark 25 år. Når jeg rejser i Tyrkiet, så ligger i banken, så bare snakker om det, for de ved ikke noget om det, ja. Samme som, som (23.50). Snakker ja.

K: Hvorfor tror du der er det?

F: Jeg ved det ikke. Jeg har aldrig gjort noget, for mig tænker, når vi rejser Tyrkiet, så selvfølgelig vi køber noget små gaver til dem, fordi vores traditionen, der så giver gaver. Når jeg kommer udsalg, så hvis man en jakke så 500 så pludselig som kommer til 30 eller 50 kroner, så jeg køber noget til dem for det gaver. Når jeg går til Tyrkiet, altså min søster, min mor og far også køber noget gave til mig. Så selvfølgelig det traditionelt, jeg køber bare nogen gaver. Men de har fået dem, men nu er så tiden de tænker ikke, fordi folk begynder at rejse meget i udlandet. De har set hvordan det er. Min far og mor også kom til Danmark. Ja, de besøger mig. Ja 4, 4-5 år siden. Så mine brødre og hans søn, så kom og besøger mig en uge, ja. Det nu, og så min mands familie kom mange gange her, så han har stor familie her Danmark, så altså folk nu ved det godt hvordan i Europa, det svært tjene penge så. Ja selvfølgelig folk har uddannelse, de har gode job, de tjener gode penge. Det lige meget hvad som helst. I Tyrkiet også det samme, det anden Europa end det samme. Også her vi er ufaglært arbejde. Så jeg arbejder i Danmark 18 år, så pludseligt det rammer mig sygdom, diskosprolaps på ryggen, så jeg blev opereret, så jeg sygmelder mig i 3 år. Så efterhånden så jeg falder kontanthjælp. Så nu min yngste søn han bliver 18 år, så min penge falder meget, så ligesom kun jeg betaler min husleje, altså vi har ikke nogen penge, så jeg køber bare rimelig gode ting. Ja så min store søn nogle gange giver mig lomme penge ja. (Mobil ringer). Undskyld, undskyld.

K: Bare tag den, det helt fint.

F: Ja, undskyld. (Taler tyrkisk i telefonen). Ja.

K: Nu siger du, at du arbejdede i 18 år. Kan du ikke fortælle lidt om, hvad det var for nogen, hvad det var for nogen jobs du har haft, var du på gartneri hele tiden?

F: Ja, jeg arbejder gartneri, jeg arbejder som sidste gang så jeg var rengøringsarbejder, så jeg arbejder hele tiden. Ja.

K: Okay så gartneri og rengøring?

F: Gartneri og rengøring.

K: Mange forskellige steder eller?

F: Mange, altså jeg arbejdede gartneri (navn på gartneri), også jeg andet sted, så jeg (navn på stedet), vi plukker bare cherrytomater, ja. Det også god sted, men det er meget hårdt. Det er hårdt arbejde. Sådan jeg synes det (navn på gartneri), det er ikke hårdt arbejde, så, jeg synes det er god derovre, men nogen gange det et sæsonarbejde, så det bliver nødt til, til arbejde og så finder jeg en arbejdsplads, så sidste gang så jeg arbejder gartneri (?) i Risingskolen, men det også hårdt arbejde rengøring. Så sportshal, og så baderum, og så klasse, og fritidsordning, så jeg har nogen problemer med min arme og skulder, håndled ja. Så det derfor jeg sygemelder mig fra derovre, så ryggen, benene. Stadigvæk jeg har problemer med ryggen, så de siger igen, så det skal jeg operer, men jeg bange for dem, fordi er de meget, altså efter operationen det er meget, meget komplikation, du forstår, så jeg venter bare nu. Ja. Jeg har i været mange gange været arbejdsprøvning, så jeg gør min bedste, vi har, jeg har forskellig jobkonsulent og sagsbehandlere. Altså nogen er gode nogen, nogen er, ja jeg har lidt problemer fordi, de gik 6 år ja, jeg har været mange arbejdsprøver, de har rapport, de har set mig. Så ikke lige nu, ikke lige nu. Så jeg siger bare, hvad skal jeg gøre? Jeg har to muligheder. Altså, jeg også bestemmer. Flexjob, jeg ønsker mig flexjob, ikke pension. Hele tiden ønsker mig det flexjob, men altså de siger bare, det ikke nok tid, det ikke nok tid, men så vi venter bare lidt, vi venter bare lidt inden sidste år, så jeg har været snakke med min jobkonsulent, jeg viser rapporten, sidste rapporten, de ønsker operation igen. Så jeg 3 måneder før, så jeg ringe min sagsbehandler, hvad der sket med min sag, de siger bare vent lidt, fordi alle min rapport, der ligger i (utydeligt, 29.17) jamen det tager lang tid, vi ved ikke, hvad skal vi gøre. Jeg hjemme nu, jeg laver ingenting, jeg sørger bare familie. Går i Rosengaards Centeret eller by, ingenting, ja. Altså dengang jeg gik til Odense Pædagogisk Seminarium (Odense Socialpædagogiske Seminarium). Jeg fik pædagogmedhjælperuddannelse så mine lærer, så anbefaler mig, at jeg fortsætter bare pædagogundervisning. Men jeg har, dengang jeg har to små børn, så min mand arbejder, så hvis jeg går på pædagogskolen, uddannelse, jeg tager bare kun SU. Ja, det er problemet og hvordan vi, hvordan vi tackler vores økonomi, ja.

K: Men ellers så ville du gerne?

F: Ja det, ja jeg ville meget gerne dengang, men jeg tænkte, og så vi kigger vores regninger, så vi har, jeg har to små børn, så hvis jeg går på seminarium, jeg tjener dengang 2800, ja, så sige nej. Så begynder jeg bare igen arbejder på gartneri eller rengøring så indtil det rammer mig sygdom. Ja.

K: Hvordan, hvad har det, hvad har det sådan, hvordan har det været sådan mentalt sådan at komme til Danmark, og, og sådan, hvordan har det været, hvordan har din oplevelse af det været? Du kommer til et helt fremmed land, hvad har det sådan betydet for dig?

F: Altså første år det dårligt for mig. Så det efterhånden jeg vænner til. Jeg elsker Danmark, jeg er dansk statsborger, mine børn også. Ja fordi jeg er ikke, altså personlig jeg er realistisk kvinde eller tanker. Ja jeg er realistisk, jeg er ikke tænker bare (udtryk), min familie det var bare (udtryk), jeg savner dem, selvfølgelig jeg savner dem, men det lige meget, hvis jeg bor i Tyrkiet, vi ikke bor sammen stadigvæk, så jeg besøger ikke tit dem, fordi jeg har også familie, jeg har nogle problemer, så hver dag vi snakker om min familie, for nu er teknologi så, så jeg betaler ikke penge, men alligevel vi kan se hinanden, så vi snakker bare, så det det samme. Det vigtigste for mig altså, det ikke syg så. Vi snakker over telefonen okay, de har det godt, så jeg kigger mit liv. Så. Jamen første to år eller et år, ja to år, ja to år ja, så jeg begynder bare elske Danmark, fordi jeg tjener mine penge, min mand tjener din penge, sin penge, og jeg blev gravid, så jeg ved da godt, jeg har ikke gået tilbage Tyrkiet, ja. Mine børn født i Danmark, så jeg kæmper for dem. Jeg ville gerne god mor, ja, og den hjælpe mine børn hurtigt, altså jeg har ikke nogen familie, det min mands familie meget, men alligevel, jeg har sådan nogen hvor, hvad kan man sige, princip. Jeg har nogen princip. Fordi disciplin, princip de får, det betyder meget for mig. Så jeg alene, så selvfølgelig jeg har en mand, men børnenes opdragelse det først fremmest fra mor. Så hvordan jeg hjælpe dem. De født i Danmark, deres fremtid i Danmark, ja, så jeg glemmer bare Tyrkiet. Ja, det er realistisk, ja. Så efter fire år, jeg fik min anden søn. Så okay, så når da jeg fik min anden søn nummer to, så helt opgivet Tyrkiet for mig, fordi han bliver fire år store, jeg født en nummer to, jeg kan se det min fremtid i Danmark. Så. Jeg begynder mere på arbejde, mere på, hos, ej jeg kan ikke finde den anden ord. Jeg elsker mit arbejde, jeg elsker Danmark. Når jeg fik børnene så, selvfølgelig det har noget negativ ting ja, men jeg fokusere bare gode tingene, ja. Fordi jeg har to søn. Nogen, nogen tyrkere eller kurder siger, jeg kan ikke, jeg elsker ikke Danmark, jeg vil rejse Tyrkiet, så siger jeg værsgo, men de har, altså hvis man siger rigtig, jeg har god liv i Danmark. Ja, jeg rejser Tyrkiet mine børn rejser rundt i verden, hvem der gør i Tyrkiet, så rige folk kan godt. Min yngste søn han var USA sammen med skole to uger, som de er rejst, de kan se Washington og New York. Altså hvis man er Tyrkiet, så folk og meget rige så sender til deres børn udland, men altså, selvfølgelig, jeg savner min familie. Det anden side, men jeg kigger bare, ja selvfølgelig dengang jeg arbejder, så jeg tjener gode penge. Ja, ufaglært penge, ja. Jeg rejser ikke Tyrkiet, altså mine børn begynder at læse, så jeg er meget fokuseret på deres skoletid, ja. Så min store søn kan gik på Mulernes, HF, HF 2-års, ja. Så dengang, han er 22 år gammel, dengang det Mulernes god skole. Men nu er masser, masser udlændinge, ligge derovre, men du kan ikke forstå mig, jeg også udlænding, men, men det blandet, mener jeg, ja. Og så han er færdig med sin uddannelse gymnasium, han har holdt fri et år, han begynde på arbejde Burger King, han tjener sine penge, så nogen gange kan han hjælpe os. Og så han rejste til København på universitet, han vælger bare eksportingeniør, ja, han er rejst. Han flyttede til København, og så efter 5-6 måneder han siger bare det, den uddannelse ikke for mig. Så han kom hertil igen, så begynder bare IVK spansk og engelsk, ja. Og så ved siden af han arbejder. Jer er, jeg kan ikke lige sådan mor, der græder, så hvad skal jeg gøre, hvad skal jeg gøre. Vi skal, vi kæmpe alt, alt, vi skal have altid plan, vi har er plan, a plan, b plan, c plan. Så jeg viser mine børn. Fordi meget svær hvis man har børn, meget svær, fordi altid, jeg bange for

at mine børn går dårlig vej, ja. Selvom, altså jeg nogen har, nogen unge de vælger bare dårlig vej. Jeg bange for de der udlændinge, så de har arabisk veninder, tyrkisk veninde, kurdisk veninde, dansk veninde, de skal bare øjne og ørene. Så de skal bare lidt kontrollere, ikke alt. Fordi de unge de går diskotek, jeg ved det ikke, hvad drikker, hvad de har gjort, hvad har prøvet, så meget meget svær. Så heldigvis jeg banke under bordet, ja. Ja det meget svært fordi jeg, jeg er lidt stærk mor, jeg viser dem, jeg en stærk mor. Vi bor i Danmark, vi har dansk statsborger, altså vi er et nydansker, vores fremtid, deres fremtid her, så vi rejser bare Tyrkiet som turist så.

K: Så det du siger, det er, at det har været vigtigt for dig, at, at de ligesom har fået nogle muligheder, og du har hjulpet dem til, til at, at, at finde den, altså holde sig på rette spor?

F: Gode vej, gode vej, ja gode vej. Fordi min mand han er lidt, hvordan kan man sige det, ikke, han har ikke så meget disciplin. Det, det ikke gode ting, det det forkert ord, han god far, men altid det siger ja min søn, du bestemmer selv, *nej*, jeg er nej, jeg siger bare nej, så deres vejen uddannelse, jeg ikke nogen uddannelse, jeg arbejder mit krop, jeg syg nu, jeg tjener ingenting nu, jeg har ikke nogen penge, kun nu, jeg tjener nu, ikke tjener, jeg får fra hjælp fra kommunen 7500, så lidt, ingenting, ingenting ja. Så vil du gøre sådan en liv, eller du sætter (utydeligt, 39.40), pænt tøj, så du kan, du kan finde en god job, tjene gode penge, så jeg fortæller meget om det, selvom jeg starter på universitet i Tyrkiet, jeg har ingen, jeg kan ikke, altså jeg kæmper bare hele min hjerte. Fordi jeg kan gå på universitetet, jeg ønsker mig meget mine børn går på universitetet. Ja. Nu er altså, jeg har bare mine veninder, deres børn går på universitetet, eller de har gode job, jeg jaloux. Jeg er aldrig jaloux på tøj, sko, hus, lejlighed, jeg jaloux ikke, men hvem der har fortalt at deres børn, altså de går på universitetet eller det har gode job, ja så, jeg jaloux på dem, så altid, ja. Ja det vigtigt for mig uddannelse, ja.

K: Hvad, nu fik jeg ikke, det har jeg ikke fået spurgt om, hvad laver din mand?

F: Han, han er syg nu, så han arbejdede dengang det maskinarbejder i Sanderum, ja.

K: Og det har han gjort hele tiden?

F: Ja han har. Altså han har også dårlig, ja fordi vi, du hedder Kim ikke også?

K: Ja.

F: Kim, vores altså, tyrkere, jeg ved det ikke hvordan de andre udlændinge, vi tyrker vi bange mister vores job, vi arbejder meget, så vi bruger meget vores krop, ja. Så det derfor, jeg problemer mine arme, problemer med ryggen, altså det mange udlændinge bruger deres krop. Vi arbejder meget, vi arbejder meget. Så det derfor jeg, vi bliver tidligere syg, og så når går vi til lægen, så siger de jamen det tænker bare meget, så de er ikke syg, altså vi fokuserer meget, eller spekulerer meget. Selvfølgelig jeg spekulerer meget, fordi altså jeg mister mit job dengang. Fordi når jeg kommer chefen, du skal gøre sådan og sådan og sådan, vi arbejder ekstra. Vi arbejder meget ekstra. Vi kommer hjem, vi passer vores børn, nogen gange der kommer familie eller veninder besøg os, så vi arbejder udenfor, vi arbejder indenfor, ja. Dobbelt arbejde. Altså jeg

ved da godt danske kvinde, så hvis man kommer arbejder sætter de sig bare deres ben i sofa, så slut, men vi er ikke, vi er ikke, vi ikke samme.

K: Hvordan når du kommer hjem, kan, kan du, hvordan har det været når du kommer hjem, har det sådan, familie ?

F: Jeg kommer hjem så, dengang jeg eller jeg snakker om jeg kommer fra arbejde?

K: Ja sådan når I, mens du har opdraget dine børn, hvordan har I da haft nogen bestemte roller, din mand og, og dig og, og så, så sådan?

F: Altså meget mig. Meget mig. Fordi mine børn var små, så de begynder skole, så jeg vil, når jeg kommer besøger nogen veninde så klokken 7, højst klokken 7 halv 8, jeg hjem. De skal gå seng. Altså hvis de har lektier, så jeg siger de nej den dag, jeg ikke ok for det, børnene har lektier eller et eller andet, som jeg siger bare direkte. Nogen gange min mand bliver sur, fordi at bare sådan. Nej det vigtigt at for mig, det vigtigt at for mig mine børn. Så gæster venter lidt. Jeg vil ikke sige nej, ikke i dag, men i morgen eller næste dag, så bare velkommen, ja, altså når jeg, vi går udenfor så klokken 7-8 jeg er hjemme. Fordi de skal gå deres seng, de skal lave deres lektier, ja. Altså hvis jeg arbejder, så jeg henter den de var lille, de skal tage vaske sig, og så spise deres mad, når klokken 7-8 fordi jeg bliver træt, så vi går seng sammen, ja.

K: Så du har, du har bestemt en del også hvordan det har, altså, du har haft meget at skulle have sagt derhjemme, i forhold til hvordan dine børn er blevet opdraget, og det har din mand haft det fint med også?

F: Ja, ja han hjælper mig meget, så huslejen, han laver mad, han hjælper rengøring, så han hjælper mig.

K: Okay, så I har været sammen om det?

F: Han er, ja hvordan kan jeg forklare, en person der lidt bestemmer, en person der lidt, hvordan kan jeg hvordan kan vi sige, altså for eksempel nu, jo kvinderne bestemmer meget. Bestemmer overalt, ja ikke kun mig, altså nu jeg kigger bare ungerne. Ungerne de har kærester, men deres kærester siger, du skal den tøj på, du skal den sko på, du skal gøre det bare sådan, ja kvinderne bare bestemmer noget, ja. Så ja han hjælper mig, han hjælper mig så. Men jeg er lidt disciplin, fordi, nu er min yngste søn sige til mig, mor altså det var godt du er lidt, du er disciplin. Hvis du har ikke disciplin, han, han bare fortæller nu, han er 18 år nu, hvis du ikke disciplin, så måske jeg laver ikke lektier, jeg vil ikke gå min skole, mor tak for din, og jeg ved det ikke, han sagde bare tak for det. Det godt du har disciplin. Nogen gange for eksempel jeg har, han ønsker nej noget ting. Så siger jeg bare, vælg én, vælg én. Altså sko eller tøj, jeg har ikke nogen penge, til alt det der, ja. Bare vælg én, det vigtigste. Hvilken er vigtigste for dig så bare vælg en. De er små, så siger en jeg kan ikke give jer alt, nej min søn, jeg gør alt de ting til dig, nej, jeg siger bare, altså hvis jeg, vi har penge, så siger jeg, vi skal gemme lidt rejse, vi har sådan en penge. Hvis du vælger noget, så bare vælg én ting, ikke to, tre, ja. Som de har lært det, de bruger deres penge, ja. Nu har jeg, min store søn han tjener sine penge, så lille han har ikke nogen fritidsjob nu, men han får SU, så han begynder bare køreskole nu, ja jeg kigger bagved, han bare kører siger, altså hvordan han tackler sin økonomi, så, han begynder snakke sin læge

så hans penge kommer første. Så han siger, mor jeg gider ikke dem, altså jeg mangler lidt lommepenge, jeg siger bare, okay jeg her, så lidt lommepenge til dig, ja. Som de, jeg vi siger tyrkerne (tyrkisk ordsprog). Det er helt okay, det fint, det har lært bruge deres penge, de har ikke givet, hvordan kan man, de vil ikke have alt, selvfølgelig unge, jeg, jeg vil også gerne hele gode ting. Altså for eksempel min yngste søn går på gymnasium ud, ud i Bolbro. Tietgen?

K: Ja, Tietgen.

F: Tietgen. Den er meget rig skole, så ungerne de har så perfekt tøj, de har ny bil, altså. Hver gang min søn fortæller, jeg har været derude også. Hver dag de skifter tøj, altså ligesom de snob, ja snob sådan, men heldigvis mine søn de kigger på ikke hans tøj, sko, ja, han er bare selvfølgelig ren god drenge, men han tænker ikke bare, mor, mine ven han har købt en skjorte altså 800-1000, jeg vil have, jeg hvorfor vi har ikke nogen penge. Aldrig jeg har hørt om det, aldrig jeg hørt om det, ja. Så jeg mine sønner, de har selv, du siger bare...

K: Selvstændig?

F: Selvstændig og så deres ben står på gode, de har set, altså det er min familie, når han starte på gymnasiet, de har spurgt i klassen, de begynde fortælle om deres selv. De præsenterer, de præsenterer, ja. Så han sige til mig, mor jeg vil ikke sige, jeg kom fra Vollsmose, fordi de har fordomme om Vollsmose. Han sagde bare, jeg kom fra NØ, ja. Fordi mor jeg kan ikke sige, jeg ved det godt, jeg vil ikke genere min familie eller vi bor Vollsmose, men de har fordomme, jeg venter lidt så vi kender bare hinanden. Selvfølgelig jeg siger, jeg bor Vollsmose, min familie bor Vollsmose. Det er rigtig, efter et år alle venner, så de ved godt, han bor Vollsmose, ja. Så fordi, altså de giver chance hinanden, så udfordre, udfordre ja. Så nu de alt venner, de ved det godt, så hans mor og far bor Vollsmose, men de kan ikke sige nu, før han kender ham, de kender han, ja personligt, ja.

K: Hvordan har du det med at, at, at Vollsmose har sådan et ry og hvordan, hvordan oplever du Vollsmose?

F: Jeg, jeg oplever gode ting, jeg aldrig oplevet dårlig ting, altså fordi jeg elsker her område, jeg har nogen chance flytte derover. Jamen jeg har gode naboer, jeg har god område, jeg altså kun jeg mener medier for meget Vollsmose. Medier bruger meget Vollsmose. Altså fordi det ballade, det er der ikke i byen, det ballade det hele verdenen, men også jeg tænker bare nogen gange det kommunens skyld. Kommunen sender alle udlændinge til Vollsmose. Det kommunens skyld, ikke vores udlændinge. Det altså hvis den område så 100, 100 person udlændinge lægge derover, så det skal være 50 eller 30 eller ja 50 procent dansker. Men kommunen sender til, eller araberne og efter, ja efter Fyrreparken, ja Egeparken, altså Granparken, Lærkeparken, Fyrreparken, det gode sted. Efter Fyrreparken, Egeparken, det en narkoman, folk bor derovre, som det arabere, arabs land, det efter Bøgeparken, Birkeparken, det ikke danske land, nu jeg synes. Fordi deres lov det gælder, arabisk lov gælder derovre. Men jeg synes det er kommunens skyld, så altså hvis man bor i Danmark, Danmark bestemmer, så her område mange udlændinge, det skal ikke vælge derovre, det skal vælge anden, det skal bare dele det. Jeg oplever gode ting, jeg aldrig oplevet dårlig ting kun altså vores cykel væk, ja, det kan godt være i byen, ja, så det kun dårligste ting

altså, vi har købt mange cykel, så væk var. Ja jeg elsker, jeg har god lejlighed, jeg har gode naboer i, nej jeg bor Fyrreparken to år, så jeg flyttede, 23 år jeg bor samme sted. Ja, altså, hvad man sige, ligesom de der familier nu. Jamen nogen gange jeg træt af, jeg bange for dem mine børn, fordi når de går i skole eller de søger job, altså arbejdsgiverne ser Vollsmose, så. Jeg har oplevet min store søn, han søger job fra Bilka, han var han var i gymnasium, så han har masse ting han, han været soldat hos her Danmark, fire måneder han var Slagelse. Han er mange gode ting og dengang sagde han gik til gymnasium, søge job i Bilka og så de invitere snakke...

K: Ja, til en samtale?

F: Samtale, ja, de har spurgt mange, mange ting, han siger det tager en time, danskerne går kun 10 minutter, så jeg gik på samtale, det tager en time, fordi de har spurgt mange ting. Hvorfor kom til Danmark, hvad laver din mor, hvad laver din far. Altså hvad skal de gøre, hvorfor de vil spørge, men de har fordomme, og de har måske de bange, jeg ved det ikke.

K: Hvordan oplever du de fordomme, altså for man kan sige nu jeg, jeg bor i Birkeparken, hvor jeg har boet det sidste år, og jeg oplever tit når jeg fortæller mine venner, og dem jeg studerer med ...

F: Selvom du dansker, ikke også.

K: Ja, så, så, så og jeg, jeg er født og opvokset på Fyn, og når jeg fortæller enten min familie eller dem mine studiekammerater i Aalborg, at jeg bor i Vollsmose, så er der altid nogen, der sådan, der er lidt undrende og ikke forstår, der gerne vil høre, hvordan er det så, at være der, og hvorfor har du gjort det, og der er mange af dem, der selvom jeg fortæller at, at jeg synes det et godt sted, så siger de, jo, men der er jo også meget dårligt. Så de der fordomme folk har som er svære...

F: Medier bruger meget i Vollsmose, og så dansker folk kender ikke Vollsmose. De har stor fordom, de tænker bare folk kommer fra Vollsmose, de er gjort ballade, de er stjålet, det er ikke gode, de er socialt, ja, de er ikke i arbejde, ja. Men de vidste ingenting for os, ja. For eksempel mig, jeg arbejder i 18 år i Danmark. Jeg fik løn nu, jeg fik løn nu, fordi jeg arbejder meget, jeg betaler min skat, hvad fik nu 7500 om månedlig, men altså jeg syg selvom, jeg er ikke arbejdsløs, jeg ikke arbejdsløs, min mand heller ikke arbejdsløs. Vi altid arbejder, ja. Men det har, jeg altså, jeg giver ikke skyld for danske folk, altså medier bruger meget udlændinge. Nogen udlændinge gør meget forkert ting, ja, ja, selvom jeg udlændinge. De gør meget forkerte ting, altså Danmark et god land, ja Danmark et rigtig god land. Vores børn går skole, så stat giver penge til dem, de går skole. Altså Tyrkiet der ikke nogen lov, vi skulle på universitet, de betaler til skat, stat, men nu er Danmark stat givet til dem penge, det giver masser mulighed, masser mulighed selvom nu, hvis jeg vil gå skole, så staten siger bare velkommen, du må gerne gå i skole, ja. Altså det svært gå på systemet, hvis man ikke går ind i systemet, sidder hjemme og keder dig, og så lave mad, passer børn uden ved om, så, ja, jamen jeg synes det, jeg er, jeg elsker Danmark, nej jeg elsker Danmark, fordi jeg ved da godt, vi det godt, så mine børn så gifte sig i Danmark, de bor Danmark, og så deres fremtid her og så mine fremtid her, her. Hvorfor jeg altid siger, jeg keder mig, men selvfølgelig det går på vej, hvad skal man sige, ja hvis man er sommer, så spare penge, hvis der er sommer, så rejse sommerby, så kommer hjem,

ja. Jamen når jeg rejser fem uger, jeg savner her, jeg savner her fordi min hus, ej ikke hus, min lejlighed, min hjem her i Danmark. Og det min lejlighed, jeg savner min seng, jeg savner, jeg savner, ja.

K: Har du, nu ved jeg godt, du er kommet som ret ung ikke, altså, men, og har boet her længe, er der nogen sådan altså kulturelle forskelle, som du har oplevet, som nogen gange er svære at, er der nogen traditioner eller nogle kulturelle ting, du ligesom har med fra Tyrkiet, som du oplevet er svære at...

F: Kun at jeg spiser ikke svinekød. Ja, det kun forskelle for mig. Jeg spiser heller ikke, når jeg går mad til dengang jeg arbejder eller går i skole, eller juletiden, eller påske, de taler bare nogen mad, så siger jeg, jeg spiser ikke svinekød, så andre de okay. Der ikke noget forskelle til mig, nej kun anden kærester. Vi, men nu ungerne de er den samme, tyrkisk eller Tyrkiet, de har kærester, men kærester det betyder ikke gå seng med hinanden, ja så kærester, jamen de elsker hinanden, de går ud, de går spise, de går, de gør alt muligt ting, men altså vores kultur, det forbudt at gå seng hinanden, ja, så. Det andre de det samme. Der er ikke nogen forskel, fordi jeg kom fra Istanbul, jeg kom fra storbyen. Dengang jeg undre mig, Danmark klokken fire, lukker hele byen der ingen mennesker, jeg kan se det vejene, byen. Når jeg kom til Danmark folk har 90 år tal, de folk har ikke pænt tøj på, de joggingbukser og ja, ja, jeg kigger på dem, Europa? Altså min Europa ...

K: Det var ikke dit Europa?

F: Ja. Jeg kigger på dem, joggingbukser og de går udenfor, de kan ikke gå udenfor i samme bukser, nej. Altså vi tager, vi er altid gode, altså det er ikke gode, er pænt tøj på ja, når vi går ud. Så efterhånden nu, så jeg venner til, jeg går på arbejde med bussen samme joggingbukser, jeg går i byen, jeg banken, jeg går i banken, altså jeg handler noget, så jeg kommer hjem, fordi altså det venner til, jeg ligeglad med folk de tænker, hvad de tænker om, så ja. Jeg elsker danske folk, de tænker bare kun sig selv. Altså vi ikke egoistisk, altså jamen det er behagelig folk, mener jeg siger korrekt, fordi de tænker bare deres behagelig. De tænker hvad tænker min mor, hvad tænker min moster, men altså de gamle min tradition eller før tradition tænker bare meget sådan en, så vores unge de tænke ikke sådan.

K: Nu, du, nu fortæller du lidt om, om sådan om dine børn og deres forhold til at, at være kærester og sådan, jeg synes det er ret interessant, kan du, kan du ikke prøve at fortælle lidt om sådan?

F: Ja min store søn han har en veninde, men det kan man ikke, vi kalder bare ikke kærester ja, min søn han elsker bare en tyrkisk pige.

K: Hvordan, er det, er det, har det ændret sig fra dengang, at du var ung eller er, altså?

F: Nej jeg ikke undre, kun det forskel måske, altså jeg invitere hende mit lejlighed, så når jeg snakker min mor, jeg siger, mor jeg invitere min søns, altså ja du forstår, altså det ikke kærester, men veninde. Jeg inviterer min søns veninde, så min mor undre sig, hva'? Hva', hvorfor du invitere, ja altså, fordi hun er ikke, hun hat ikke set, hun har

ikke hørt, men nu er i Tyrkiet mange familie gør sådan, ikke kun mig. Mange, mange familier...

K: Både i Tyrkiet og i Danmark?

F: Både i Tyrkiet og i Danmark, ja, ja, det samme fordi altså, jeg vil gerne se min søn bliver ikke bange, altså den unge pige de bliver ikke bange altså. Ja de komme, vi spise de går værelse snakker, okay ikke mere, ja.

K: Og er det så, er det er det en, er det en tyrkisk kæreste, han har?

F: Han har tyrkisk, hun er tyrkisk, tyrker ja.

K: Okay og hvordan, hvordan er det, sådan forholdet omkring det, fordi det, det ved jeg ikke sådan, er det er det okay hvis det?

F: Nej, nej det er lidt forbudt for hendes familie. Altså nogen familier siger okay, okay de giver tilladelse det har en ven, ja, men nogen familie nej, det er forbudt, det hemmelighed, ja. Min også hemmelighed, så du skal ikke bruge mig, nej.

K: Men hvordan, er det er det, hvordan er det i forhold til, at altså at have kærester der ikke er tyrkere for eksempel? Ville det, kunne man, kunne man forestille sig det? Kunne din søn have en kæreste, der var dansk for eksempel?

F: Det lige meget for mig, det lige meget for mig. Vigtigst, det vigtigste for mig, det gode mennesker og så de respektere os, vi respekterer dem. Jeg synes for, jeg, jeg ligeglads med dem andre tyrkere eller kurdere, hvad de tænker om, fordi jeg har, jeg har kender en dansk pige, gifter sig en tyrkisk mand, så jeg kigger bare, som jeg kigger bare som, jeg elsker dem fordi, jamen de har god forhold. Altså de accepterer hinanden, det er vigtigste, ingen problem.

K: Så hvis de kan, så kan du også?

F: Ja, altså i gamle dage, stadigvæk nu, nogen folk tænker bare anderledes, de tænker bare religion meget, de tænker bare tradition meget, men altså jeg siger altid til min søn, altså det være verdensmennesker, verdensmennesker. Ikke kun tyrkiske, jamen der ikke nogen religion, selvfølgelig, I skal ikke glemme, vi tyrkere, vi er muslim, fordi vores baggrund, men vi har også danskere, de er også danskere, de skal, du, altså, de elsker måske dansk pige okay, men I respektere hinanden, det danske pige det er kæreste, så hun vidste godt så du et muslim, altså kurder eller tyrker, men de skal respektere hinanden, de skal ikke blande deres religion, fordi de meget høflig religion, så jeg vil ikke diskutere med religion, fordi altså det hænger, det hænger Gud om mig. Ikke dig, ikke andre, ikke min mand, det kun Gud om mig. Jeg min personlighed jeg tænker, men nogen gamle mennesker de tænker ikke, så det er vigtigste det først fremmest religion. Selvom alle vi sunni, stadigvæk de ikke giver hinanden pige. Det meget meget enkelt, de gifte sig hinanden, så stadigvæk 21 år, 21, årstal, nej (utydeligt, 1.04.35), årstal nej, vi har, vi har 21, 21, det er ikke årstal, er 100 år efter kommer ny, for eksempel hver 100 år hvad kommer, hvad kalder på...

K: Altså det 21. Århundrede, tænker du, eller hvad tænker du?

F: Ja. Vi er nu hos, nu er tiden teknologi og så verdenen skifter hele tiden, vi har nyt ting bare hele tiden, men nogen tyrkere og kurdere de, altså, de før tanker, det før, det ligesom det forbudt at gifte sig dansker, eller det forbudt gifte sig allevi sunni. De vil have altid samme ting som gamle dage.

K: Okay. Oplever du det her i Vollsmose også?

F: Nej, ikke Vollsmose, jeg hører bare, jeg er hører bare.

K: Okay, så du tror det er, det finder sted her i Vollsmose også, også i Vollsmose?

F: Ja, ja, stadigvæk i Vollsmose, stadigvæk i Vollsmose, ja.

K: Okay. Kan du ikke, kan du ikke prøve og fortælle mig lidt om din religion? Hvad hvordan, hvordan praktiserer du, hvad, altså hvad betyder det for dig og hvordan, altså hvor meget fylder det sådan, bare sådan helt konkret?

F: Altså det betyder for mig meget, personligt. Altså det normalt de beder fem gange om dagen. Altså jeg gør nogen gange, ikke hele tiden, jeg vil ikke sige løgn. Altså når du kommer ind måneden ramadan, så de holder, de faster, de kan ikke spise, drikke sådan noget, kun aften bestemt tid og så.

K: Og det gør du også ?

F: Ja. Ja altså hvis jeg kan, jeg gør, jeg gør, ja. Ja, hvis jeg kan. Altså mine børn også de gør nogen gange. Fordi hvis de ikke arbejder, hvis jeg ikke gå skole sådan, fordi det lang dag, det påvirker måske deres hukommelse...

K: Ja, ja, hukommelse ja.

F: Hukommelse ja, ja. Altså, jeg elsker, en person bange for Gud, eller elsker bare gud. Det bliver god mennesker. Prøv tænk en person, der kender ikke gud de jamen måske de er materialist, altså. Jo det skal være kristendom, det skal være buddhist, det skal være, jamen jeg, jeg mine profet, en person, en menneske det skal være tro på noget, fordi det påvirker vores psykisk, ja. Fordi nogen gange jeg keder mig, eller jeg har oplevet nogen dårlig ting for eksempel, så jeg går beder, altså så jeg åbner min hånd, så snakker jeg Gud. Det hjælper meget min psykiske ja, så. Så jeg, jeg føler mig lidt (utydeligt, 1.08.02), altså nogen gange ja, selvfølgelig jeg har mine børn, familie, men nogen gange så de personer, jeg vil ikke snakke om mennesker, ja så jeg snakker Gud, det, det god for mig. Det god jeg har lært mine børn, så altså vi tror på gud. Altså vi tror på Gud, altså fordi jeg tænker bare deres psykisk, nej hvordan kan jeg, det ikke god ord, ja det materialism, det en verden, men vi har nogen hjernen. Altså hvordan vi giver mad, vores samvittighed vi har, vi har hjernen, hvordan vi bliver gode mennesker. Altså jeg kan ikke, vi kan ikke bange for Gud, så, hvis man, de skal ikke være stjålet noget, de skal ikke løgn, ja, skal være gode person, de hjælper gamle mennesker, altså du kender godt sådan, ja.

K: Så det, så du bruger religionen, som det er sådan nogen retningslinjer for dig i forhold til hvordan man, altså hvordan man også skal være som menneske?

F: Ja hvis man er ked af det eller keder sig, nogen gange man skal føle sig alene i verdenen, ja. Selvom de har familie, men altså hvem skal hjælpe os, ja. Hvis man snakker en Gud eller ja, ja, de, det hjælper meget. Hvis jeg går udenfor, jeg begynder bare beder, så min søde Gud, altså pas på mine børn, pas på mig, pas på min familie. Men hele tiden det tænker, bare altså (utydeligt, 1.10.13), det giver mig god. Der kommer bare god til mig. Som jeg fortæller bare mine børn fordi, altså kun materialist mennesker, de bliver ikke glad, glad eller. Dine ting, dine ting, ej det svært forklare...

K: Ja, jamen det går fint.

F: Okay, du tjener penge, du har materialist, du køber mange ting, men du er ikke, vil du have papir eller?

K: Nej det okay. Men tak.

F: Det godt. Hjernen, hjernen ønsker mig mange ting. Købe tøj, ny bil, ny hus, ny lejlighed ny, ny, ny, ny. Altså hvad du har, hvad du har. Moralsk er jeg glad. Folk er ikke glad nu. Nej, folk køber mange ting, mange, mange ting købe, altså de har. Altså gamle dage vi har kun en sommerkjole eller sommersko, vintersko eller et eller andet, tre par, men nu er vi har 50, 25 par, så vi er ikke glad, vi er ikke lykkelig, ikke glad, lykkelig, ja. Mennesker er ikke lykkelig nu, nej, men vi, der er en ting mangler nu, synes jeg. Humanism, humatism...

K: Altså menneskelighed sådan eller medmenneskelighed, humanism?

F: Ja, humanism.

K: Humanity? Sådan altså, ja.

F: Altså verdens ting også lidt det hjernen...

K: Hjertet?

F: Hjertet, hjertet, sjæl, sjæl. Altså vi skal give mere til vores sjæl. Ja, men vi køber ting, men vores sjæl ikke lykkelig, så vi god lejlighed, vi har mad, vi har familie, vi har så kigger bare alle ting, men vores sjæl ikke lykkelig, så pludselig tænker bare helt alene. Hvad skal man gøre, hvad skal man gøre, hvordan vi gør bedre vores sjæl. Så kommer bare religion synes jeg. Det hænger sammen synes jeg, ja. Ja. Jeg ved det forkert eller rigtigt, min er rigtigt ja.

K: Ja, og det er sådan det er, jamen det er fint. Kan du ikke prøve sådan og fortælle lidt sådan afslutningsvis om hvordan sådan, når du kigger på det liv du har haft i Danmark, og de tanker du ligesom sådan har gjort dig om dit liv. Har du opnået de ting, du gerne ville, eller er der nogen ting, du kede af du ikke altså sådan?

F: Nej, jeg ked af mig ikke, nej, fordi jeg har haft god liv i Danmark, ja. Jeg har to gode sønner nu, ja mine børn min mand er pension. Jeg får nogen penge fra stat ja. Altså jeg elsker dem nu, jeg vores. Jamen jeg kigger bare nu på børnene. Vi tænker bare, de har gode ægteskab i (utydeligt, 1.13,55), altså måske de gifter sig, altså måske

de har gode job, de købe deres hus, de købe deres ny bil. Altså jamen ved siden af, det er tyrker, de er muslim, de skal ikke glemme bare. Så jamen de, jeg har haft god liv Danmark ja. Jeg er glad for den, det derfor jeg vælger bare dansk statsborger, ja. Det blev 10 nej, hvornår jeg har fik 15, 13, ej 13, 15 år siden, ja. Ja, ja, altså jeg, jeg er tyrkisk statsborger, nej, nej. Min store søn også brugt et tyrkiske pas, fordi dengang de har børn to pas, de skal være 18 år, så de vælger en ting, min store søn vælger bare dansk, ja. Fordi dansk fremtid er deres land, de tænker bare dansk, de taler dansk, dansk sprog, de tænker bare som dig, der ikke nogen forskel os, ja. Det kun vi er lidt (utydeligt, 1.15,09) ja, fordi vi har nogen anden baggrund så, ja. Ja. Sådan er det bare.

K: Ja, jamen jeg tror faktisk, at vi har været ret godt igennem.

F: Jeg håber du, at jeg hjælper dig.

K: Det gør du helt sikkert, jeg vil, er der nogen ting, du sådan synes, du ikke har fået sagt eller fortalt, du ved sådan, ud fra det jeg sådan har spurgt om? Er der noget, du, du synes, du mangler at fortælle om dit liv i Danmark?

F: Nej, nej, jeg siger bare helt ærlig, jeg har fortalt til dig, det helt ærligt. Selvfølgelig, selvfølgelig vi passer, én dag vi ked af det, én dag jeg glad for den, fordi det er små ting, hvis jeg kigger på de 25 år, jeg kigger på bare bagud, jeg fik god liv i Danmark, så ja jeg har god to sønner, ja mine familie god (mobil ringer).

K: Det okay.

F: Så det, jeg lukker bare.

K: Ja, jamen det er jeg glad for. Jamen hvis ikke der er andet, så vil jeg sige tak, fordi du gad og være med.

F: Selv tak.

K: Det var rigtig pænt af dig.

F: Ligesom jeg gik hel vejen tilbage, så når jeg fortæller til dig, ja, jamen det helt okay, ja.

K: Det er jeg glad for.

F: Så nu jeg tager (mobil).

K: Det er i orden, tak for det. Stopper jeg her.

Zarife

Interviewer:	Kim Lindgaard Jørgensen
Interviewperson:	Zarife
Dato for interview:	10. april 2015
Varighed:	35.03
Sted:	Vollsmose Kulturhus
Øvrige oplysninger:	Ingen

K: Og ser om den virker, det gør den. Og det jeg sådan gerne vil have dig til, det er at, at fortælle din historie om hvordan du er kommet til Danmark, og hvordan du har oplevet det? Men kan vi prøve at starte med, hvis nu, hvis nu du starter med at fortælle mig lidt om, om, om din familie. Hvad de laver og hvor de bor?

Z: Ja, jeg kom i Tyrkiet, jeg bliver gift, så, gift, så jeg kommer Danmark.

K: Okay, og hvornår var det?

Z: I '92 ja. Så. Og, jeg har fire børn. Alle dem bor i Danmark. Så nogen arbejder, nogen går i skole.

K: Okay, hvor gamle er de?

Z: Jeg har 1 piger og 3 drenge. Pige 22 og så anden er 20 og 18, 16.

K: Okay, så de er lige, tæt på hinanden.

Z: Ja.

K: Okay. Og, og din mand?

Z: Åh. Nej, jeg har ikke nogen mand.

K: Okay, du har ikke nogen mand.

Z: Min mand han er død. 11 år siden.

K: Okay. Så du bor selv med, og bor dine børn hjemme?

Z: Ja.

K: Okay. Hvor bor I henne?

Z: Egeparken. Ja. Så sammen med min mand, men inden da han bor i Nordsjælland. Efterskole, så, han boede i Nordsjælland.

K: Ja okay, og hvad med dine, jeg ved ikke om du stadig har forældre i Tyrkiet?

Z: Ja, Tyrkiet.

K: Ja, og hvad laver dine forældre?

Z: Okay. Min far det er pensionist. Han er hjemme også min mor er det. Og så storebror arbejder, hvad hedder den der tøjbutik. Ja. Og så min lillesøster også er i Tyrkiet. Hun også er hjemme, hun arbejder ikke. Også, og en bor der Sverige. Hun arbejder i rengøring. Og så min lillebror også er Norge, han arbejder i, det ved jeg ikke, ligesom det i Bilka eller...

K: Okay, ja.

Z: Men det jeg ved ikke.

K: Sådan et supermarked.

Z: Ja. i. Ja.

K: Ja. Og hvor bor dine forældre henne i Tyrkiet?

Z: I Konya.

K: En gang til?

Z: Konya.

K: Okay. Kan du huske, hvor gammel var du, da du kommer til? Ja, nu spørger jeg, hvor gammel er du i dag?

Z: 42, 41, det er 41.

K: 41. Og hvor gammel er du, da du kommer til Danmark?

Z: 18-19 år.

K: Kan du huske, kan du ikke prøve at fortælle mig lidt om, hvordan du husker dit liv i Tyrkiet, inden du blev gift og kommer til Danmark?

Z: I Tyrkiet...

K: Hvordan var det at vokse op i Tyrkiet, og der hvor du boede? Kan du fortælle lidt om det?

Z: I Tyrkiet det jeg mener, damerne arbejder ikke der. Jeg går i skole, efter skole hjemme, og så syskole. Ja. Jamen, jeg husker det ikke så meget, jeg gjorde rent hjemme og så jeg håndarbejde.

K: Og, og hvordan, da du så bliver gift, hvordan, prøv at fortæl mig lidt om, hvordan det foregår.

Z: Hvordan gift eller?

K: Ja, hvordan møder du din mand, og er det, kommer der nogen og spørger om?

Z: Fordi det kender ikke min mand. Min mand bor i her, så min mormor også der i Danmark, men hun er død nu. Så spørger har familien pige eller, så min onkels kone, okay min svigerindes datter, så hun kommer, han kommer i Tyrkiet, så vi se hinanden, så vi bliver gift. Men jeg, ikke være kærester, ikke der snakke, fordi det er familie, der bestemmer.

K: Okay, og hvordan havde du det med det? Kan du huske, altså synes du det var fint eller var det bare sådan det var eller, eller var du ked af, træt af at det var sådan?

Z: Jeg husker ikke dengang. Selvfølgelig jeg kender ikke ham, hvorfor jeg kender ikke ham. Familien bestemmer. Jeg siger okay med det.

K: Okay, sådan er det simpelthen bare?

Z: Alle den i Tyrkiet de er. Nu ikke så for meget, men der gamle og familie siger, okay pigerne og drengene okay.

K: Ja. Hvordan, du, nu siger du, at det ikke er så meget i Tyrkiet længere. Er det, og det med at det ligesom er familien, der bestemmer, hvem man gifter sig med, sådan er det ikke så meget længere i Tyrkiet eller hvad?

Z: Jo, det er det.

K: Okay. Og hvordan er det i Danmark, altså, er det da, altså sådan for Tyrkere i Danmark, er det der stadig? Altså har...

Z: Altså nogen familier, det er det samme som i Tyrkiet, fordi der familien bestemmer altid børnene.

K: Okay, også, også for dem, der bor i Danmark?

Z: Ja, også bestemmer datterne eller også sønnerne.

K: Okay, også over sønnerne?

Z: Ja, nogen familier bestemmer sønnerne. Men jeg bestemmer ikke mine børn.

K: Okay, hvad og hvorfor? Prøv at forklar lidt om, hvorfor gør du ikke det?

Z: Fordi de er også, det ved jeg ikke. Børnene bliver store, jeg siger altid, jeg bestemmer børnene, men børnene bliver stor, og så jeg snakker der, og børnene bor i Danmark, og sammen med danskerne, og så jeg tænker på min datter, hvorfor jeg giftede du finder mand eller pige, søn, min søn, og jeg tænkte så, det er lidt dårligt.

K: Okay, og så har du egentligt synes, at det var, det var okay, at det bestemmer de selv?

F: Ja.

K: Okay, så det du siger, det er...

F: Med det jeg siger, okay, gift, måske det er en mand, en pige, men, eller, i Tyrkere, fordi der er også, der måske gifte andre end danskerne, eller araberne, eller somalierne, men vi forstår ikke hinanden, men gift med tyrkerne vi forstår hinanden, også familierne, det er meget.

K: Okay, så det du siger er, at, at de må selv bestemme, men de synes, du synes, at de skal giftes med en fra Tyrkiet?

Z: Ja.

K: Okay, er det meget sådan i det tyrkiske miljø her, at folk gifter sig med hinanden? Altså at tyrkere gifter sig med andre tyrkere, det kom måske til at lyde lidt forkert.

Z: Jo, mange gange tyrkere gifter sig med arabere, bosniere, somaliere. Også min familie de har en. Men de er efter 1 år, 2 år skilt, jeg har set med mange.

K: Okay, og det tror, nu siger du før, at de ikke forstår hinanden, tror du det er derfor?

Z: Det er forskellige kulturer. Så.

K: Ja. Men hvor, kan du ikke sådan fortælle lidt om, altså jeg tænker sådan på, hvordan foregik det sådan helt i praksis? Kommer din, din mands familie så over til din familie og spørger eller, kan du ikke fortælle sådan, og hvordan, hvor bliver I gift og, og, og hvornår kommer du så til Danmark sådan?

Z: Jeg bliver gift i Tyrkiet, så kommer jeg Danmark, og min mands familie så går. Ja.

K: Okay, og så bor I hos din mands familie?

Z: Ja. 2, 3 år siden, vi bor sammen. Så efter vi flytte andre.

K: Hvorefter I så bor selv?

Z: Ja.

K: Hvordan var det at bo hos dem?

Z: Hvordan?

K: Var det fint eller var du træt af, at du ikke havde dit eget sted eller?

Z. Det var fint. Jeg tror det er fint, og fordi jeg tænker nu, mine børn de bliver ikke bor sammen med mig. Jeg siger, alle børnene bor alene hjemme og sammen med en kone eller. Men jeg vil ikke, de bor sammen med mig. Fordi det er svært. Måske det er

min søns kone altid, hvad hedder den her, måske hun tænker bestemmer hende, men hun bestemmer selv, hun bor i lejlighed selv.

K: Okay, så du har ikke noget ønske om at bestemme over de andre?

Z: Ikke normalt, nej.

K: Da du så kommer til Danmark, kan du huske, hvad du tænkte? Altså, havde du nogle forventninger? Og var der noget, du gerne ville, tænkte du at, at?

Z: Før jeg ville komme ikke Danmark her, fordi det er, jeg vil der, hvad hedder det, min mor og jer, hver dag jeg vil se min mor. Men det, før jeg kommer ikke Danmark, men okay bliver ikke, så kommer. Også det er, min familie den er stor, 5, vi har 5 søskende, vi har 4 søskende. Også mor og far. Min familie og min mands familie kun 4 personer. Mig, svigermor, min mand og så svigerinde. Jeg står for morgenmad, nej jeg gider ikke, for ikke så for mange mennesker. Og så, jeg kommer Danmark, så måske det er svært et år eller to år siden, det er forskelligt land, forskellig stat og forskellig snakke. Jeg forstår ikke de andre, jeg vil ikke ud. Så efter det bedre.

K: Hvordan, hvordan har du lært dansk?

Z: Jeg i sprogskole, men det før jeg snakke for meget. Efter min mand har problemer, så stoppede skolen, og stoppede arbejderne, og så min mand og det mine børn problemer. Hjemme og ude. Så stopper, så snakke lidt svær. Fordi jeg har før snakket det bedre. Gået skole.

K: Ja okay. Var det noget du selv bestemte eller var det noget kommunen bestemte?

Z: Ja, kommunen.

K: Og hvor lang tid gik der før, altså var det lige, da du kom til Danmark, eller var det noget tid efter?

Z: Nej. Så der gik. Jeg kommer i Danmark, så går i skole der 2 måneder eller 2 år efter arbejderne. Så efter blev jeg gravid, så stoppende. Efter en måned stoppede jeg så. Min mand gav i fængsel, efter jeg starter skole. Det er ikke så heldigt for mig, men ja.

K: Har du, har du haft nogen jobs, mens du har været her?

Z: Ja.

K: Kan du prøve at fortælle, hvad det er for nogen?

Z: Jeg arbejder i malerfirma, malerpraktik et år siden. Og skal nu arbejde i rengøring. Deltidarbejde.

K: Okay. Og hvad lige da du kom? Sådant de første år. Nu har du været her noget tid ikke?

Z: Jeg forstår ikke noget.

K: Har du haft flere jobs?

Z: Ja. Men ikke så for meget, 1 uge eller 2 uger praktikplads. Ja. Men de lange det er malerfirma, og også det er rengøring. Så fandt jeg også job børnehave, det er 2 uger. Også ja, nej, jeg husker ikke. Også det er rengøring gammel pensionist, gjorde rent op til 3 måneder. Så jeg startede teknisk skole, den der male. Men det jeg stoppede, fordi matematik det er meget svært. Jeg forstår ikke, så jeg stoppede jeg.

K: Men det vil sige, du var startet på, på en uddannelse med, altså til maler?

Z: Ja. Fordi. Ja. Men det er svært meget, fordi 9. eller 10. klasse færdig, så kommer her teknisk skole. Men mine børn de er små, små, så det er meget svært, også det at jeg er alene hjemme.

K: Ja. Så det du siger, det er, at det var for svært både at have børn og skulle passe dem, og så tage en uddannelse?

Z: Passe børn og så gå i skole, det er meget svært, ja.

K: Nu jeg tænker sådan lidt på, har du, altså da du var i Tyrkiet, og inden du kommer til Danmark om, lige før spurgte jeg dig, om du havde nogen sådan, altså forventninger, havde du nogen drømme om, altså var der nogen ting, du gerne ville, altså for eksempel få en uddannelse eller der, du ville gerne have et eller andet bestemt job eller, eller der var, det kan have været alt muligt andet, men var der noget, du gerne ville, som du sådan ligesom har oplevet, da du kom til Danmark, at det kunne du ikke, eller det kunne du godt eller?

Z: Ja. Jeg var kommet Danmark her, fordi jeg tænkte på, jeg ikke arbejder, jeg er hjemme, jeg laver mad, gør rent og så jeg passer børnene. Så min mand arbejder. Fordi alle i Tyrkiet, min far også. Min mor er hjemme, laver mad, også gør rent. Min far arbejder. Men da jeg kom i Danmark, okay, også der man arbejder, også går i skole.

K: Okay, det kom lidt som en overraskelse for dig, lyder det som?

Z: Ja.

K: Hvordan var det?

Z: Førhen det var meget svær, fordi jeg var (utydeligt, 14.39). Nu okay.

K: Nu har du vænnet dig til det?

Z: Jeg er enlig mor, jeg arbejder, selvfølgelig jeg passer børnene, jeg passer selv.

K: Ja. Og hvad med nu her siger du, arbejder du da nu?

Z: Jo, jeg arbejder.

K: Og hvorhenne?

Z: I rengøring.

K: Ja, okay.

Z: (Utydeligt, 14.58)

K: Og hvor lang tid?

Z: I deltidarbejde.

K: Okay, og hvor lang tid har du været det sted?

Z: Næsten det er to år siden.

K: Okay, ja.

Z: Så det har, næsten, ja, 2 år siden. 6-7 måneder praktik, efter arbejde. Start på.

K: Ja. Og, og malerfirmaet, hvor lang tid var du der?

Z: Mellem et år siden. Kun praktik, ja. Men det jeg vil praktik, efter så stopper.

K: Ja, okay. Og, og nu har du så, nu har jeg jo mødt dig nede ved restauranten hernede, er det noget du er, er med til at, altså hjælper du til eller?

Z: Nu hjælper. Fordi det er, efter åbner måske jeg arbejder praktik eller. Måske hun er lige kigger hvordan restaurant, hvordan tjener hvordan er. Tjener meget godt, så arbejder jeg.

K: Ja, ja, så hun skal lige se hvordan det er. Okay. Er nogen du kender, sådan nogen veninder, eller?

Z: Jo, min svigerinde.

K: Det er din svigerinde, okay ja.

Z: Min svigerinde. Ja, det er min mand, de er to søster. Én bor i Tyrkiet, én bor her. Ja, hun blev gift, så hun flyttede Tyrkiet.

K: Okay, så er der mange sådan, har du mange, sådan nu siger du, at du ikke selv er så stor en familie. Har du...

Z: Her. Jo, jeg har stor familie. Min onkel, min moster, min fars onkel, børnene unger og.

K: Okay, så der er mange. Hvordan er det, hvad betyder det for dig, at der ligesom er?

Z: Det er fint, fordi jeg kender nogen der.

K: Og hvordan har du det sådan med Vollsmose, at der er mange tyrkere, altså? Er det, er det godt eller skidt eller?

Z: Godt. Jeg tænker ikke.

K: Okay, det er ikke noget, som du tænker så meget over, nej okay.

Z: Fordi, der er mange der udlændinge. Fordi der er arabere og tyrkere, somaliere. Det er fint. Jeg tror, det er fint. Ja. Også danskeren er her meget.

K: Ja. Kan du ikke prøve at fortælle mig lidt om, har du sådan, altså hvad bruger du, når nu du ikke arbejder og sådan, er der, hvad bruger du din fritid på, hvis der sådan er noget fritid?

Z: Ja.

K: Okay, og hvad laver du så, er det så praktiske ting eller?

Z: Jo, jeg laver, fordi at jeg gør rent også der, laver mad når været i byen eller Bilka eller, det er ikke så meget, men det er nogen gange, og der er nogen gange sammen med mine børn, sammen med mine naboer, drikker kaffe eller. Men jeg vil arbejde, fordi jeg vil ikke hjemme. Fordi alle mennesker de arbejder her, og så gå i skole eller arbejder, hjem færdig med at gøre rent og så mad, hvad laver jeg, jeg sover, eller kigger fjernsyn eller spiller computer. Nej, jeg gider ikke mere.

K: Er det, kan du ikke fortælle mig lidt, jeg synes, det er lidt spændende at høre, kan du ikke fortælle lidt om sådan din religion og trosretning?

Z: Religion?

K: Ja, hvad betyder det for dig.

Z: Religion. Jeg snakker det svært religion, fordi jeg forstår ikke for meget religion, også danskernes religion og tyrkisk religion. Det er ikke så for meget.

K: Nej, er det sådan, men er det sådan, beder du, der er jo sådan altså, eller i praksis...

Z: Nej. Min far også den der i Tyrkiet imam ser. Kender du imam?

K: Ja.

Z: Min far imam, også det, men det er også han bestemmer ikke så for meget mig eller børnene. Okay altid siger det er rigtig religion, så tørklæde, hvad hedder det, kender du (utydeligt, 19.28)?

K: Nej, hvad siger du den hedder?

Z: Det er meget svært.

K: Kan du prøve at forklare?

Z: Min far fortæller, altid laver, laver, laver. Okay, jeg siger okay, okay, ikke så for meget bestemmer for mig. Og så jeg bestemmer ikke børnene. Måske det min datter, hun har ikke tørklæde. Men det jeg siger altid, du skal have tørklæde på, ”nej”, jeg siger ikke, hun bestemmer selv.

K: Okay, så det gør ikke noget for dig, at hun ikke har tørklæde på?

Z: Nej. Også fordi jeg var tørklæde måske, jeg bor i Danmark, måske jeg tager ikke tørklæde, fordi jeg var, jeg går i skole, efter færdig med at gå i skole, min far siger tørklæde, og så jeg bliver meget bange far, ”okay” jeg siger. Nej, jeg bestemmer ikke.

K: Nej okay, men hvordan, hvordan er det sådan med børnene? Kan du ikke prøve at fortælle lidt om, hvad laver dine børn?

Z: Min datter går i skole. HG eller, ja. Og så min søn arbejder, fordi han ville ikke i skole, han ville arbejde. For jeg siger, gå i skole, gå arbejde måske kommunen eller andre steder, han siger nej, jeg gider ikke nogen skole. Han arbejder. Han arbejder i Danske Fragtmand. Og så der min anden søn går i skole, 10. klasse i Nordsjælland, og den anden er i 8. klasse. Ja, førhen børnene meget dårlig fordi min mand han er lidt, han har problemer i Danmark, så fængsel og så han er udlænding og udvist i Danmark til Tyrkiet. Så efter at min mand er død, mine børn psykologi er meget dårligt. Men ja, jeg snakker kommunen, og det er altid kommunen, der vil hjælpe mig. Og siger, familiehuse, der er mange steder de har snakke med (utydeligt, 21.35). Næsten det er 3-4 år siden børnene bliver meget okay, går i skolen, går i arbejderne, og så altid respekt mig også og andre.

K: Er der forskel på drenge og piger sådan?

Z: Ja.

K: Prøv...

Z: Pigerne ikke så for meget problemer, men drengene meget problemer.

K: Okay. Hvordan?

Z: Altså ballade ude. Og, og snakke dårligt mig og andre. Altid råbe mig, ”hvorfors du bestemmer altid over mig, du bestemmer ikke over mig, jeg er tyrker”, og går ligesom de er gangster. Altid jeg bliver sur fordi gå i skole os så der måske stå op om morgenen, men de altid ringer til mine børn, de har kontaktperson, han kommer og står op børnene går i skole. Meget problemer. Nu tænker jeg, de griner, fordi okay det er meget svært. Vi snakkede sammen og børnene griner, men også børnene siger ”undskyld mor”, vi forstår godt nu.

K: Okay, så kan de måske godt se.

Z: Nu ja, meget god. Vi har ikke problemer.

K: Okay. Hvordan, nu siger du, at det er sværere med drengene. Hvad, kan du prøve at fortælle lidt sådan om din datter?

Z: Også det, min datter fordi det er en pige, ikke så for meget, også snakke med mig. Også der hun har ikke så for meget, fordi hun går i skole, kommer hjem, og står, også lidt større, hun siger, alle (23.25) hvorfor altid ballade og min mor sur. Hun siger altid, hvad hedder den der humør.

K: Ja, humør ja.

Z: Den er god. Mine børn er god.

K: Og ved du hvad hun, nu siger du så, at hun går i skole, ved hun hvad hun gerne vil være eller?

Z: Ja, hun vil arbejde sammen med kriminelle børn. Fordi det er, hun siger altid, jeg har set dig stå alene. Med hvad hedder det broren. Kigger og siger, hun siger nu, jeg vil gerne arbejde med kriminelle børn fordi hjælper. Ja.

K: Så det er sådan en personlig oplevelse, hun bruger.

Z: Ja, og lillebror bliver meget sur, hvorfor arbejde med kriminelle børn. ”Jo, jeg vil gerne”, ”Nej, du skal arbejde, måske arbejde butik eller andre sted”, hun siger ”nej”. Fordi det er, jeg ved godt hvordan børnene kriminel, hvordan er start, hvordan er.

K: Hvorfor synes han ikke, det er okay, at hun vil arbejde med?

Z: Ja. Hun er 22, jeg ved ikke så meget. Hun vil. Ja.

K: Nu kender du, jeg går ud fra, at du kender mange andre tyrkiske familier også. Er det sådan normalt i Danmark, at det er tyrkiske, altså sådan at nu er du mor, er det, bestemmer mødrene ikke så meget mere sådan, eller mere?

Z: Jo, andre mennesker ikke så for meget bestemmer, men de andre. Jeg har set mange børnene, også det meget dårligt udenfor. Og hvad hedder det, stjålet eller?

K: Ja, ja, stjålet, ja.

Z: Mange børnene har lavet. Jeg snakke, og snakke med kommunen hjælp i børnene. Nej, nej, nej. Måske vi henter dem i mine børn. Fordi det, okay, også det mine børn der er meget bedre, og kommunen de snakker med mig, og hvad hedder den der, muslimsk familie, før jeg siger nej, efter jeg tænker, jeg kigger børnene, for han bor i Nordsjælland, meget dårligt også der, måske stjålet eller, jeg har ikke set ham fordi der ikke kommer hjem, altid udenfor, kriminalitet. Okay, ud af hjem, plejefamilie. Et år i plejefamilie, og så efter han går i efterskole. Nu han er meget bedre. Og så jeg snakker andre familie, tyrkiske familier, men også araberne, jeg snakker altid. Okay, hjælp af, snak med kommunen, hjælp. Men nej, måske stopper børnepenge eller børnene bliver hentet.

K: Okay, så det du siger er, at der er sådan en frygt...

Z: Tjener penge.

K: Så der er sådan lidt frygt for, at hvis man spørger kommunen om de vil hjælpe, at de så rent faktisk økonomisk straffer en.

Z: Ja.

K: Okay, er der noget du har oplevet meget.

Z: Men jeg tænker ikke på økonomi, jeg tænker kun på mine børn.

K: Okay, men er det ret udbredt, altså?

Z: Ja. Men det, jeg snakker med, men der familien forstod ikke, efter at man, måske det er 20 år siden, 20 års og så ked af det, og så bliver familien ked af det, fordi børnene ud, dårlig børnene.

K: Så det betyder mere.

Z: Fordi jeg har set den der. Også jeg har måske, det er 50 år siden (?), en dame, 60 år, hans søn altid i fængsel. Måske tre måneder ud, efter fængsel. Hun altid ringe, hvorfor hjælper ikke kommune, jeg ved ikke, jeg ved ikke, nu jeg siger okay. Det er meget for sent, han er 30 år, 35 år. Ja.

K: Nu, nu taler du sådan lidt om, du nævner kriminalitet og sådan. Vollsmose er jo sådan, bliver jo ofte sådan, der er jo mange, der taler om Vollsmose og kriminalitet...

Z: Nej, ikke for så meget kriminalitet i Vollsmose, jeg tror. Kun i Vollsmose vi er mange udlændinge, nej ikke så meget. Fordi jeg kom i Danmark, jeg bor i Vollsmose i Granparken. 22 år siden bor jeg her, men jeg har ikke set så for meget. Okay jeg har en, også der er mange der, der er kriminelle, men jeg tror, det er ikke så for meget.

K: Okay, men hvorfor tror du så, altså man kan sige, nu, jeg bor ovre i Birkeparken, og når jeg sådan fortæller mine venner og familie at, at jeg bor herude, så er der altid folk der spørger ind til, det første de spørger til, det er, om ikke der er meget ballade, og om ikke der er meget uro og, og sådan. Hvorfor tror du at, altså, også aviserne skriver jo meget negativt om Vollsmose, hvorfor tror du der er sådan et fokus på, at...

Z: Det ved jeg ikke. Jeg tænker bare, I skal bare komme og bo i Vollsmose. Så I kigger. Kommunen der kommer en her ser det, bor her, så skriver.

K: Okay ja. Jeg kigger lige på mit papir, så vi sørger for at komme lidt rundt om det hele. Hvordan har det været for dig at skulle tilpasse sig til Danmark. Er der noget, synes du er noget, der har været rigtig svært, da du kom til Danmark og, og, og...

Z: Nej, det er ikke svær.

(Telefon ringer).

Z: Undskyld.

K: Det er i orden, du må gerne tage den.

Z: Min nabo, fordi det er kun min nabo, der ringer hemmeligt nummer. Efter snakke.

K: Okay. Er der, er der noget, du har oplevet der, altså var det svært med sproget, eller var det svært at sådan, at skulle vænne sig til at der lige pludselig var en forventning om, at du skulle arbejde?

Z: Altså, jeg vil bo i Tyrkiet, fordi jeg kender stedet, og jeg kender sprog og min religion. Men også da jeg bor i Danmark, jeg kan godt lide, fordi jeg arbejder. Før det var meget svær, nu det er. Også jeg arbejde er god, jeg arbejder sammen med danskerne, skal lære andre mennesker at (utydeligt, 29.50) og somaliske, og hvad hedder (utydeligt, 29.54). Ja, arbejde den er god.

K: Har du, har du været tilbage i Tyrkiet siden du så er flyttet hertil? Er du tilbage på ferie nogen gange eller?

Z: Jeg vil tilbage, men mine børn vil tilbage ikke.

K: Okay, men har du været tilbage?

Z: Nej.

K: Nej, det har du ikke?

Z: Nej.

K: Okay, altså sådan, du har ikke været på ferie?

Z: Jo, jeg har ferie.

K: Okay. Hvor tit har du sådan været på ferie i Tyrkiet?

Z: Jeg næsten det er 5 år siden, jeg skal ikke rejse til, kun tre uger. Også der nu 2 uger rejser, men det er fordi, min familie kommer og besøger mig. Min storebror kommer, også min far og mor.

K: Hvor hyggeligt.

Z: Ja.

K: Men har du sådan overvejet, at, at, du har ikke overvejet at flyttet tilbage og bo i Tyrkiet eller, eller hvordan? Kunne, var det noget, du kunne tænke dig?

Z: Nej, jeg ved det ikke, men det er rejser tilbage, kun det er ferie.

K: Okay, men ikke sådan...

Z: Fordi det er mine børn er her.

K: Ja. Hvordan er det at være på ferie i Tyrkiet?

Z: Fint. Kun 3 uger eller 4 uger vi er af sted. Ja, mine børn vil ikke det Konya, altid vi skal andre steder, Alanya eller Antalya eller. Men jeg siger ikke, du skal med. Det jeg siger ikke.

K: Okay, er der så nogen kulturelle ting, når man kommer hertil man sådan, nogen ting du har lagt mærke til, som er anderledes i Danmark end i Tyrkiet? Sådan nogen bestemte ting du kan nævne, nogen historier om, om sådan at du har mødt nogen underlige ting danskerne gør eller sådan, som har været svære at forholde sig til?

Z: Jeg forstår ikke helt.

K: Altså den kultur der er i Tyrkiet, og den kultur der er i Danmark, synes du det har været svært at komme fra at, altså sådan?

Z: Nej, det er ikke svært. Fordi jeg bor i 22 år siden her, jeg bor kun i 19 år i Tyrkiet.

K: Ja, men hvad i starten da du kom her? De første par år i Danmark?

Z: Ja, de første par år de svære.

K: Okay, hvad var det der var sådan?

Z: Fordi jeg kan ikke, man skal også det at, før jeg kunne ikke, måske jeg har set at i Tyrkiet man har tørklæde på, alle mand de har (utydeligt, 32.23) her har ikke tørklæde og siger, jeg husker ikke, men jeg tænkte. Og sprog meget svær, jeg kom udenfor, jeg forstår ikke, og skal snakke ikke så for meget. Altid jeg kigger, jeg snakker ikke. Nu er jeg, jeg kender danskerne også, de er meget gode, også araberne er gode, eller (utydeligt, 32.54) er gode, svenskerne er gode. Alle mulige jeg kigger. Jo bedre. Jeg bor kun Danmark. Jeg *vil* bo i Danmark.

K: Kan, kan du ikke sådan, da du kom til Danmark havde du da sådan, nogle af de tanker du havde om dit liv, hvordan altså sådan, for eksempel jeg tænker jo også nogle gange sådan, for eksempel jeg er jo i gang med en uddannelse, så tænker jeg lidt, hvad kunne jeg godt tænke mig med mit liv, ikke? Har du sådan, nogle af de tanker du gjorde dig, har du sådan, har, har det at bo i Danmark levet op til de sådan, altså har du opnået det, du gerne ville? Har Danmark levet op, har dit liv i Danmark levet op til det du gerne ville have?

Z: Jeg tænker mit liv her, det er meget svært. Men jeg bor i Danmark, så hjælper den danskerne eller kommunerne altid, så nu mit liv den er meget god. Men det jeg tænkte på, jeg var kun 5 år skole, måske det er lidt gå i skole, man skal 20 år eller 11 år. Også der, fordi jeg var børn og 19 kun bliver gift. Og det er meget svært, fordi jeg forstår kun. Ja. Nu går, jeg vil ikke tænke i det gamle.

K: Okay ja. Jamen, jeg tror sådan set, jeg er nået rimelig godt rundt om det der, som jeg vil spørge til. Har du sådan nogle, er der nogle ting, nogle historier fra Danmark du vil fortælle, eller sådan nogle oplevelser du har haft, som du husker bestemt? Enten fra Danmark eller Tyrkiet sådan?

Z: Nej.

K: Okay. Jamen så vil jeg sådan set sige tak.

Appendix 4: Nodes

Nodes used to code the interviews in NVivo:

- Language barriers
- Education
- Employment/unemployment
- Hopes/expectations
- Realities
- Arranged/forced marriage
- Belonging
- Health
- Traditions
- Generational gap
- Social control
- Crime/violence
- Media/discourses
- Discrimination
- Social inclusion/social exclusion